

Євген ГОЛИБАРД

ЗЛОЧИННА РУКА РОСІЇ В УКРАЇНІ

*Фрагмент сучасного літопису
(1994 – початок 2015 рр.)*

Факти, особи, коментарі

Київ ● Фенікс ● 2015

Росія завжди була, є і буде джерелом небезпек для всього людства. На жаль, світова спільнота не хоче цього усвідомити і продовжує гратися з Росією у «партнерство».

Війна, що її розпочала Російська Федерація навесні 2014 року на території суверенної України фактом агресії і захоплення Криму та частини Донбасу російськими військами, для багатьох була цілковитою несподіванкою. Проте насправді, ця війна стала лише логічним продовженням традиційної, незмінної впродовж багатьох століть, загарбницької політики Москви...

Ця книга — на прикладі України — про підступну політику Росії, яка шанує лише право сили, хоче відновити свою імперію і панувати у цілому світі. Зокрема Росія, перед усім її політичне керівництво, та й — що гріха таїти — значна частина Росіян, не визнають української державності, не хочуть визнати незалежної, суверенної України.

Зрештою, Російська Федерація займає таку позицію не лише щодо України, а й стосовно Польщі, країн Балтії, деяких держав на Балканах, стосовно всіх народів, які обирають дорогу демократії і шанування людської гідності. Російська присутність, а по суті — втручання Росії в усі сфери життя в Україні — в інформаційну, культурну, економічну галузі, тощо — вже стали настільки звичними, що часом навіть не викликають здивування.

Не зважаючи на те, що Україна од грудня 1991 року стала незалежною державою, Росія продовжувала нав'язувати Україні свою політику, свою модель державного устрою і організації життя суспільства.

Росія не лише хоче, а й впродовж тривалого часу багато робить для того, аби знову перетворити Україну в свою колонію у власних російських, імперських інтересах. У цьому Росії допомагають певні сили в Україні, які не хочуть бачити Україну вільною, суверенною, сучасною, цивілізованою державою, незалежною від Москви.

Автор впродовж тривалого часу, виконуючи свій професійний обов'язок журналіста, нічого не вигадуючи, занотовував події, що були ініційовані Росією щодо України, попереджав про серйозні загрози з боку Росії.

На жаль, попередження автора не було почуто...

Тому ця повчальна книжка, яка побудована виключно на фактах, про які автор своєчасно інформував читачів у численних публікаціях, зацікавить не лише патріотично налаштованих громадян України, а й громадян інших держав, зокрема у братній Польщі.

Бо агенти Росії активно діють не лише на території України...

Автор сподівається, що ця книга допоможе читачам краще зрозуміти причини і наслідки явищ, які відбуваються у Центрально-Східній Європі, допоможе відкинути ілюзії щодо Росії і Росіян, котрі насправді і цілком реально загрожують існуванню миру між усіма народами світу.

Замість передмови

Коли вже (і якщо) ми говоримо про **незалежність**, то завжди треба пояснити: незалежність від кого? Бо незалежність — сама по собі — не існує. У даному випадку йдеться про незалежність від Росії, яка саме цієї незалежності України у жодному варіанті розвитку подій не передбачає.

До того ж, на розгляд архиважливого російського питання в Україні давно і міцно накладено табу. Тобто хвалити, виславляти і пропагувати вищість Росії і Росіян, вищість їх мови, культури, величність їх імперії — можна; натомість критикувати будь-кого, будь-що і будь-коли пов'язане з Росіянами і Росією — зась!

Чи може взагалі не варто піднімати це російське питання в Україні (й щодо України)? Може невдоволення Українців з приводу періодичних «вибриків» Росії не має підстав?

Може не варто було реагувати на агресивний фокус Росії щодо українського острова Тузла в Азовському морі або на демонстраційну висадку російського десанту морської піхоти біля Феодосії, на бензинову кризу, організовану методом одночасної зупинки *«на ремонт»* п'яти нафтопереробних заводів, що розташовані на території України, але з *«легкої руки»* президента України **Л. Кучми** належать Росіянам?

Може це невдоволення є лише проявом *«екстремізма націоналістическі настроєнних елементів в західних областях»*, як це пояснюють російські медіа, в тому числі й ті, що виходять в Україні?

Якщо вірити російським засобам масової інформації й заявам МЗС Росії, а надто словам президента РФ **В. Путіна**, то немає ніякої війни, розв'язаної проти України російськими агресорами, котрі у першій половині 2014 року спочатку окупували Крим, потім значну частину Донбасу і зосередили військову потугу на всій протяжності російсько-українського кордону...

Звичайно, можна сперечатися стосовно слушності різних точок зору, які де-факто існують щодо українсько-російських і російсько-українських стосунків. Можна розглядати ці стосунки в історичному аспекті та в сучасності, можна підходити до їх оцінки з наукових

позицій чи з позиції пересічного громадянина, співати осанну *єднанню слов'ян та спільним* економічним, енергетичним, інформаційним тощо *просторам* задля протиставлення «*імперіалістической агресії Запада і США*» — як це трактує російська пропаганда — і т. д. і т. п.

Але це ніяк не наближає нас до чесної, совісної відповіді на ряд гострих і актуальних запитань, на які повинна відповісти Росія, її керівництво і, певною мірою, її народ — Росіяни. І не лише відповісти, а й залагодити справу відповідними діями.

Цей ряд питань дуже великий, як і велика історія антиукраїнської «*роботи*» Росії, але щоб зазначити напрямок думки, поставимо хоча б деякі з них:

1. Коли Москва визнає факт фальсифікації нею Березневих статей (Переяславських угод) 1653 року?

2. Коли Москва визнає факт військово-комуністичної агресії проти Української Республіки, починаючи од 1919 року і потім тривалої окупації України аж до 1991 року, після чого Кремль розпочав «*ринкову*» експансію на терени України за допомогою новітніх інформаційних, психологічних, фінансово-економічних і навіть виборчих технологій, що часом нагадували кримінальні? Коли виплатить компенсацію за агресію, загарбання національних багатств, окупацію і експансію?

3. Коли Москва визнає факт голодомору 1932–1933 років, організованого в Україні кремлівським керівництвом? Коли Москва компенсує Українському Народові втрати, завдані цією рукотворною трагедією?

4. Коли Москва визнає масовий і тривалий факт злочинної діяльності органів ЧК–НКВД–КГБ проти Українців, зокрема й факти особливої жорстокості проти місцевого населення на теренах західних областей України впродовж 1939–1941 та 1944–1953 років? Коли вибачиться за мільйони Українців, угроблених в енкаведистських казематах та гулагах?

5. Коли Москва поверне українську частку золотовалютного запасу СРСР та грошові вклади, нахабно вкрадені нею з особових рахунків громадян України в Ощадбанку?

6. Коли Москва збирається повернути історичні цінності, вивезені в Росію з музеїв та приватних колекцій України?...

Подібних питань — сотні. За цими питаннями — мільйони драм, трагедій та гори людських кісток, що залишилися від Українців, котрі безневинно згинули від рук функціонерів московсько-більшо-

вицького, російсько-комуністичного режиму, який завжди був імперіалістичним і залишався кримінальним, який завжди визнавав і зараз визнає лише право сили, методи підступу, закони брехні.

Не можемо ігнорувати також і той (в тому числі й багаторазово історично підтверджений у величезній масі випадків) факт, що Українці, стикаючись з проявами російського нахабства у будь-якій ситуації й на будь-якому рівні — чи на офіційному, чи на рівні випадкових перехожих — переважно бояться образити своїх візаві, а отже дозволяють ображати себе.

Француз чи Китаєць, Італієць чи Мексиканець ніколи не поспішає переходити зі своєї рідної мови на іншу, коли до нього звертаються іншою мовою, яку він навіть знає. А Українці, чи не у переважній масі випадків, одразу переходять на російську, коли до них звертаються Росіяни. Неначе не Росіяни в Україні, а саме члени Титульної Нації являють собою національну меншину у власній Батьківщині.

До заглибленого у власні думки чоловіка, котрий йде собі Софіївською площею, раптом голосно і вимогливо звертається грубешний парубок: *«Папаша! Где тут у вас уборная?»* Чоловік зупиняється від несподіванки і, не одразу второпавши про що йдеться, перепитує: *«Мабуть Ви, добродію, шукаєте туалет? Зараз, зараз...»* — на мить замислюється чоловік.

«Муціна! Давай мне нормально, по-русски, без етих зараз!» — зі злістю вигукнує молодик, ставлячи наголос в останньому слові на останньому складі.

Чоловік якусь хвилю зі здивуванням мовчки дивиться на розлючене обличчя, а потім тихо запитує: *«Коли приїжджаєте до Лондона, Ви також вимагаєте у перехожих, щоб вони розмовляли російською?»*

Молодик сторопів лише на секунду. Бо одразу по тому видав такий шалений водоспад брудної лексики і погроз, що чоловіка мабуть врятував лише його похилий вік та перехожі, що приступилися ближче до місця події...

Мова — як відомо — це відображення *способу мислення*, тобто *ментальності*. І тому, коли мислення (зокрема його підсвідома складова, в тому числі на рівні вазомоторних реакцій) починається з добровільного відкидання шанобливого ставлення до власних коренів, із підпорядкування себе чужим традиціям, звичкам і мане-

рам чужомовної особи, тоді про жодне партнерство, що завжди будується на взаємній пошані, не може бути й мови.

Бо у більшості випадків перехід на іншу мову у себе вдома означає відмову від рідної, а отже є фактом самоприниження, визнанням своєї особистої вторинності по відношенню до співрозмовника та фактом ствердження недосконалості культури своєї Нації, свого Народу.

Всі солідні й дуже переконливі твердження про справді величезний пласт української національної культури можуть втратити своє значення в один момент, коли на практиці, під час спілкування, Українець переходить на російську мову. Бо він у такий спосіб поступається своїми переконаннями, втрачає гідність не лише в очах співрозмовника, а й у власних.

Щодо Росіян, то вони визнають лише право сили. Насилля, в тому числі вміщене у грубому, злому, вульгарному слові — це характерна для них упродовж століть форма самовираження. Як у побуті, так і в державній політиці.

Не закликаю Українців бути такими злими, вульгарними і нахабними, як Росіяни.

Закликаю бути повсякчас сповненими власної гідності, як свідомої частки гідності Великої Української Нації.

Запропонований тут *мікролітопис*, або — як винесено у заголовок — *Фрагмент сучасного літопису*, відбиває епізоди подій у період двадцяти років: од жовтня 1994 до лютого 2015 року. Упродовж цього періоду сталися події визначальні для сьогодення і для майбутнього; було закладено основи для ліквідації української незалежності. Ця ліквідаційна робота ще й нині продовжується силами Російської Федерації, хіба що чимдалі набуває вигадливіших форм, з використанням досконаліших методів приховування намірів агресора.

Для реалізації своїх підступних планів в Україні агресор залучає *безхребетних кон'юнктуруників, нахабніших колаборантів, рішучіших космополітів та хитріших конформістів*. Їх гасло — «*Русский язык — ДА!*» — це лише вершечок потужного айсберга поставленого Москвою на шляху українського державного корабля.

Чи нині змінилося щось на краще в суті російсько-українських відносин од 8 жовтня 1994 р. — дня опублікування статті, якою відкривається основний зміст цієї книжки? Мабуть ні. Бо й сьогодні, як і двадцять років тому, йдеться про історичний шанс та потребу сьогодення. Бо й сьогодні все ще дебатується питання: *Чи можлива вільна Україна?*

Бо й сьогодні дехто у керівництві України намагається укласти з Росією ганебні для України договори та приховані від Українського Народу домовленості.

Бо й сьогодні ми так само неухильно наближаємося до національної катастрофи, бо багато Українців досі не усвідомлюють необхідності єднання на Національній Ідеї та будівництва економіки, культури і політики на національній основі.

Зрештою, нехай висновки робить читач. Автор лише фіксував події, чітко дотримуючись сформульованого ним основного правила управління: **У добре організованій системі працює мораль, раціональні методи і факти; у поганій — характери, емоції і припущення.**

Тому всі події, факти, коментарі та оцінки представлено так, якими вони були у тому часі й на той момент, про який йдеться. А отже автор не коригував минуле і не допасовував його до сьогодення.

Рік 1994-й. Чи можлива вільна Україна?

Мета і реальність

Воля, вільна Україна — одвічна мета українського народу, який один з останніх на Землі став на шлях національного самовизначення. Щоправда, не всім це подобається.

«При єдиній дії пролетарів великоруських і українських — вільна Україна можлива. Без такої єдності — про неї не може бути й мови». Це заявив **В. І. Ленін**. Сказано по-більшовицькому категорично, без будь-яких можливостей сумніву у слушності цієї засади, з явним абсолютизмом вислову і відкиданням інших можливих варіантів.

Написано як на скрижалях і розповсюджено у десятках мільйонів примірників, в тому числі на постаменті пам'ятника **Леніну** навпроти Бессарабського ринку у Києві. Читали і слухали це Українці кількох поколінь, але практично нікого не турбувала ця типово ленінська фраза, яка стала наріжним каменем ідеології, політики і економіки советсько-російської імперії.

Досі майже нікого не ображав той факт, що у центрі української столиці стоїть пам'ятник чоловікові, нога якого ніколи на Україну не ступала, але який робив усе, щоб остаточно сплюндрувати сподівання і волю українського народу до побудови суверенної держави і цивілізованого життя.

Нікого не ображав принизливий напис на пам'ятнику. Цей напис можна зрозуміти тільки так: *«Українські йолопи, якщо хоче якась жити, то тримайтеся Росіян, бо тільки у цьому випадку будете якась жити. Інакше матимете великі неприємності...»*

Російські більшовики на чолі з **Леніним** бачили Україну вільною тільки в обіймах російського, як вони казали, *«старшого брата»*. Ленінська погроза Українцям, подана як попередження в ультимативній формі, не була марним словом. За цим словом на Україну у 1919 році йшла бандитська армія **Муравйова**, кінна армія **Будьонного**, продовольчі загони балтійських матросів, а потім російські

організатори колгоспів, Голодомору та боротьби з *«українським буржуазним націоналізмом»*.

Дехто з них дожив до зруйнування берлінського муру і падіння комуністичної імперії зла та добре пам'ятає свої *«подвиги»*. Живуть. А з ними живе справа комуністичного вождя, який не тільки заклав теоретичні основи і практичний фундамент концтабірної імперії, але й організував масове отруєння людей безсовісною комуністичною мораллю, вклавши у їх свідомість нужденну і паскудну концтабірну психологію з деякими привілеями для *«пролетарієв великорусських»* і значними обмеженнями для *«українських товарищів»*.

Серед цих привілеїв-обмежень є таке: можна бути *«великорусським націоналістом»* (тобто по суті російським шовіністом, що подається як російський патріотизм), але боронь Боже, не можна бути *«українським буржуазним націоналістом»*. Звичайне слово *націоналіст* — патріот своєї Нації — стало рішуче осудливим у політико-ідеологічному російсько-советському лексиконі, який волею *«пролетарієв великорусських»* формував характеристики, біографії і людські долі Українців.

А щоб зменшити кількість нормальних людей, які нормально розуміють це слово у буквальному тлумаченні (як відданий своїй Нації, Національній Ідеї суверенності й державотворення для свого народу), московські *«великорусси»* додали ще слово *«буржуазний»*.

До речі, це слово з'явилося у практиці комуністичної пропаган-

Символ московського панування стояв у столиці України за порукою подальших перемог брехні над правдою.

ди тоді, коли вже не тільки не було буржуазії, а й тих, хто хоча б добре щодня наїдався. Щоправда, на обов'язкових політзаняттях пояснювали, що націоналісти — це ті, хто живучи в Україні, взяли на озброєння *«прогнівную буржуазную мораль»* І. Мазепи, С. Петлюри, С. Бандери *«і других отщепенцев, оказавшихся за рубежом»*.

Явно натякали на українську діаспору, але тоді таке слово не вживалося, бо залізна завіса проходила також через мовно-філологічну галузь, оберігаючи нестійкий розум *«пролетарієв»* від зайвої (а тим більше — спокусливої) інформації. А все для того, щоб *єдині у дії* пролетарі великорусські і українські мали єдине *великоросійське* пояснення фактів історії України і єдиний великоруський, тобто московсько-російський світогляд.

З цією метою на всіх ура-советських малюнках, починаючи від букваря і читанки до грандіозних картин і панно площею 50–70 квадратних метрів, Україна зображалася як така собі усміхнена дівчина у віночку зі стрічками, яка несе хліб-сіль *«старшому брату»*, тобто кремезному парубкові *«с открытым русским лицом»*.

Формування комплексу неповноцінності серед Українців було важливою частиною єдиної дії пролетарів *«великорусских і українских»*. Воно знайшло своє повсякденне втілення в кадровій, мовно-культурній, економічній, демографічній і т. п. політиці.

Врешті-решт Москві вдалося-таки зробити так, щоб Українці перестали відчувати себе народом, Нацією, Українцями; щоб у великої кількості людей вмерло почуття національної гідності. Щоб вони перетворилися у населення колонії при московській метрополії. Отож на початок 1994 року логічно мали те, що мали: а) переконаність частини Українців про неможливість розвитку України без Росії; б) керівну політику комунізмів, спрямовану на поневолення України Росією.

Історичний момент на зрізі 1994-го абсолютно точно повторював ситуацію, яка була в Україні на початку двадцятих років: ще біли українські військові частини, але вже не дуже патріотичні й не дуже боєздатні; ще тривали виступи інтелігенції за національне відродження, але практичне наростання тиску Москви примушувало декого тікати у нову діаспору на Захід.

Ще тільки-но розгортався процес побудови власної національної економіки, але уряд уже підписував угоди, які орієнтували українське господарство на першочергові потреби *«пролетарієв великорусских»*. Ще «Просвіта» була у колокол національної свідомості, але вже телебачення і преса існували переважно для *«читаючих на*

русском языке». Слабеньке саяво волі над Україною почало 1994 року затьмарюватись потужною хмарою зі Сходу.

Нам би тоді личило сильно образитися. Не на когось, — на себе. На своє безпам'ятне невігластво, на нікчемність власного самоприпущення. Нам би встати, нарешті, на повний зріст і сказати, вигукнути на весь світ: *«Ми у себе вдома!»*.

Саме так зробили народи Балтії, а тому вони вільні. І так само мали б зробити Українці, щоб нормально жити в нормальному домі, тобто у своїй власній Українській Державі, щоб розмовляти і творити українською мовою і шануватися своїм походженням, своєю Батьківщиною, бути готовими її захищати і переконати про це всіх інших, у інших державах.

Треба, щоб Українці, нарешті, почали себе любити так, як себе люблять Росіяни.

1994-й і наступний рік можуть стати для України початком національної катастрофи, якщо не усвідомимо собі необхідності єднання на *Національній Ідеї*, якщо відмовимося від будівництва економіки, культури і політики на *національній* основі, якщо підпишемо ганебний договір з Росією і повернемося до *єдиної дії з пролетарями великоросійськими*.

Якщо підпишемо нерівноправний договір, то це означає, що Росіяни сильніше від нас люблять наші Карпати, наші метали, олію, цукор, борошно, виноград і берег південного моря. Це означатиме, що ми станемо зайвими у власному домі, а тоді прийдуть хазяї від *«старшого брата»* і знову дадуть нам волю у своїх обіймах.

«Мой адрес не дом и не улица, мой адрес — Советский Союз» — співали ми цю пісню манкуртів до створення власної Української Держави. Ну нехай тоді не розуміли. Але ж тепер розуміємо, що можемо втратити свою Батьківщину, яка тільки-но починає разом із нами і через нас усвідомлювати можливість і необхідність стати на власні ноги, як держава, як суверенна особа світового товариства, а не як колоніальна *«окраїна»* з комплексом самопринизливості її народу.

Ніколи не буває на душі так гидко і сумно, як це може бути від власної глупоти. Не ми, а якісь інші замість нас можуть зробити майже все. Крім одного — стати замість нас патріотами-націоналістами. Німеччину побудували Німці, Японію — Японці, Польщу — брати-Поляки.

Отож Україну мають побудувати Українці. Бо якщо ми — патріотичні громадяни України всіх національностей — не візьмемося, нарешті, будувати власну Національну Державу, тоді патріоти з

іншої країни знову почнуть ставити в Україні пам'ятники своїм ідолам з принизливими для Українців написами.

Аби цього не сталося, треба щоб кожен сам собі спокійно і розважливо відповів на запитання поставлене у заголовок. Щоб потім не було на душі гидко і сумно. Бо вільна Україна можлива лише за умови патріотичної єдності Українців між собою.

Газета «Вечірній Київ», 08.10.1994 р.

Хроніка манкуртизації

Манкурт — це людина, котра не має історичної пам'яті свого народу.

*Великий тлумачний словник сучасної української мови (К.: — Ірпінь, ВТФ «Перун», 2007) так трактує слово **манкурт**: людина, що забула минуле, відмовилась від національних традицій, втратила моральні орієнтири, цінності свого народу.*

Відповідно, **манкуртизація** — заходи спрямовані на перетворення свідомих громадян на **манкуртів**. У середні віки в деяких азіатських країнах використовувались варварські методи фізичного перетворення полонених на манкуртів, котрі ставали ідеальними рабами.

Потім з'явилися методи виховного і організаційного перетворення дітей захоплених у ворога на нову різновидність манкуртів — **яничарів**. Зокрема **яничари**, виховані у турецькій неволі з полонених українських дітей, були грізною ударною силою війська Османської імперії. Подальше удосконалення *методів манкуртизації* відбувалося у сфері державної політики з застосуванням інструментів психоінформаційного зомбування і набуло значного розвитку на рубежі XX–XXI століть.

Нижче наведено факти цієї *злочинної політики* у стосунках Росії до України починаючи од підписання **Богданом Хмельницьким** сумнозвісного українсько-російського договору 1654 року (Березневі статті).

Рік 1686: Насильницьке приєднання Київської метрополії Української Церкви до Московського патріархату, якому надано право контролювати культуру, освіту і релігію в Україні.

Рік 1689: Заборона Києво-Печерській Лаврі видавати книги без дозволу Московського патріархату. Рік 1709: Указ **Петра I** про впровадження цензури на українськомовні видання.

Рік 1720: Указ **Петра I** про заборону публікації нових книг українською мовою та переклад існуючих на російську «дабы особого наречия в оных не было».

Рік 1721: Знищення Чернігівської друкарні та переслідування друкарів.

Рік 1764: Інструкція **Катерини II** князю **В'яземському** про посилення русифікації України і Смоленщини та Указ про ліквідацію гетманського правління в Україні.

Рік 1769: Указ синоду про вилучення у населення українських абеток та українських текстів і релігійних книжок.

Рік 1775: Маніфест **Катерини II** «*Об уничтожении Запорожской Сечи и причислении оной к Малороссийской губернии*» та про закриття українських шкіл при полкових козацьких канцеляріях.

Рік 1783: Указ **Катерини II** про закріпачення селян Лівобережної України.

Рік 1786: Указ про обов'язковість «*чистого русского языка*» у Київській академії. Заборона церковної служби українською мовою, встановлення російської артикуляції церковнослов'янських текстів. Чергова заборона Петербурзького синоду на видання книг українською мовою.

Рік 1800: Указ імператора **Павла I** про будівництво в Україні церков у московському синоїдальному стилі й заборону церковного будівництва у стилі козацького бароко.

Рік 1817: Закриття Києво-Могилянської Академії.

Рік 1831: Скасування царським урядом Магдебурьського права на українських землях.

Рік 1862: Закриття українських недільних і безплатних шкіл для дорослих.

Рік 1863: Циркуляр міністра внутрішніх справ Росії **Валуєва** про заборону друкування книг українською мовою в Російській імперії.

Рік 1876: Емський Указ **Олександра II** про заборону видання, друкування, перекладання та ввезення на територію Російської імперії книг українською мовою, встановлення монополії російського правопису, заборона вживання української мови на сцені, у публічних виступах та під час виконання співів, вилучення з бібліотек українських книг та українських текстів до нот.

Рік 1881: Заборона вживати українську мову в церковних проповідях.

Рік 1888: Указ **Олександра III** про заборону вживання українсь-

кої мови в офіційних установах та хрещення дітей українськими іменами.

Рік 1895: Заборона українських книжок для дітей.

Рік 1908: Указ Сенату Російської імперії про шкідливість культурної і освітньої діяльності в Україні, *«могущей вызвать последствия, угрожающие спокойствию и безопасности»*.

Рік 1910: Циркуляр прем'єра **Столипіна** про заборону створення «инородческих товариществ, в том числе украинских и еврейских, независимо от преследуемых ими целей».

Рік 1914: Заборона царським режимом святкування 100-річчя від дня народження **Тараса Шевченка**. Указ **Миколи II** про заборону української преси. Заборона вживати усне і друковане українське слово на окупованих росіянами Галичині й Буковині, розгром товариства «Просвіта», знищення бібліотеки наукового товариства імені **Т. Шевченка**, депортація Українців до Сибіру, ув'язнення 30 тисяч галичан та буковинців у російських концтаборах.

Рік 1919: Утворення совєцького Українського фронту і наступ більшовиків на Україну. Постанова ЦВК Росії про поширення на територію України декретів і розпоряджень уряду Росії. Резолюція ЦК РКП(б) про радянську владу в Україні.

Рік 1920: Рішення ЦК РКП(б) про примусове вилучення і вивезення з України до Росії 40 залізничних ешелонів хліба протягом травня.

Рік 1926: Постановою ЦК КП(б)У визнано особливе значення російської мови.

Рік 1928: Рішення РНК ССРСР про достроковий збір усіх податків із селян.

Рік 1929: Арешти діячів української науки, культури і Церкви. Початок масової колективізації та «розкуркулення».

Роки 1931–1932: Організований Москвою Голодомор в Україні. Постанова про припинення «українізації». Початок виходу обласних і республіканських газет та видань офіційних органів російською мовою.

Роки 1937–1938: Масові репресії проти відомих діячів української науки, культури і освіти, ліквідація всього складу українського уряду і керівництва.

Роки 1939–1941, 1944–1948: Масові репресії совєцької влади на теренах Східної Польщі, окупованих російською Червоною Армією згідно з пактом **Молотова–Ріббентропа**, а після 1944 року перетворених на західні області України.

Роки 1949–1969: Московський тиск на Україну під приводом «боротьби з українським буржуазним націоналізмом».

Роки 1972–1983: Чергова хвиля репресій в Україні. Посилення тенденцій русифікації, заходи Москви спрямовані на утвердження монополії російської мови в ССРСР.

Роки 1994–2012: Майже монопольне захоплення українського інформаційного простору, книжкового і телерадіо простору російськими і російськомовними компаніями. Надання на сценах в Україні особливого режиму сприяння гастролерам з Росії.

Роки 1997–2013: Надання громадянам Росії у власність українських стратегічних підприємств, створення на теренах України потужних російських фінансово-промислових груп. Періодичне створення в Україні кризових ситуацій, організованих Москвою та російськими трейдерами за участю українського керівництва.

Росія, її керівництво завжди вчиняли дії спрямовані на ліквідацію Української Нації, української мови та прагнень Українців до побудови власної суверенної демократичної Української Держави. Минали десятиліття й століття, приходили нові самодержавці на російський трон, але жоден з них не приховував своєї патологічної ненависті до України, до української мови, до Українського Народу.

А тим часом народ упродовж цих століть переважно терпів, зносив знущання, тугу ховав у тяжкій праці і виливав своє горе у думах та піснях безнадії, формуючи спосіб підпорядкованого мислення, яке потім набуло мало не офіційної назви — *особливої української ментальності*.

Ментальності, яка на думку багатьох має якщо не виправдовувати, то хоча б пояснювати довготерпіння цілого народу в центрі Європи. У кожному разі, впродовж історично тривалого часу, Українці демонструють довготерпіння, за яким часом приховується нездатність до боротьби за свої Богом дані права, банальний переляк і боягузтво раба перед колонізатором.

Рік 1995-й. Москва продовжує дурити

Хто кому підіграє?

Три головні тенденції визначають стабільний негативний стан справ у нашій державі:

а) значною мірою ігнорування першочерговості національних інтересів України та її громадян з боку владних структур України;

б) намагання кабінетних «фахівців» прибуджетного апарату розв'язати всі проблеми України виключно шляхом валових макрорівневих заходів;

в) бездіяльність уряду у сфері економічного реформування і піднесення виробництва;

г) байдуже ставлення посткомуністичної влади до конкретики інтересів на мікрорівні щоденного життя та праці абсолютної більшості людей.

Природно, що тільки невелика і переважно малосуттєва частина видимих наслідків зазначених тенденцій проявляється на політичній сцені та у глядачевій залі «театру» суспільно-економічних подій. Самі ж події, як правило, на сцену не виносяться, а здебільшого проходять за лаштунками, тобто у найближчому оточенні *драматурга, режисера, директора, диригента оркестру і головного художника-декоратора*.

Тому важливішими для розвитку п'єси є зміст і тон телефонної розмови між президентами України і Росії — **Л. Кучмою і Б. Єльциним** 17 квітня, а також розмови віч-на-віч між нашим в. о. прем'єра та їхнім президентом 18 квітня.

Ми, рядові громадяни, дізнаємося про чергові етапи розвитку кризи зненацька і значно пізніше, коли відповідний урядовий коментатор сюжетної лінії вже добре підготувався, щоб пояснити нам, чому чергове погіршення нашого життя є логічним і нормальним, а отже — правильним.

Зовнішній борг України в 6,5 млрд дол. дорівнює зараз третині

валового внутрішнього продукту, очікуваного у цьому році. З них 2,5 млрд дол. нашого боргу Росії виникли у період прем'єрства Л. Кучми, а за 8 місяців президентства зовнішня заборгованість збільшилася додатково приблизно на 2,0 млрд, не рахуючи відсотків по боргах та прострочених платежах.

З усього видно, що Росія (не без участі українських посадовців) знайшла новий спосіб на визискування нашого господарства в своїх інтересах.

Оптимістичний лемент урядовців у Києві про те, що вдалося домовитися з Росією щодо реструктуризації боргів, має причини тільки для радості Москви та РАТ «Газпром», які дістали додаткові можливості, щоб щільніше надіти фінансове ярмо на Київ, зокрема через право участі в українській приватизації, де шансів у російського концерну значно більше, ніж у вітчизняних хазяїв.

Те, що у підсумку чекає Україну на такому шляху *«реформ»*, можна вже побачити на прикладі нашого сусіда за Дністром, який, не маючи змоги оплатити російські векселі на суму 500 млн дол., готується підписати документи про передачу «Газпромові» частини майна Молдови і створення підприємств з російським капіталом на своїй території.

До речі, Україна заборгувала «Газпромові» нині близько 480 млн дол. Зрештою, розширення сфери російських інтересів в усіх ВНД (відносно незалежних державах) відбувається за однаковою схемою: перекриття економічного кисню з опорою на місцевих колаборантів, які не хочуть, та невігласів, які не можуть дати ради власним багатючим ресурсам.

Затим стагнація виробництва і прискорення інфляції; потім організація боргів під виглядом фінансової стабілізації і, нарешті, запускання волохатої російської руки у кишеню національної майнової власності чергової ВНД, ігноруючи інтереси її народу.

Створена Росією на території суверенної Молдови так звана Придністровська республіка — є таким самим політичним плацдармом для агресії Росії, як Автономна Республіка Крим в Україні.

Отже, процес подальшого відродження так званої *великої Росії*, з урахуванням її малоросійських інтересів щодо України, буде відбуватися через Крим доти, доки Крим буде надзвичайною республікою з двозначним статусом держави в державі Україна, а не звичайнісінькою собі областю унітарної України.

Чому вже кілька місяців головна фабула політичної п'єси, що її грають головні особи української держави, обертається навколо

приїзду російського президента **Б. Єльцина** до Києва? Сором чути і бачити, як наші шановані і відповідальні державні сановники відверто принижуються перед пихатими і самовпевненими московськими урядовцями.

Явний комплекс неповноцінності, що його переважно виявляє своєю поведінкою українська сторона перед так званим *«старшим братом»*, на сьогодні вже не має жодного раціонального пояснення.

«Вечірній Київ», 22.04.1995 р.

Росії потрібен невеличкий папірець

Державна делегація України відбула на політичне шоу в Сочі для підписання документів стосовно військової бази Росії на території України. Проте керівництво Росії вже давно вирішила для себе подальшу долю Чорноморського Флоту, Севастополя і Чорного моря з нафтоносним українським шельфом.

Зараз Росії потрібен невеличкий папірець, що надає Росії право на тривалу оренду нашого Севастополя взамін за обіцянку дещо відстрочити остаточне поневолення України.

Абсолютно очевидно, що три коротких відрізки кордону російської імперії з НАТО в районі Кенігсберга, Білорусі і Причорномор'я є недостатніми для виконання агресивних планів Росії, неодноразово висловлених **п. п. Козирєвим і Грачовим**.

Ці плани наразі успішно реалізуються в Чеченії і на Балканах. Отож Севастополь для Росії є вузловою точкою опори для завершення розпочатої Москвою побудови нової геополітичної системи і нової військово-стратегічної дислокації сил. Тим паче, що вчора у Варшаві підписано надзвичайно важливу угоду про науково-технічне і інформаційне співробітництво між США та Польщею у військовій галузі.

А це означає:

а) для світу і Європи — фактичне закріплення кордону між Москвою і Вашингтоном на лінії Брест–Гродно (підготовкою до чого з російського боку був нещодавній аншлюс Білорусі);

б) для України — необхідність якнайшвидшого визначення своїх справжніх партнерів, зближення з Польщею і прискореного переходу до зміцнення всіх складових справжньої держави: економіки, армії, кордонів і національної єдності.

«Вечірній Київ», 10.06.1995 р.

Скільки ще севастополів Україна віддасть Росії?

Згідно з умовами угоди між Урядом України та російським акціонерним товариством «Газпром» «Про засади врегулювання заборгованості України...», створюється спільне українсько-російське підприємство «Газтранзит»

Засновниками АТ «Газтранзит» виступили українське АТ «Укр-газпром» та російське АТ «Газпром», як зазначено у документах, — *«на паритетних засадах»*, тобто згідно з принципом рівності і справедливості.

Проте насправді тут немає жодного паритету, бо українська сторона вносить до статутного фонду створюваного товариства реальне майно у вигляді двох підземних газосховищ (з трубопроводами, арматурою, системами регулювання, управління, блокування тощо). Натомість *«в оплату частки РАТ «Газпром»* зараховуються суми пені за затримку Україною платежів по поставках російського природного газу в 1994 році.

Причому, як свідчать документи, російська сторона *«не погоджується з оцінкою майна, що буде вноситися українською стороною»*, а тому ще остаточно не вирішила, яким має бути механізм та форма оплати своєї частки. Тому зараз проекти установчих документів, підготовлених українською стороною, розглядаються в Москві.

Спочатку недолугі(?), а точніше, злочинно безвідповідальні і підступні керівники Української Держави і економіки організують систему ошукування, що її дехто делікатно називає *«неадекватним товарно-грошовим обміном»*.

Потім на шкоду Україні і на користь Росії влазять в борги, а потім допомагають Росії на піні від цього *«пива»* (на фактично нічому — на пені!) будувати спільне підприємство, втягуючи в нього реальні промислові фонди України і запобігливо готуючи для російського партнера установчі документи.

А російський партнер, навчений капловухими і аморальними українськими партнерами, тільки крутить носом, подумки вже підраховуючи, через скільки місяців Україна віддасть Росії черговий економічний Севастополь.

Отож, згідно з Угодою *«Про засади врегулювання заборгованості України...»*, Уряд України 18 березня 1995 року зобов'язався на

погашення боргу випустити облігації на суму 1,4 мільярда доларів США і до 1 вересня 1995 року передати ці облігації у власність російському «Газпрому» для того, щоби цей російський «Газпром» міг за ці облігації придбати акції підприємств, що приватизуються в Україні, на аукціонах згідно з офіційним курсом карбованця до долара США.

Угодою передбачено, що вже у 1995 році російська сторона має за ці облігації придбати на Україні майно на суму не менше 200 млн дол., а також матеріально-технічні ресурси на суму ще 200 млн дол., і далі розписано до 1997 року. Українська сторона також зобов'язується своєчасно погашати поточну заборгованість за газ *«без врахування погашення пені»*. Ось тут з'являється, як бачите, цікавий комерційний прийом, за допомогою якого Росія стає власником українського майна на рівному місці.

Причому, як читаємо в угоді, *«українська сторона гарантує, що майно АТ «Газтранс»... не буде підлягати націоналізації і ревізії»*. А нам ще кажуть, що ми будемо в Україні національну державу. Та ми з волі аморальних поводитирів наших створюємо в Україні російське національне майно, що не підлягає українській націоналізації. І ви хочете, щоб Росія потім не захищала своє майно на нашій території, виступаючи проти нас?

Цікаво, що за російську сторону вказану угоду підписав маловідомий читацькому заголові голова РАТ «Газпром» **Р. Вяхірев**, а за українську — відомий голова українського уряду **Є. Марчук**. Зрівнялися.

Цікаво також і те, що Фонд держмайна України своїм листом від 10 лютого 1995 року № 10-21881 запропонував Росії перелік українських підприємств для приватизації за участю російського «Газпрому».

Тоді Росія у протоколі переговорів між делегаціями від 15–16 лютого запропонувала Україні подати додаткову інформацію про підприємства із вказаного вище переліку: балансову вартість основних фондів, рівень використання виробничих потужностей, показники фінансово-господарської діяльності, якості продукції тощо. Цей протокол підписали від української сторони **І. Мітюков** і **С. Осика**.

Без особливих коментарів можна сприйняти все це як величезне ярмо на шию Українського Народу, який... а, може, так і треба? Бо з народом можна зробити тільки те, що він дозволить з собою зробити.

Російські товари...

Історія поки що триває, а тому згідно з логікою подальших подій маємо перед собою «Учредительний договір» про створення закритого українсько-російського товариства «Газтранзит», що працюватиме на наших фондах та на їхній пені наших неплатежів (такий собі вічний економічний російський двигун за український кошт) і має бути зареєстрованим держадміністрацією Старокиївського району Києва за юридичною адресою: 252001, Київ, вул. Б. Хмельницького, 6.

Чи не тому **Б. Хмельницький** на одному з київських майданів досі показує нам булавою у бік Москви. Та тільки, на жаль, не скаже нічого. Та й не треба, бо ми самі вже давно мали б зрозуміти, зробити висновки та й дотримуватися відповідних засад взаємовідносин щодо Росії.

У цій ситуації, коли уряд не може дати ради власному народові і не вміє організувати нормального життя в державі, найраціональнішим і найпростішим для народу України було б зробити так, щоб такі мудрі керівники залишили народ у спокої, різко обмежили імпорт, залишили б один податок від обсягу реалізації і, таким чи-

ном, дали б можливість зрушити власне виробництво, власні товари за власними цінами і власну зарплату для нормального власного життя.

Чи варто українським громадянам брати участь у приватизації через сертифікатні аукціони, якщо у будь-який момент на аукціон можуть прийти Росіяни з облігаціями на будь-яку суму, котра гарантує їм контрольний пакет акцій на підприємстві?

Питання ставлю не я, а штучно створена безглузда економічна ситуація.

Як ви думаєте, з якої причини виникає і чому зростає наш борг, — з некомпетентності керівників чи з їхньої підступності? Так от, хочете ображатися, хочете ні, а я вам скажу: головне, він береться з байдужості Українців, що дає можливість нашим керівникам виявляти некомпетентність і підступність.

Доти, доки комуністична номенклатура керуватиме країною, а народ мовчатиме, доти ми будемо наймитами у себе вдома, будемо колонією Росії під проводом місцевих колаборантів, котрі вже зробили, здається, все, щоб показати, як вони конкретно наплювали на долю власного народу.

«Вечірній Київ», 20.06.1995 р.

МММ: методика московських махінацій

Завжди своєчасно повідомляємо та заздалегідь остерігаємо киян і наших читачів по всій Україні про сучасних махінаторів та махінації на ринковому ґрунті. Майже щотижнево повертаємося до сумнозвісної трастової афери, і все ж кожного дня телефонують до редакції чергові потерпілі... І тому знову і знову доводиться про це писати.

Особливі застереження ми висували щодо фінансових кампаній, пов'язаних з інтересами Москви в Україні, давали докладні роз'яснення причин, через які бажано не мати справи з російськими лихварями. Зокрема у числі «Вечірки» від 19.07.95 вже повідомлялося про відновлення діяльності структурного підрозділу російської компанії МММ у Києві, прямо на Софійському майдані, та про нашу точку зору з цього приводу.

Днями редакція отримала повідомлення від представництва МММ (КДМ), котре інформує про добрі наміри за два тижні до кінця цього року почати виплату грошей *«не полученных по акциям і біле-*

там АО МММ в період с 01.02.94 по 09.05.95». Але не поспішайте думати, що ваше діло вже владжене.

Бо спочатку, (якщо у вас досі збереглися акції і білети МММ) треба зараз же зареєструватися за адресою МММ у Києві (вул. Володимирська, 20). Потім, майже через півроку, зможете, як написано у вказаному повідомленні, *«вернуть свої деньги»*. Чи повернуть вам *«свої»*, тобто *ваши* гроші — це ще велике питання, але крок до повернення маєте зробити саме ви, а не компанія МММ.

З цією метою вам доведеться пережити деякі незручності і зробити додаткові інвестиції у справу повернення власних грошей, бо, як написано все в тому ж повідомленні, *«место произведений выплат — г. Москва»*.

Тобто, для того, щоби дістатися до *«места произведений»*, треба, крім придбаного вами рік тому *«билета»* МММ, придбати додатково ще один залізничний квиток, тільки тепер подвійний: туди і назад, якщо, звичайно, вам хочеться повернутися на місце збирання грошей, а не залишитися біля *«места произведений»*, тобто у Москві.

Таким чином, за сприятливих обставин, заплативши за катання до Москви і назад місячну зарплату, ви зможете отримати за один *«билет»* вашої *рідної* МММ гроші у сумі до 125000 рос. руб., котрих, правда, не вистачає на білет залізничний.

Але в разі, якщо ви все-таки поїдете, нехай вас зігриває почуття пролетарського інтернаціоналізму до російських залізничників, зарплату яких ви тепер фінансували зі своєї кишені, розвиваючи попередній ваш успіх у грі з МММ. Тим паче, що тепер ваш особистий досвід українсько-російських відносин у сфері фінансування їхніх намірів нашими грошима перетворюється з індивідуального у загальнонаціональний.

А тут ще надійшло повідомлення, що наш Нацбанк дав дозвіл російському «Тверьуніверсалбанку» на відкриття окремого кореспондентського рахунку в електронній системі платежів України — увага! — без реєстрації банку як юридичної особи. Народний депутат України, проф. **Василь Костицький** так прокоментував цю подію:

«Це дозвіл на фінансову інтервенцію в Україну. Оскільки податкова система Росії сприятливіша порівняно з українською, нашим підприємцям стає вигіднішим переводити свої рахунки у філіали російських банків; таким чином, наш капітал вливається у російський обіг і починає працювати на сферу російських інтересів. В результаті — менше коштів надійде до бюджету України. А ко-

ли врахувати, що це вже реалізується через фінансову структуру, котра не підлягає нашій юрисдикції, то плакали наші грошики».

А ви кажете, що плакали тільки ваші грошики, шановні українські вкладники російського МММ. Виявляється, що ваші особисті експерименти з акціями та «білетами» МММ — це була проба сил, катання на тренажері. Для того, щоби грати «по крупному» на сучасному рівні, треба допустити Росію влізти в електронну систему фінансових розрахунків України!

Цікаво, яке повідомлення надішло нам через рік «Тверьуніверсалбанк» і де він призначить нам «*место проіздеєнія*»? Бажано, щоб не на Колимі...

Три тижні тому, розмовляючи з генеральним директором представництва МММ в Україні **п. Фомінім Д. П.**, спитав його, на що він розраховує, адже всі розуміють, що зібрані у Києві грошики українських громадян попливуть в Росію.

На що **п. Фомін Д. П.** рішуче заявив: «*Етот денежний фонд создаются, чтобы работать только на Украине*». Ну от, бачите, — тепер їдьте до Москви. Вповзаючи на український ринок, гаспада фоміни роблять ставку на те, що дурнів у нас на їх вік вистачить. Невже й справді?..

«Вечірній Київ», 08.08.1995 р.

Нам пропонують хвіст від співробітництва

Знаємо ще зі школи: «*Два тіла взаємодіють одне з одним прямо пропорційно їхнім масам і обернено пропорційно квадрату відстані між ними*».

Що стосується *відстані*, то вплив цього фактора легко зрозуміти, помінявши географічними місцями Україну і Францію, якою та була ще на початку XII століття. Тоді французькому королю довелося б десь на периферії засновувати Москвіль, а невдовзі після Переяславської угоди в 1654 році, династія Людовиків припинила б своє існування, щоб через триста тридцять п'ять років їхні нащадки, об'єднані у товариство «*ФранцПросвіта*» на чолі з **Пабло Мовчане** боролися за відновлення сплюндрованих прав французів пишатися своєю французькою мовою, як державною.

Що стосується *маси*, то вона визначається не мірою ваги, а мірою самоповаги та любові до ближнього. Бо любов дає можливість прощати (чим Українці впродовж вказаного вище часу переважно займаються), а самоповага (якої Українцям переважно не вистачає) не

дозволяє сідати собі на голову. Фактом є, що, як сказано у класика, *«більший меншого тусає та ще й б'є, з тим, що сила є»*.

...Після нещодавнього підписання договору про співробітництво між Харківською і Московською областями, у Харківський облвиконком *«поступил каталог інвестиційних проектів із Подмосков'я»*. Цікавий документ, який переконливо ілюструє справжню суть російських інтересів щодо партнерів в Україні. Читаємо:

«1. Поваровський машинобудівний завод, Московська обл. Під реалізацію проекту — виробництво занурювальних електронасосів — необхідні інвестиції у сумі 600 тис. дол. США.

2. АТ «Електросталь», Моск. обл. Для організації виробництва засобів вологого бриття потрібні інвестиції в сумі 16,8 млн нім. марок.

3. АТ «Московське ВО алмазного інструменту». Для створення лінії виготовлення високоякісного алмазного порошку необхідно інвестувати 20 млн дол. США.

4. Російсько-італійське СП «Совокрім» потребує 1,5 млн дол. США для освоєння випуску машин по виробництву кукурудзяної та соняшникової олії.

5. Дубненське АТ «АПЕКС» потребує 400 тис. дол. США для виробництва нових дитячих колясок...»

І так далі. Відповідно, ця інформація супроводжується заохочувальними обіцянками успіху в разі вкладання українською стороною українських грошей в розвиток російської економіки. А тепер врахуйте і порівняйте:

1. Занурювальні електронасоси на світовому рівні інженерних рішень виготовляє Бердянський завод Запорізької області. Близько половини цієї продукції купує Росія, забезпечуючи нам велику суму валютних надходжень.

2. Таку продукцію, виробництво якої хоче організувати російська сторона у підмосковному місті Електросталь, виготовляє українське об'єднання «Дніпроспецсталь».

3. Алмазний порошок давно виготовляє завод Київського інституту надтвердих матеріалів і ще дехто в Україні.

4. Виробництво олії міститься там, де згідно з агротехнічними та кліматичними умовами можна вирощувати олійні технічні культури, тобто — в Україні. І що це за примітивні фокуси: спочатку створили російсько-італійське СП на папері без капіталу, а тепер давайте їм український капітал під російські наміри(?!).

5. У Києві дитячі коляски випускає спеціалізований завод та авіаційне об'єднання. А ще є крім Києва...

До чого я веду? До того, що дивне співробітництво нам пропонує російська сторона: *«Давай будемо любити одне одного, щоби я за твої гроші побудував собі можливість задавити тебе конкуренцією і відрізанням тебе від ринків збуту твоєї вітчизняної продукції (в тому числі у тебе вдома), та й ще потім водитиму тебе на повідку»*.

А що, хіба українські капітали вже не здатні працювати в Україні на її благо? Чи українські підприємці можуть працювати тільки на Москву? Або в Україні немає проблем у сфері виробництва?

До речі, по багатьох позиціях поставлено термін окупності 3–5 років. За цей час, як казав **Ходжа Насреддін**, або ішак здохне, або мулла вмере. І чи повернуться ці гроші в Україну, відпрацювавши на створення в Росії антиукраїнського бізнесу, так само, як *«повертаються»* гроші, інвестовані працею українських громадян у створення Чорноморського флоту, котрий міститься на території України, але чомусь належить Росії, яка не приховує своїх намірів забрати і саму територію?..

З Францією, на жаль, місцями не поміняємося і все одно мусимо взаємодіяти зі свого нинішнього місця на земній кулі. Але результат взаємодії саме з Росією визначатиметься не *масою* капіталів і не *відстанню* між партнерами, а рівнем нашої національної самоповаги, тобто — патріотичністю громадян України.

В тому числі й *«патріотичністю»* керівників України, котрі сприяють тому, щоб різні форми і методи сепаратної співпраці окремих українських областей, підприємств і підприємців з російськими працювали проти інтересів нашої держави.

«Вечірній Київ», 16.08.1995 р.

Як їхня газета відзначила наше свято

Напередодні святого для всіх Українців Дня Незалежності України газета *«Комсомольская правда»* на першій шпальті вмістила замітку **С. Фролова** *«Кохаються чорноброви, та нє з москалями»*.

Для українського читача публікація є цікавою тим, що серед достатньо великого за обсягом і багатого за своєю палітрою інформаційного бруду, вже вилитого *«старшим братом»* на Україну, саме у цій невеличкій замітці розміром у 45 газетних рядочків побито рекорд лицемірства й зневаги до нас в розрахунку на один квадратний сантиметр газетної площі.

Безперечно, у складі творчого колективу газети знайдуться порядні

люди, яким буде соромно за статтю свого колеги, але ж фактом є, що все-таки РЕДАКЦІЯ вирішила ТАКЕ надрукувати! Відверто жовчна стилістика та лексика статті побудована на свідомому невігластві:

«...этот день навсегда останется серим — именно с объявления украинской «НЕЗАЛЕЖНОСТИ» (так подано у статті. — Є. Г.) начался четыре года назад развал некогда могучей страны. Тяга к независимости понятна: кому не хочется иметь свою армию, свои деньги, свои посольства за рубежом? Мечта, выраженная в фразе: «Хватит кормить москалей!» исполнилась. Теперь у ЖИТЕЛЕЙ Украины есть все атрибуты суверенитета, но стали они от этого счастливее?»

І далі: *«мощный флот потихоньку режется на металлолом», а «продукты украинцам приходится возить в Москву, дабы выручить хоть немного «москальских грошей».* Наприкінці газета із удаваним сумом зауважує: *«будем жить порознь, раз такова воля руководителей».*

Отож, шановні Українці, відзначивши наше найголовніше свято, не забуваймо і уважно пильнуймо, бо поряд є сусіди, котрі з ностальгічним сумом згадуючи *«розвал некогда могучей страны»* і погоджуючись на словах *«жить порознь, раз такова воля руководителей»*, не можуть погодитися у власній свідомості з тим, що від них пішла дійна корова. Вони свідомо паскудять волю, багатовікове прагнення до незалежності і **БОРотьбу Наро́ду** (а не *«жителей некогда могучей»*, як відображається у статті).

Комуністична позиція газети, котра зберігає, як бачимо, не тільки комуністично-союзну назву, але й імперіалістичну ідеологію, передбачає всіх борців за свободу називати перекручено, закриваючи очі на історичні процеси і зводячи все до елементарної лайки на адресу народних героїв.

Тому Поляків, які, виборюючи свою незалежність, вщент розбили Першу кінну армію **Семена Будьонного** 1920 року під Варшавою, Росіяни почали зневажливо називати *пiлсудчиками*; українських народних героїв — ненависно — *«українськими буржуазними націоналістами»*, бійців чеченської визвольної боротьби презирливо називають *дудаєвцями*.

Дивні люди — Українці. Чи не найбільша вада — відсутність належної шляхетності до самих себе, самоповаги і гонору перед обличчям супротивників. Давно треба взяти приклад з прибалтів; з їхньої спокійної і мовчазної переконаності і презирства до своїх ворогів.

Росіяни не стають менш паскудними від того, що вміють улесливо посміхатися і навіть «співчувати» нам отакими статтями саме у той час, коли їхніми власними руками «мощный флот режется на

металолом», причому «потіхоньку». Словом, знущально-насмішкуватої публікації не вийшло. Вийшла невдала спроба зловтіхи крізь неприховану ненависть до втраченої «хохляндії», як частенько називають Україну подібні націонал-патріоти (тобто шовіністи) «вєлікой і недєлімой».

І хоча український класик давно попередив про те, що там, де починається українське питання, одразу закінчується російська демократія і будь-який гуманізм, все-таки інколи хочеться сподіватися на здоровий глузд та добру волю у російському журналістському середовищі! Як свідчить багатючий історичний досвід і підтверджує досвід сучасний, патологічна безпідставна ненависть певної частини Росіян до всього українського та провокування вияву подібних почуттів в інших державах, зокрема в Україні, слава Богу, викликає у серцях порядних людей нормальну протилежну реакцію.

А ортодоксальним фроловим, грачовим та іншим шовіністам, далеким від справжньої християнської моралі, можна тільки поспівчувати, бо Україна, слідом за Балтією, так само як Чеченія і Хорватія, інші вільнолюбні країни і їхні народи, — все одно будуть вільними державами, а вказані *гаспада* залишаться з'єденими іржею власної злості.

«Вечірній Київ», 29.08.1995 р.

Тенета проросійської підступності та комуністичної зради

Завжди байдуже проскакував повз специфічних російськомовних бабусь, котрі досить наступально розповсюджують комуністичні газети. Днями все-таки придбав цей екзот — орган ЦК КПУ, газету «Комуніст» № 40/81 і побачив на власні очі ту реальну загрозу, котру несе для України підступна комуністична організація.

Українське найменування газети ще ні про що не говорить, бо загальна площа матеріалів, надрукованих у ній російською мовою дорівнює 70%, а якщо не враховувати цілу сторінку телепрограм та титул, то публікації українською мовою становлять 16% від обсягу газети.

Вже з першої сторінки дізнаємося, що зустріч президента України з представниками фракції комуністів у ВР відбулася за ініціативи президента **Л. Кучми**. Хто при цьому командував парадом, також можна зорієнтуватися, бо комуністи *«обратілі вніманіє Пре-*

зидента», «напомнілі єму», «підтверділі принципіальную позицію партії», — у тому числі з питань мови (російська має бути офіційною) та державної символіки (не може бути ніякої жовтоблакитності й тризубості).

Комуністи також попередили Президента про те, що *«вхожденіє в НАТО окажется губительным для Украины»* (далі пояснюється чому — бо суперечить інтересам Росії(!), котра подається як наш стратегічний партнер).

Воно й зрозуміло — Україна завжди була для Росії джерелом «стратегічної» сировини: зерно, овочі, фрукти, олія, цукор, баштанні, м'ясо, метал, важке машинобудування, вугілля, уран, велика хімія і... буфер на межі з триклятим, але дуже потрібним для Росії Західним Світом. Бо саме очевидні успіхи демократичних країн Заходу завжди стимулювали поступове удосконалення концтабірної системи у комуністичних країнах.

Саме тому *«товарищ»* (тобто комуніст) **Є. Мармазов**, вийшовши на трибуну Парламентської Асамблеї Ради Європи, промовив не як депутат і син України, а так, як має виступати член президії ЦК КПУ, котра бореться проти власного народу в інтересах *«старшого брата»* — тобто Росії.

Зокрема він наголосив: *«мнение большинства народа Украины — установить с Россией тесные, братские связи»*. Хоча не тільки народів України, але вже всьому світові відомо: протягом трьохсот років ці *«связі»* настільки є *«тесные»*, що Україна у тій тісноті вже дихати не може. *«У российской делегации есть мнение (і це говорить член українського парламенту!), что Совет Европы при рассмотрении их (тобто Росії. — Є. Г.) заявки на вступление проявляет двойной стандарт»*.

І далі **тов. Мармазов** намагається переконати всіх, що Росія творить мир у Чечні, що відбувається демократизація російського суспільства, що російські власті хочуть провести чесні і праведні вибори, що треба зробити для Росії поступку і прийняти її у Раду Європи. Над цією публікацією — велике фото: охоплений пожежею Білий дім у Москві з написом *«Если у соседа загорел дом, подумай о собственном»*. Комуністичний натяк.

А щоб читач комуністичного органу мав остаточно правильну думку про співробітництво України і НАТО, газета подає *«Рис. П. Егорова. Опасное сотрудничество»*. На малюнку у стилі 70-х років зображено товстенького американського генерала з сигарою-ракетою у зубах, котрий тримає в руках ще одну ракету-кийок, що на

ній теліпається бірка з написом «*Военные учения по программе НАТО*», а за тую бірку вчепилося якесь опецькувате створіння з автоматом і в касці з написом «*Украина*».

Як же треба ненавидіти нашу Батьківщину, якою кісткою поперек горла вона має стояти *таваріщам* егоровим і мармазовим, щоб отак, зловтішатися? Ну, нехай з так званими «*русскаязичними*», — все зрозуміло; їхнє гасло просте, як цеглина: «*Де я, — там Росія!*».

Але ось вам шедевр редакційної пошти цієї газети — з листа **В. М. Кучеренка**: «*Порівняно з велетнями Розуму і Духу, до яких належить і Ленін, ми — карлики*». Хоч стій, хоч падай! Курс КПУ на «*восстановленіє СССР*» — є не просто програмним положенням, а легальною технологією зрадницької діяльності цієї організації.

Велика біда України полягає у тому, що всі наші одноосібні партії, зокрема Рух, КУН, ХДПУ, УРП, солідарні і вільні профспілки, інші національно-демократичні організації разом узяті, котрі ось уже впродовж чотирьох років імітують діяльність одноманітними заявами, відозвами та зверненнями, фактично тупцюють на місці, а отже нічого не варті проти однієї КПУ, яка тихо і надійно завершує створення загальноукраїнської антиукраїнської мережі.

Враховуючи її агресивність, гадаю, що до підпалення українського рейхстагу залишилося не так багато часу.

«*Вечірній Київ*», 31.10.1995 р.

Рік 1996-й. Примітивне хитрування російських «миротворців»

Привчають до зради Батьківщини?

Українські громадяни мають відповідним чином приготуватися до заздалегідь оголошеного приїзду Президента Росії, котрий, як й інші члени його команди (так само, як і його політичні супротивники та конкуренти у передвиборній боротьбі за місце у Кремлі), не приховує своїх відверто експансіоністсько-загарбницьких планів щодо України.

Українське телебачення вже починає готуватися і готувати нас до «правильного» сприйняття факту перебування глави РФ у столиці нашої незалежної держави, щоб створити необхідний ґрунт, або, як кажуть сучасною мовою, — режим найбільшого ідеологічного сприяння, максимально наближаючи суть російських задумів і намірів та традиційні методи їх реалізації до українського глядача.

Можливо, саме з такою метою в суботу вдень по УТ-1 продемонстровано дуже просвітницький совєцький художній фільм «Р.В.С.», дубльований українською мовою з російської вже у період української незалежності, можливо для кращого усвідомлення Українцями його комуністичної суті.

Просвітницька сутність фільму полягає не стільки у тому, що московських окупантів України зразка 1919-го року у фільмі показано героями, не тільки у тому, що бійців загонів української самооборони висвітлено жорстокими дурниками, котрі знущаються над дітьми, а ці загони названо *бандами* (всіх, хто бореться проти Московської Імперії, відстоюючи свою незалежність і державність, Москва завжди називає *бандитами*, або *бандформуваннями*).

І справа не тільки у тому, що на весь екран розгорнуто транспарант «*Да здравствует Красная Армия!*» (хоча й це є провокаційним елементом психологічної обробки громадян України в порядку підготовки до святкування російсько-більшовицького свята 23 лютого).

Справа передусім у тому, що фільм має чітку антиукраїнську виховну спрямованість на молодь і підлітків, котрі протягом п'яти-шести останніх хаотичних років, не маючи серйозних можливостей усвідомити собі жодних переконливих патріотичних орієнтирів, раптом дістають потужну ін'єкцію рафінованого більшовизму в його найбільш лицемірно-привабливому «художньому» виконанні.

У нещодавньому інтерв'ю газеті «Вечірній Київ» український президент Л. Кучма закликав «наповнювати Національну Ідею реальним змістом». Це дійсно слушне твердження і кожен громадянин держави має сумлінно забезпечувати це наповнення на своєму місці. А особливо ті, хто інформаційно-просвітницьки впливає на свідомість українських громадян. Натомість кадрові висуванці цього самого Л. Кучми, як бачимо, наповнюють цю Ідею таким змістом, щоб в Україні нічого українського не залишилося.

В одному з фінальних кадрів фільму бідна дитина, обнімаючи більшовицького комісара, схлипує від радості: «Це ж вони, наші!» І тоді вилітає з лісу ескадрон під червоним прапором з шаблями наголо, звучить переможна пісня московських кіннотників, котрі воюють проти української незалежності в українських степах...

А потім цей «наш», тобто російський, комісар видає українському хлопчикові... довідку про благонадійність, за якою його приймуть до школи взамін за класичну зраду своїх співвітчизників. Отака вона просвіта і таке «наповнення Національної Ідеї реальним змістом». До речі, цей фільм було показано в рамках телефестивалю під претензійно-принадливою назвою «Золоте курча». Як бачимо, незважаючи на свій дитячий вік, це «курча» вже несе російські шовіністичні яйця антиукраїнської пропаганди.

«Вечірній Київ», 13.02.1996 р.

Колишній «соціалістичний табір» тепер називають «зоною»

Політика Росії завжди базувалася на простій формулі: «хто не з нами, той проти нас». Теоретично у Кремлі розуміють, що всі імперії рано чи пізно розпадаються згідно з волею народів, котрі стають на шлях власного національного розвитку на власній землі.

Але практично Росіяни добивають Чеченців в їхній Батьківщині, на їхній рідній землі, у їхніх домівках, бо Москва визнає тільки пра-

во сильнішого, а брехню — засобом переконання. У передачах головного російського телеканалу ОРТ цілком нормально звучить: *«попитки бандитов взятъ Грозний провалились»*. З точки зору Москви, кожен, хто прагне мати *«в своїй хаті свою правду і силу, і волю»* дуже просто оголошується бандитом, а на його землю за наказом Кремля обрушуються танкові колони, літаки та установки *«град»*.

А хіба щось принципово змінилося з того часу, коли *«попитки бандитов атамана Петлюри взятъ Київ провалились»*? Так само досі російська пропаганда називає ворогами українських патріотів, котрі до останнього подиху самовіддано боролися за Українську самостійну соборну державу на власній землі, у своїх домівках...

Бо Москва *«слезам не веритъ»*, а визнає тільки силу. І як би не було сумно згадувати хіросімську трагедію, на емоціях навколо якої Кремль останнім часом знову активізував антиамериканську інформаційну кампанію, але фактом є, що саме тією демонстрацією невірогідної атомної сили у серпні 1945-го США зупинили даліше поширення московсько-більшовицької силової експансії у світі.

Теоретично у Кремлі відхрестилися (у буквальному розумінні та кож!) від червоного паскудства більшовизму, але практично в Росії відбулася лише зміна кольорів, зміна влади та значне отвердіння політики на підставі оновлення й акцентації націонал-імперських, шовіністичних пріоритетів.

Класичний осучаснений російський комуніст **Зюганов**, класичний совєцький прем'єр Росії **Рижков** і класичний російський націонал-шовініст **Говорухін** сформували потужний лівий політичний центр тяжіння для консолідації всіх проімперських сил не тільки в Росії, а й у межах так званого СНД. Нині у Москві відбувається гарячкове переформування владних ешелонів та осіб на найвідповідальніших посадах, а відповідні силові структури виводяться на новий рубіж політичної атаки.

Фактичні співлідери російської держави **п. п. Лебедь, Примаков і Черномирдін** вже почали інформаційну підготовку, яка досить прозоро розкриває найближчі агресивні плани і наміри Кремля. Навряд чи українське МЗС в особі міністра **Г. Удовенка** поінформує про це українську громадськість.

Натомість чільний російський посадовець **п. Черномирдін**, виступаючи нещодавно перед російськими дипломатичними представниками з інших країн, вже заявив: *«СНД — це зона життєво важливих інтересів Росії. РФ сьогодні своїм політичним положенням, економічним потенціалом, військовою потугою об'єктивно є своє-*

рідним полюсом тяжіння всього СНД. Росія має зіграти в СНД роль стабілізуючої сили».

В найближчих намірах *«стабілізуючої сили»* — силове розчавлення національно-визвольного руху в Чеченії, потім силову *«стабілізацію»* має бути перенесено в чергову точку *«зони життєво важливих інтересів»*, де вже немає нормальної армії, зате є червона п'ята колона.

Звичайно, добре, що нарешті, наприкінці п'ятого року існування незалежної України, її Президент (він же — Головнокомандуючий) на флагмані *«Сагайдачний»* вперше вивів український загін кораблів на навчання. Добре, що про це розтрубили на весь світ і самі себе похвалили, добре, що хтось повірив словам про величезне значення цього історичного факту.

Тільки погано і сумно стає від усвідомлення того, що цей флагман є звичайним сторожовиком попереднього покоління, що словосполучення *«українська ескадра»* досі не повернулося до нашого лексикону після затоплення в 1919 році, а до словосполучення *«український флот»* треба тільки починати рости.

Добре, що в останні тижні вище керівництво держави почало звертати увагу на стан і розвиток Збройних Сил України. Тільки погано, що стан цей реально виключає серйозне сприйняття поняття *«сил»*, котрі попереднім п'ятирічним *«розвитком»* доведені до нижньої межі військової і моральної доцільності їх існування.

Добре, що в Україні після всіх роззброєнь все-таки ще є армія. Тільки погано, що **Україна не має сил, тобто таких Збройних Сил, які б забезпечували необхідне шанобливе ставлення до нашої країни.** Тому періодичні втручання депутатів Державної думи Росії у внутрішні справи України, влаштування на нашій території антиукраїнських мітингів та проведення російських державних свят з салютами на честь російської зброї тощо, на жаль, будуть продовжуватися доти, доки Україна не матиме нормальних сучасних Військових Сил.

Це добре, що найвизначнішим досягненням п'ятирічного періоду новітньої незалежності України є мир і співіснування різних Націй та соціальних груп з дуже суперечливими інколи інтересами.

Тільки погано, що за ці п'ять років Україна в обмін на *«поганий мир»* вже, здається, повіддавала все. Але чим більше віддавала, тим більше набувала репутації країни, якій можна диктувати чужу волю.

«Вечірній Київ», 10.08.1996 р.

На що розраховує Кремль

«Кто кого будет кормить в новом Союзе» — таку статтю п'ять років тому надрукувала московська комуністична газета *«Правда»* від 12.10.91. З того часу в життя ввійшло нове покоління, а у стосунках між Україною і Росією, поки що, потепління не очікується.

Росія вже й газовий кран нам перекривала, військову силу демонструвала, глузувала з нашої незалежності, постійно шантажувала, висловлювала територіальні претензії, провокувала антиукраїнські настрої, підтримуючи напівукраїнських червоних і російських сепаратистів в Україні, намагалася — інколи досить ефективно — в'язати нашу економіку не дуже дотепними прийомами і наступальною дипломатією, заохочувала експансію російських підприємців, фінансистів і власників у майновій і іншій діловій сфері України, поступово зміцнюючи російські впливи не тільки в економіці, але й у політиці, культурі, військовій справі, засобах масової інформації тощо.

Процес широко зрозумілої русифікації триває і Україна дійсно перебуває в небезпеці. Черговим кроком до задоволення московських апетитів в Україні є створення так званих фінансово-промислових груп та корпорацій з російським капіталом.

Незалежно від того, хто увійшов, чи ще проходить у Кремль після (і без!) президентських виборів, призначень або інтриг, Росія й надалі сприймає Україну за сферу своїх економічних, політичних і територіальних інтересів. Тому нам, в Україні, варто періодично звертатися до російських першоджерел в оригіналі.

Отож подаємо фрагменти згаданої вище статті двох докторів економічних наук **А. Адамеску** та **В. Кистанова**:

«Ведь нефть, газ, лес, металлы, другое уникальное сырье, а также мощные ресурсы производственного и научно-технического потенциала (которые есть только в России и представляют большой интерес для всего мира) придется передавать отколовшимся от СССР республикам — членам экономического союза на льготных условиях (по «согласованным» ценам и т. п.). А взамен Россия получит, в основном, лишь обиденные товары весьма невысокого качества.

Выходит, «малые» народы за счет такого обмена будут процветать, не испытывая экономических трудностей, а «большие» — выступать в роли распорядителей почти бесплатной «помощи». Не справедливее ли дать таким республикам почувствовать свою независимость самим, без всяких внешних, искусственных подпорок? (...) Необходимо искоренить психологию вечных просителей у «старшего брата».

Впродовж п'ятнадцяти років незалежної України ми бачимо на українських площах і вулицях промосковських агітаторів за відновлення ССРСР, тобто за ліквідацію незалежної України. Українська влада на ці антиукраїнські провокації реагує мовчанкою. Мовчання — знак згоди?

Если руководствоваться системным подходом к складывающимся взаимоотношениям республик, то экономический Союз следует заключить одновременно с политическим Союзным договором, и их содержание должно быть тесно взаимосвязано. Заключение экономического Союза изолированно от политического даже в переходный период может вызвать большие осложнения для России.

Чтобы этого не произошло, двухуровневый подход в экономических взаимоотношениях субъектов представляется совершенно иным, а именно: первый уровень — республики (государства), подписавшие Союзный (политический) договор; второй — не вошедшие в него».

Ця невеличка стаття, на яку мало хто тоді звернув увагу, виявилася, по суті, генеральною концепцією СНД та основою для побудови поточних і стратегічних економічних стосунків Росії щодо України як держави «второго рівня» (читай: політично непідпорядкованої Москві).

Тепер, у контексті п'яти минулих років, читачі можуть до цього додати своє власне бачення позиції московських «миротворців» щодо створення проблем навколо Криму, Севастополя і Чорноморського флоту, розрахунків за енергоносії, двостороннього україно-російського договору, приїзду російського президента до Києва тощо.

Згадаймо, хто ввів свої війська в республіку Ічкерію (Чеченію) після проголошення нею незалежності, щоб після півторарічної війни та винищення значної частини чеченського народу, демонструвати зараз світові своє миролюбство...

Але для нас важливіше не стільки те, що було, скільки те, що буде. І тут не треба ніякого ворожіння на кавовій гущі про те, що і чи станеться, а краще чітко визначити власну позицію у п'яту річницю нашої незалежності й активно її відстоювати в інтересах суверенної Української держави.

«Вечірній Київ», 29.08.1996 р.

Наведена інформація, а також зазначені вище тенденції, набули ще більшої актуальності пізніше, на п'ятнадцятому році незалежності України (2005–2006 рр.), коли прагнення московських «миротворців» підпорядкувати Україну шляхом втягування її у так званий СЕП — Єдиний Економічний Простір (з одночасною ізоляцією від ЄС і НАТО), стали одним із головних напрямків антиукраїнської політики Кремля.

Рік 1997-й. Політичне підґрунтя економічних перспектив

Змінити вектор інтересів

Твереза і логічна оцінка історичних стосунків України з Росією, не виключаючи їхнього новітнього п'ятирічного етапу, переконливо свідчить про хибність україно-російського стратегічного партнерства, яке по суті залишається «*партнерством*» мухи з павуком.

Досить кинути оком на нинішню мапу Європи, щоб переконатися не тільки у якісно новій геополітичній ситуації, але й в тому, що Україна цю сприятливу ситуацію, м'яко кажучи, слабо використовує у своїй зовнішній і внутрішній політиці.

Балто-Чорноморський, а фактично польсько-український пояс не тільки давно поділив Європу на цивілізовану і ординську, не тільки перетворився у конкуренційне поле змагань стратегічних інтересів двох найбільших військових потуг, — США і Росії, взявши на себе функції розвалені берлінської стіни, але й, перед усім — став КУХНЕЮ ЕКОНОМІЧНОЇ І ПОЛІТИЧНОЇ ПОГОДИ у стосунках Схід-Захід.

Північно-Західна частина цього пояса — Польща — однозначно, чітко і послідовно прямує до структур цивілізованого світу. Натомість південно-східна частина, тобто Україна, — демонструє невизначеність своєї позиції, небезпечно кокетуючи зі своїм східним сусідом, майже навколішки випрошуючи у нього підписання договору про дружбу.

Україна власними руками затягує зашморг боргів перед російськими кредиторами і з впертістю, гідною кращого застосування, не бажає використовувати всебічні переваги польсько-українського альянсу, через територію якого реалізуються всі комунікації Росії на Захід.

Варто нагадати хоча б історію з трубою, що її Росія повним ходом

зараз прокладає на захід в обхід України. України, яка по суті відмовилась від польської пропозиції щодо поєднання інтересів проти російських газпромівських зазіхань. А про те, що такі зазіхання прогресують, свідчать зволікання російської сторони щодо підписання договору на поставку газу Україні в 1997 році.

У добре організованій системі працюють методи і факти, у поганій — характери і припущення. З ким поведешся, від того й наберешся.

Якщо Київ перестане дивитися на Москву так, як дивиться кріль на удава, та розглянеться навсібіч своїх кордонів у пошуках більш раціональних варіантів розміщення своєї руки і серця, тоді наша країна не зможе надалі ігнорувати очевидні факти рівня економічного розвитку своїх сусідів. Наприклад, середня погодинна оплата праці в промисловості (доларів США, 1995 рік): Угорщина — 1,7, Румунія — 0,55, Туреччина — 1,2, Росія — 0,6, Білорусь — 0,55.

В Україні цей показник за різними джерелами коливається навколо 0,61 дол/годину, тоді як у Польщі, в середньому — 2,09, а у її західних воєводствах до 4,3.

І зрозуміло чому. Адже у західного сусіда Польщі, тобто в Німеччині, цей показник є одним з найвищих у світі — 31,88 дол/годину, а всі економіки сусідів завжди розвиваються з більшим чи меншим урахуванням ефекту сполучних судин. Бо з ким поведешся...

Для Росії, для подальшого реалізації російських інтересів у світі зараз настав момент стратегічної альтернативи: або коштовно розвивати цивільний морський та повітряний флот для незалежності від переходу через польсько-українське пасмо, або методами повзучої експансії на засаді *«поділяй і владарюй»* розширити і закріпити за собою дешеві польські та українські наземні коридори з Росії в Європу.

Для України двозначність її позиції, як буферної держави, з усіх точок зору є ризикованим і нестійким варіантом існування, котрий породжує внутрішню непевність її громадян та посилює існуючі суперечки між різними силами і прошарками суспільства.

У цій ситуації російська меншина в Україні набуває небезпечних ознак більшості.

Слід також врахувати, що традиційне в Україні, хибне російсько-орієнтоване уявлення про раціональний економічний вибір на горизонталях типу Москва–Париж може успішно конкурувати на вертикалях типу *«з варяг у греки»*, тобто: Скандинавія–Мала Азія–Близький Схід.

Але для успіху цього вертикального напрямку треба знову-таки,

відкинути ілюзії попереднього *«стратегічного партнерства»* та безпідставні упередження типу інспірованого Москвою *«страхи на ляхи»*, щоб відкрити широку дорогу для максимального використання в Україні багатющого польського досвіду стабілізації господарства і монолітизації суспільства, котрий для нас є тим ціннішим, що сформувався в умовах гіршого порівняно з Україною ресурсного забезпечення.

Навіть без банального посилення на відомі копалини для важкої промисловості, варто нагадати, що в стабільний період 1986–1988 рр. обсяг продукції сільського господарства України дорівнював обсягові сільськогосподарського виробництва Білорусі, Узбекистану, Грузії, Азербайджану, Молдови, Латвії, Киргизії, Таджикистану, Вірменії, Туркменістану **РАЗОМ УЗЯТИХ**.

І треба було виконати дійсно велику руйнівну *«роботу»*, доводячи міждержавний обмін в СНД до прикладів злочинного абсурду (типу *«цистерна бензину на цистерну олії»* — Донецьк, 1994 р.), щоб посилити в українському суспільстві комплекс власної нікчемності і безпорадності.

Щоб увільнитися од залежності від Росії, треба спочатку УСВІДОМИТИ обов'язковість і безальтернативність такого кроку. Бо справа тут зовсім не в ресурсах. Наші борги Росії — це результат не дефіциту ресурсів в Україні, а факт неадекватного обміну в умовах самоприниження з боку Києва.

Отже, конче необхідно змінити три речі: **ВЕКТОР ПАРТНЕРСТВА, ПАРТНЕРА і ТОЧКУ ВІДЛІКУ** стратегічних інтересів України.

«Вечірній Київ», 15.01.1997 р.

Захисники «отчєства» чи своєї Батьківщини?

У суботу я зайшов до філії Залізничного відділення Ощадбанку № 5445/0350 і, розкладаючи розрахункові папери та гроші перед віконцем комунальних платежів, раптом почув:

— *Завтра большой празднік — день зацітніков Отчєства.*

Я підняв голову і побачив повновиду жінку, що сиділа за сусіднім віконцем і, нудьгуючи за браком відвідувачів, дивилася просто на мене. Мабуть, на моєму обличчі відобразилося велике здивування і зацікавленість (хоча, чесно кажучи, ніяк не міг второпати про що йдеться), бо ця жінка — **А. Палкіна** (так було написано на табличці) знову повторила своє твердження.

Мало того, що промосковські комуністи України досі відкрито святкують злочинний державний переворот (що його вони досі називають «Великої Октябрьської революції»), який поклав початок знищенню десятків мільйонів Українців, так вони ще й втягують невинних і невідомих дітей у це провокаційне дійство.

Цілком спонтанно у мене вирвалося:

— Цікаво. Я працюю в газеті, а ми про це нічого не знаємо...

— І очень плохо, потому что вас должно касаться всё, а это — в первую очередь!, — винесла категоричний вердикт мадам Палкіна.

Зауваження слухне; дійсно — газети стосується все, а особливо те, що викликає у людей такі форми рішучого обурення щодо подій в Україні на державному рівні — йдеться ж бо про СВЯТО. Але знаючи природну схильність частини жіноцтва до дискусій у формі кухонних суперечок, я зібрав до купи всю свою стриманість і ввічливо запитав:

— Пробачте, яке Отєчєство ви маєте на увазі?

І тут мені пані за віконцем видала виступ, в якому дійсно було все, всі наші негаразди, «нещасние пенсіонєри», «українські западнікі», «неблагодарние, получили образование — где? в Союзе!», «наші

мужья служили в советской армии», «что это за украинское государство такое»... — відверта ненависть до всього українського водоспадом слів викидалася з її уст.

До обуреної пані приєдналася ще одна її молодша колега, потім заговорила на знак солідарності й третя. Моє коротке зауваження про те, що *«советской армії давно немає, в Україні є свято власного війська, а колесо історії не повернути назад жодними криками»*, — потонуло у лексиці антиукраїнського ансамблю, до якого долучився ще один відвідувач.

Я спокійно записав те, що встиг протягом кількох хвилин, поки зі мною розраховувалася службова пані за моїм віконцем і вийшов на вулицю. За мною — той чоловік, до якого одразу кинулося двоє малих:

— *Папа, почему ты так долго?*

На що папа злісно процідив крізь зуби:

— *Да вот разбился тут с аднім бальним...*

Як бачимо, Росіяни в Україні вважають патріотичних громадян України *бальними*, тобто хворими. Я ніяк не відреагував на цю провокаційну брехню, але подумалося, що цей *«папа»* також тепер не забуде дати своїм дітям *«правильні»* російсько-совецькі шовіністичні роз'яснення щодо України і *«отєчества»*.

На превеликий жаль, цей епізод є досить типовим для столичного життя і для всієї України, де з усіх Націй і Народностей тільки агресивне нахабство *«руських»* і зрусифікованих *«українцев»* час від часу виринається вулканом з постійного внутрішнього неприйняття ними факту і процесу формування української Національної Держави.

І тут вже давно є потрібним не двозначне загравання навколо теми про вільний розвиток всіх Націй, а чітке дотримання конституційних норм!

«Вечірній Київ», 27.02.1997 р.

Москва знову шантажує газом

У благословенний час живемо! Благословенний, очевидно, для тих, хто називає себе політиками (хоча й політики серед них є також). Що хочуть, те й роблять, не кажучи вже про те, що говорять. Бо говорять кожен про своє — байдуже, що не знають способів реалізації своїх нескінченних *«програм»*, *«концепцій»* та *«невідкладних заходів»*. Відповідальності ж бо — ніякої!

Через те й висловлені оцінки діяльності уряду на той момент, який на Заході називають закінченням урядової кризи (а у нас — продовженням лінії реформ), переважно не додають радості. А тут ще російський «Газпром» (така собі кланово-елітна приватна держава в наддержаві, яка вже неодноразово відзначалася політичним тиском на сателітів за допомогою економічних методів) як би між іншим повідомив про припинення постачання газу в Україну.

Таке привітання на адресу щойно призначеного голови українського уряду є досить типовим проявом московського інтересу. Причому, воно знову-таки не вирізняється жодною оригінальністю від подібних попередніх. Це чергова вимога: терміново розрахуватися по боргах, про *«існування»* значної частини яких в «Укргазпромі» вперше дізналися отримавши листа з Москви за підписом заступника голови російського «Газпрому» **О. Пушкіна**.

Не вперше Києву сприймати подібні факти раптовості (вживати слово несподіваності у давній історії стосунків з Москвою вже недоречно) в серії безглузвих і безпідставних вимог.

Ще десять років тому такий фінт було б сприйнято як прелюдію до виклику *«на килим»* в кремлівське Політбюро. Зараз, у значно динамічніший час, коли в обороті знаходяться великі гроші, а Україна опинилася в центрі світових інтересів, чисто політичні причини Росія намагається приховати під бізнесовими. Тобто гіркі політичні цукерки з'являються у привабливій комерційній обгортці.

Тому київська урядова команда на чолі віце-прем'єром **С. Тигипком**, яка збирається до Москви, вже отримала основний пункт схеми переговорів за московським сценарієм. Розмова піде про харчі. І нехай не здивуються наші урядовці, коли російська сторона настійливо вимагатиме розрахунків (за будь-що) зерном і олією.

Ще місяць тому європейська преса повідомляла про невисокі оцінки цьогорічного врожаю західніше Бугу. Тепер, після повеневої катастрофи в центральній Європі, не випадковим був нещодавній інтерес брюссельських експертів до української пшениці в Запорізькій області.

Відповідний бізнесовий інтерес має і Росія, адже світові біржові ціни на зерно різко пішли в гору, а Москва навряд чи відмовиться від нагоди *«використати»* Україну. Отже, і грається газом і нафтовим кранами. Бо добре знає ступінь відповідальності (тобто безвідповідальності) українських політиків від економіки.

«Вечірній Київ», 18.07.1997 р.

Росія накладає мито на український цукор

Чим ближче збиральна кампанія — тим активніші російські спекуляції. Зрештою, це їхня внутрішня справа — захист свого цукровиробника. Але захист буває різний. Як повідомив начальник управління українського Міністерства зовнішніх економічних зв'язків **О. Самодуров**, російська сторона запропонувала взагалі «*викреслити*» цукор з переліку українських товарів, що не обкладаються митом. А це означає, що щорічні \$600 млн, котрі отримувала Україна від продажу цукру Росії, остання не хоче цього разу віддавати. Тобто робить вигляд, що цукор їй не потрібен.

Поки що наші фахівці з Міністерства зовнішніх економічних зв'язків продовжують переконувати російських колег в абсурдності митного бар'єру. У свою чергу, російські цукровари на словах прагнуть встановлення квоти для українського цукру на трьохрічний період, а на ділі вимагають від свого уряду встановлення мита на український цукор розміром 25% від вартості товару.

А це означає для українських продуцентів: хочеш продати, — знижуй ціну.

Отже торговельна війна на зіткненні інтересів українських виробників і російських оптових посередників набирає обертів, а асортимент товарів, що потрапляють у сферу конфлікту, поступово розширюється. Найближчим часом слідом за газом сюди і цукром «туда», мабуть, настане черга зерна, олії, вершкового масла, м'яса...

Багаторічний досвід вказує нам на доволі чітку тенденцію липнево-серпневих намірів з боку північно-східного сусіда: загострити стосунки, збити ціну, а потім «*погодитись*» на купівлю в повному обсязі за демпінговими цінами, котрі начебто шкодять їхньому виробникові.

А тим часом українські підприємці чекають 1 серпня. З цього дня, як очікується, українські митники припинять стягувати двадцятивідсоткове мито на українські товари, що вивозяться до Росії. Угоду про скасування мита підписано ще 31 травня ц. р. під час візиту російського президента **Б. Єльцина** до Києва.

Не дарма кажуть: від угоди до угоди — довгий час варіння води.

«Вечірній Київ», 27.02.1997 р.

Хіба не було відомо нашому Президенту?

Сьогодні президент **Л. Кучма** виголошує, що *«торговельну війну з Росією не вдалося зупинити»* (з виступу на III з'їзді ФПУ 21.10.97р.). Але хіба про справжні наміри Росії — про її неухильний постійний тиск на Україну, її експансіоністську політику протягом тривалого часу і брехливість її лідерів та про антиукраїнську (російську!) п'яту колону в Україні — не було відомо нашому президентові тоді, коли підписуючи чергові принизливі для України документи, він переконував нас усіх, що *«Росія — наш стратегічний партнер»*?

І тут у нас не має бути суперечності, а тільки одна чітка позиція. Але її немає. Товарооборот з Росією протягом останнього року зменшився на 18%, наш експорт скоротився на 28%, а від'ємне сальдо становить 1,2 млрд дол. США.

Хіба це не є логічним наслідком нерішучої, якщо б не сказати — догоджувальної, політики керівництва України щодо відверто антиукраїнської незмінної політики Москви?

Нещодавне введення Росією ПДВ (податку на додану вартість) — це лише одна з багатьох верхівок цілої системи антиукраїнських айсбергів, що їх розставлено на шляху нашого економічного корабля. У цьому контексті, абсолютно невинуватим є *«внутрішнє»* щойно прийняте антиукраїнське рішення про введення ПДВ в нашої державі, яке доповнює російське.

Зараз (раптом?!) наші урядовці здійснюють шторм у скляній воді з приводу підвищення цін на бензин, роблячи здивовану міну обличчя. А що, запроваджуючи податок, ви цього не знали, шановні економічні радники Президента?

У кожному разі, введення ПДВ в Україні слідом за Росією є наслідком тиску з боку Кремля і фактом посилення залежності України.

«Вечірній Київ», 23.10.1997 р.

Московський стиль не варто запозичувати

Час від часу доводиться чути і читати про те, нібито в Україні відбувається те саме, що й у Росії, тільки з деяким запізненням. А дехто з моїх колег у ЗМІ навіть прощтовхує тезу, що особливо відчутною така тенденція випередження України Росією помітна у

сфері економічного реформування: мовляв, те що в Москві собі зроблять, — потім і в Києві впроваджують.

Що стосується економіки, то міг би серйозно заперечити, а от що стосується плетива кримінальних мереж та організації підступних акцій, то тут мушу погодитись, бо сумнозвісна волохата *«рука Москви»* час від часу не забуває нам нагадувати про своє існування.

Як свідчить черговий випадок вбивства в Києві, виконавцем за попередніми даними (фото подано телебаченням) був імпортер *«фахівець»* з Москви, а його *«штурманом»* — офіцер Служби Безпеки України. За словами прокурора Печерського району Києва **С. Щотки**, злочинця безперечно було б затримано, якби не зрада працівника спецслужби.

Отже, старе питання — хто на кого працює? — в період формування демократичної національної держави стає чимраз актуальнішим. Бо фактом є, що проросійська п'ята колона в Україні діє. І саме її представники, котрі завжди дотримувалися тези — *«там де я, там Росія»*, найактивніше розповсюджують плітки про неспроможність українських функціонерів зробити щось путнє без кремлівських стратегів.

Хоча й те правда, що славнозвісне українське добросердя, котре в оцінках московських обіцянок часом межує з наївністю, часто дійсно стає на заваді проведенню позитивних перетворень в Україні. Тут нам, знову-таки не вперше, мала б бути прикладом для наслідування рішуча позиція керівників Чеченії.

Президент Республіки Ічкерія **А. Масхадов** заявив позавчора, що припиняє переговори з Москвою, оскільки *«Росіяни не дотримуються раніше підписаних угод»*. **Про недотримання Росіянами раніше підписаних ними угод упродовж останніх семисот років(!)** можна було б скласти відповідну енциклопедію. А в ній, безперечно, однією з головних тем була б тема української довірливості і нездатності Києва зробити логічні висновки з сумного досвіду українсько-російських стосунків, де *брехня і підступ* з боку *«старшого брата»* були й надалі залишаються найвизначальнішими засобами політики Москви.

На сьогодні немає переконливих свідчень того, що ситуація змінилася на краще, а тому гра краниками на газовій і нафтовій трубах та демонстрація російського окупаційного нахабства в Севастополі лише зайвий раз мають нагадати нам про перманентні загострення хронічної імперської хвороби.

«Вечірній Київ», 31.07.1997 р.

еСеНДе — це де?

Ото було б нещастям, якби раптом, посеред Франції, вдарив потужний нафтовий фонтан, який за 10 хвилин вдалося б приборкати і щохвилини наливати повну цистерну! Або ще краще, аби французи раптом зібрали подвійний врожай винограду.

Кажу: нещастя, бо за українськими офіційними мірками — як було за соціалізму, так оце й зараз, при тих самих соцкерівниках, немає більшого нещастя, як великий врожай, та ще й на дефіцитну у світі сільськогосподарську культуру.

Бо коли є великий щорічний попит на дефіцитну сільгоспкультуру, про яку всім відомо, що в Україні вона добре родить, тоді саме напередодні збирання врожаю на передній план виступають інтереси Росії, підтримувані українськими чиновниками від економіки.

Так було й цього року, коли двадцятивідсотковий ПДВ, встановлений Москвою на український цукор, викликав неабиякий переляк на Печерську: що робити?! Та те треба робити, що Кувейт робить з нафтою. Правда, Кувейт не проголошує нікого своїм стратегічним партнером і навіть на США — свого покровителя — не дивиться так, як мав би дивитися кролик на удава. Країни-експортери нафти колективно встановлюють ціни та квоти на продаж свого чорного рідкого золота і потім мають за що вчити своїх дітей в найкращих університетах світу безоплатно.

Україна, здавалося б, знаходиться у ще кращому становищі, адже стосовно цукру і олії їй не дуже є з ким домовлятися про ціни та квоти, бо немає серйозних конкурентів-виробників. І це стосується не тільки вказаних двох продуктів, по яких наша країна є переважно монополістом. Але, як бачимо, не це у нас визначає рівень добробуту народу і наповнення бюджету держави, а переважно те, чи «*соблаговолім*» Кремль за півціни купити оце наше біле та жовте рідке золото.

На позавчорашній нараді керівників держав *еС-еН-Де* (тобто інспірованої Москвою так званої Співдружності Незалежних Держав) у Кишиневі, не було підписано жодного документа, а тільки вилито чергову патоку московського лицемірства на аргументоване обурення лідерів тих незалежних *Де*, де вже розуміють безперспективність як СНД, так і слідування у фарватері російської економічної політики.

Сумно було дивитися на принизливо-догідливі посмішки представників України на тлі неприхованої пихатості російських. Я ро-

зумію — форма не завжди відображає зміст. Але ж і з економічного змісту нерівноправних стосунків України з Росією досі не зроблено наших внутрішніх висновків.

Бо основна проблема залишається — принципово хибна внутрішня економічна політика керівництва України, що не дає можливості виробникам збагачуватись за рахунок економії власних коштів, а отже, ставить нашу державу в залежність від підступних стратегів нового переділу товарних ринків. Щоправда, саме така нинішня політика найкраще сприяє збагаченню корупціонерів в Україні.

У кожному разі, не на безмежних просторах СНД слід шукати причин нашої економічної безпорадності, а у себе вдома, на Печерську, де багатом не вистачає олії в голові, щоб зберегти дари власної землі і примножити багатство Нації.

«Вечірній Київ», 25.10.1997 р.

Українці дозволяють себе ображати

Софія Київська — цей всесвітньо відомий символ України завжди був і залишається взірцем історичної правди. І тому до цього собору щодня йдуть і їдуть звідусіль, не тільки з релігійних мотивів, а й щоб побачити на тлі історичних мурів нову суверенну Україну, відчутти кроки українського відродження.

І що ж вони (ми!) бачимо на цьому тлі? Прямо перед входом до собору — золотом на мармуровій дошці вибито облудне твердження більшовиків про те, що кияни одностайно схвалили рішення на віки вічні носити московське ярмо. Оця одна мармурова дощечка перекреслює всі наші гарні і величні слова про суверенність, бо сповіщає кожному Українцеві і будь-кому іншому про існування ПРИСЯГИ НА ВІРНІСТЬ РОСІЇ.

Тим паче, що не було тоді ніякого одностайного рішення, бо не було механізму демократичного волевиявлення у пріснопам'ятному 1654-му, а лише політичні міркування козацької старшини. А слово «присяга» взагалі тут недоречне, бо, наприклад, я ніякої присяги Росії не давав.

А ви кажете, що сякий-такий московський мер Лужков приїжджає до Криму і там вдається до образ на нашу адресу. Але ж він правий, бо у своїй поведінці виходить з музейних ФАКТІВ і ДОКУМЕНТІВ, зокрема з такого факту і документа, яким є меморіальна дошка на найбільшій святині України! Він-бо вірить у тую клятую

«присягу», що й зараз історично (і істерично!) кричить про ярмо на нашій шії.

Хоча, чесно кажучи, це не єдина дошка, що підтверджує пасивну згоду на збереження ярма. Не треба далеко ходити від Софії, бо на тій самій Володимирській вулиці можете побачити дошку на будинку СБУ. Гадаю, що серце кожного українофоба (а надто імперсько-московського) радіє, читаючи на цій дошці російський текст — «Служба безопасности Украины», як доказ виконання ПРИСЯГИ НА ВІРНІСТЬ РОСІЇ. І це на будинку установи, яка більше від інших відповідає за суверенність і незалежність України.

На жаль, приклад СБУ — не єдиний. Російськомовний текст вівіски бачимо на будинку українського енергодобувного міністерства. Можливо він відображає зв'язок між українською енергетичною кризою і російськими забавами з постачанням енергоносіїв в Україну. Цей зв'язок непрямий, але не менш переконливий, бо впливає на наше енергетичне господарство через антипатріотичне самоприпинення вугільних апаратників перед східним сусідом.

І це зовсім не дрібниця, якщо врахувати, що Україна стала на шлях входження до ЄС і НАТО, де офіційними мовами є англійська і французька. Засилля і підтримка нашими державними службовцями російської мови та російсько-імперської ідеології постійно утримує в свідомості Українців сумнів щодо права й можливості суверенного існування.

Поясніть мені, як я маю сьогодні сприймати вісім(!) російських двоголових орлів на дзвіниці Софії? Чи це має свідчити про збереження російського тавра на нашій власності (тобто, вже не дуже нашій), чи про єдино вірну канонічну підпорядкованість Української Церкви Москві, а чи може про новітнє схвалення сьогоднішнім офіційним Києвом російського православ'я як опори новітнього російського самодержавства?!

Чи можна щось доладне пояснити іноземцеві, що зупинив мене на вулиці запитанням: «З якою метою ви зберігаєте символи комуністичної та імперської доби?» Адже це абсолютно очевидно, що більшовицький серп з молотком на багатьох фронтах будинків (як от на заводі «Київприлад») мають щодня нагадувати нам: «Ми ще повернемося у вашу хохляндію!»

Дозвольте демократично-плюралістичне запитання: чи хтось бачив у Москві коли-небудь Тризуб — Герб України? У тлумачному словнику читаємо: «Символ — це предмет або дія, що являє собою уособлення якоїсь ідеї». Дуже добре! Тоді яку ідею уособлюють всі наве-

дені приклади антиукраїнської символіки? Чи скинути ідола навпроти Бессарабки, тобто пам'ятник Леніна — цей найвищий символ антиукраїнської ідеї — можна лише з височайшого дозволу Москви?

Хтось з мудрих сказав: *«Символи формують патріотів»*. Патріотів чого (чи кого) формують тоталітарні символи у столиці України? На всі поставлені тут питання треба давати відповідь вже сьогодні! І вживати відповідних заходів!

«Вечірній Київ», 13.06.1997 р.

До теплої весни ще далеко

Мільйонери поки що сидять в ложі сценариста і режисера, виходити на публіку особливо не поспішають, але інформація про їхню організаційну діяльність вже з'являється в мас-медіа. Зокрема, ось вже двічі за останній місяць на телеекрані фігурують підсумки поточної оцінки суспільної думки щодо можливих результатів виборів до Верховної Ради. На першому місці — хто б ви думали — комуністи!

І зрозуміло чому, адже вони виступають за відновлення СРСР зі *«старшим братом»* на чолі. А ось днями нас порадували своїми висновками Київський міжнародний інститут соціології і кафедра соціології Києво-Могилянської академії, зазначивши, що тільки 13,5% опитаних громадян України вважають, що відносини з Росією мають бути такими ж рівноправними і незалежними, як і з іншими державами (кордонами, візами і митницями); натомість 53,2% хочуть, щоб відносини між Україною і Росією були фактично такими, які були за часів Союзу, а близько 30% опитаних начебто висловилися за те, щоб Україна з Росією об'єдналися.

Отаке вам, панове патріоти і демократи, маємо політичне підґрунтя до економічних перспектив. Дивним збігом обставин, подібні оцінки кожного разу з'являються тоді, коли органи влади в Україні мають прийняти якесь важливе рішення, від якого залежить те, який зиск з цього матимуть органи влади Росії. В тому числі, — на перспективу.

Про те, що значна частина майна і капіталів в Україні вже контролюється Росією, особливо дискутувати не доводиться, як і про територіальні претензії та активну діяльність п'ятої колони в Україні. Звідси й зволікання з остаточним оформленням *«широкомасштабного»* договору про дружбу й співробітництво між двома дер-

жавами, який Росію влаштовує рівно настільки, наскільки він обмежує справжню суверенність України.

Тому однаковість, з якою спікери українського та російського парламентів узгодили чергове відкладення остаточного оформлення угоди щодо Чорноморського флоту, має заповідати нам, що невдовзі кримське питання знову набуде ваги козирної карти в руках «північного ведмеда».

Чекати залишилося недовго, адже з 1 січня Росія збирається переглядати питання цін на енергоносії. Отже, влітку — здешевлення нашого цукру, взимку — подорожчання їхнього газу. *Спершу на тобі поїжджу, потім ти мене повозиш*. Слабенькі спроби України унезалежитись від «братніх» обіймів одразу блокуються нашими внутрішніми колаборантами, як, наприклад, у справі будівництва одеського нафтового терміналу.

Тим часом народні умільці з того самого зневіреного електорату, у свій спосіб, намагаються допомогти співгромадянам, організувавши виробництво електролічильників, котрі вміють накручувати кіловат-години назад. Як повідомляє ТСН, ціна такого лічильника на базарі у Львові — \$40 і він користується великим попитом. Цей попит великою мірою є результатом втрати віри громадян в обстоювання владою українських інтересів.

Про втрату віри свідчить також намір керівників НППУ (профспілка гірників) вивести шахтарів знову на страйк з вимогою погашення заборгованості по зарплаті.

А тут ще масла у вогонь підлило повідомлення інформантів про Приазовське родовище танталу і цирконію та ще дванадцяти рідкоземельних елементів. Фахівці оцінюють прибуток від його експлуатації на величину такого зиску, що його можна отримувати від рентабельної експлуатації півсотні вугільних шахт — цілого басейну (дай нам, Боже, дати раду тим шахтам, що є). Родовище, як прозоро натякають, чекає інвестора. Звичайно — іноземного. Найближчий з них — Росія. А зима тільки починається.

«Вечірній Київ», 04.12.1997 р.

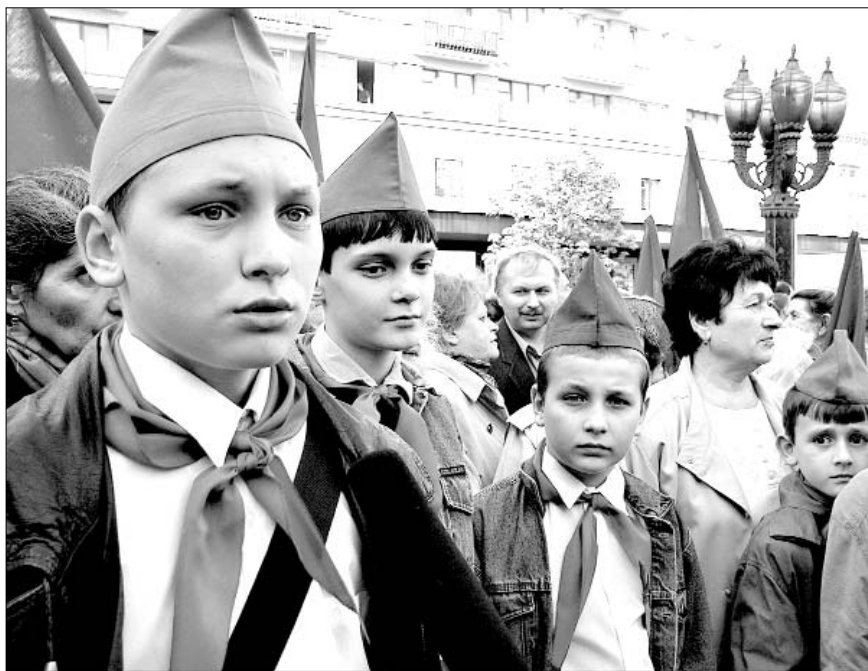
Кого виховуємо: патріотів чи колаборантів?

Упродовж останніх двох років чітко окреслилась одна важлива тенденція — чим свідомішим стає українське суспільство і чим відповідальнішим щодо своєї Вітчизни стають громадяни України,

тим більше сатаніють ті, хто не хоче справжньої незалежності нашої молоді держави.

Давайте називати речі своїми іменами: в Україні існує значний прошарок населення, який все розмаїття можливих приводів для невдоволення будує на ненависті до української незалежності від Москви. Саме в період незалежності України з'явилося досить цікаве двозначне визначення — «українское русскоязычное население», з фактів поведінки якого («населенія») абсолютно чітко вилазять червоні роги п'ятої колони.

Оцінку цієї ситуації нещодавно дав Президент України: «ЦК КПУ розіслав директиву... Українські комуністи працюють на компартію Росії». Але це стосується не тільки комуністів, бо в той самий день 11.12.1997 р. коли **Л. Кучма** сказав ці слова, газета «ФАКТЫ» публікує статтю «Я русский би виучил. Но скоро будет

Цей знімок зроблено 2005 року в Києві біля пам'ятника Леніну, де знову бачимо «піонерів-ленінців». Їх під комуністичними прапорами організували і привели сюди «добрі дяді», які вже закладають в юні душі ненависть до незалежної України.

негдє», де читаємо: *«Завдяки титанічним зусиллям управління освіти в Києві порушуються права людини... Багатьох класиків, з Пушкіним включно, дітям намагаються викладати українською мовою. Це нонсенс»*.

Про те, що українська мова — це нонсенс взагалі, висловлювалося багато видатних Росіян. Але ось голові російської «*обцини*» Києва піддає і «*наш*» професор національного університету **Олесь Белодєд** (так в публікації):

«Нам не треба поділяти терени. І перекладачі не потрібні... На українському відділенні філфака розмовляють російською. Якщо раніше до пам'ятника Шевченку студенти прагнули прийти, незважаючи на ризик впасти в немилість, то зараз на покладання вінків доводиться їх закликати. Я гадаю, що реально — це залишити українській мові статус державної, а російській надати право офіційної».

А заступник міністра освіти України пані **Александра Савченко** «по поводу заявленія русской обцини» теж «заявила», що *«ізложеніє в ньом факти визивають обєспокоєнность... Ми обєсудім сітуацію...»*

Не без участі **п. Савченко** організаторам антиукраїнського лементу в цитованій статті було надано статистику (унікальний сам по собі випадок, коли Міносвіти щось надає!), що начебто має підтвердити сумний для українофобів факт: в Україні «*образовательная сєть*» (тобто освітня мережа. — **Є. Г.**) *інтенсивно мєняєт язиковую орієнтацію*.

Простіше кажучи — кількість шкіл з російською мовою навчання в центральних, західних областях і в столиці поступово входить в рамки завдань будівництва незалежної Української держави, її національних інтересів. Але ж саме так і має бути у кожній державі, яка себе шанує і піклується про своє майбутнє, про те, щоб всі її громадяни відчували себе справжніми братами по крові і духу, а передусім — патріотами.

Цікаво, як ви собі уявляєте, панове україноненависники, подальшу долю сьгоднішніх першокласників у школах з російською мовою викладання? Вони, мабуть, вступатимуть до університетів Росії — чи не так? Підступність і брехня тут вилазять білими нитками, так само, як політичний підтекст замовників, які не приховують свого обурення «*насильственной українізацією*».

Ну не хочуть, не хочуть вони визнати, що Україна має право на державну і національну самостійність! А тому подають як обурли-

вий нонсенс і той факт, що в столиці України залишилося тільки 18 шкіл з російською мовою навчання. Знову брехня, бо це стосується тільки перших класів, а якщо поступово доходимо до одинадцятих, то там майже суцільна русифікація, що тягнеться шлейфом з сумнопам'ятних комуністичних часів боротьби Москви проти *«українського буржуазного націоналізму»*.

Цей шлейф — це наш сором, бо молоді люди виходять зі школи у самостійне життя з суржиковою (в кращому разі) мовою і *«русько-українським»* безкореневим світоглядом, в якому на місці патріотизму часом бачимо хаотичне поєднання проімперсько-совецької ностальгії і відвертої шароварщини.

Сумно, але фактом є, що далеко не всі молоді люди, котрі мають сьогодні йти в українську армію, усвідомлюють собі необхідність захищати Україну як свою Батьківщину проти будь-якого агресора.

Хоча всім відомо, що **територіальні та інші претензії до України має тільки одна країна — Росія**. От з цієї міри відповідальності за долю Вітчизни й слід було б відповідати на питання, винесене в заголовок, а також оцінювати *«обеспокоєнность»* заступника міністра української освіти.

«Вечірній Київ», 19.12.1997 р.

Річ відома, елементарна, очевидна й впродовж тисячоліть багато разів експериментально підтверджена: щоб перетворити людину в раба, треба відібрати у неї рідну мову. Ще у сиву давнину нормальних людей перетворювали в манкуртів, блокуючи їх мовні центри мозку за допомогою шкіри новонародженого теляти.

Щоб перетворити у рабів цілий народ, треба також щось змінити у його головах, щоб цей народ перестав вірити в себе, у свою здатність бути вільним. Треба забрати у народу його книги, здатність до творчості рідною мовою, треба переписати історію народу так, щоб він не знайшов у цій історії підстав для самоповаги й утвердження Національної Гідності.

Рік 1998-й. Московські верховоди тягнуть ковдру на себе

Чого насправді хоче «друг» московський?

Ну от ми й обрали до Верховної Ради тих, кого обрали; кому віддали голоси своєї надії, подекуди — віри й навіть любові. Перенесли нашу відповідальність на відповідальність обраних нами. Чи вони тепер відповідатимуть? Чи перетворять наші сподівання на конкретні позитивні зміни в нашому житті? Невдовзі побачимо.

В усякому разі, маємо бути свідомими того, що однією з першочергових тем обговорення нового складу ВР буде, безперечно, проблема міждержавних стосунків України і Росії. Ще не відомі остаточні підсумки виборів до українського парламенту, але давно відомо, що в Москві цих результатів очікували з не меншим нетерпінням і зацікавленістю, ніж у Києві. **Оговтавшись після періоду «перестройки і гласності», у керівних колах Росії все частіше лунають голоси, які вимагають «прибрати до рук» Україну.**

Справжня незалежна Україна — це велика втрата для Кремля, передусім, з позицій економічних. Бо Росію в Україні цікавлять лише прибутки, дивіденди, товари, майно, послуги і власні вигоди. З цих позицій в Москві постійно ведеться велика злочинна політична гра, в яку втягнуто також деяких не дуже патріотичних політиків Києва.

Про це свідчить стенограма (фрагменти якої подаємо нижче) українсько-російських парламентських слухань у Держдумі РФ на тему, так званого великого Договору, що відбулися 3 березня 1998 року в Москві за участю делегації ВР України.

Світлана Горячева, заступник голови Держдуми, керівник парламентських слухань:

«...Все-таки духовні, культурні питання, котрі є між нашими країнами, зрозуміло, що вони повинні і можуть бути. Є й інша точ-

ка зору — про те, що треба відкласти ратифікацію договору, або зовсім його не ратифікувати і вести діалог з інших проблем, зокрема територіальних і так далі і тому подібне. Мабуть, обидві точки зору мають право на існування».

Отже, заступник голови Держдуми РФ вважає, що у сфері відносин між нашими країнами має право на існування така точка зору, за якою стоять певні територіальні претензії Росії до України.

Анатолій Чехоев, заступник голови Комітету Держдуми у справах співдружності незалежних держав і зв'язках із співвітчизниками:

«Становище тяжке. Бо це у нас 12 мільйонів Росіян, котрі в Україні раптом перетворилися на національну меншину, яка не має права на розвиток своєї власної мови. Це проблема Севастополя, проблема ЧФ, проблема Криму (...). Я доповідатиму тільки те, що ми напрацювали — судження, загалом Комітету, що його схвалено абсолютною більшістю.

...У міждержавних стосунках Росії й України (...) ми настільки віддалилися одне від одного кордонами, митницями, податками, що будь-які заяви про дружбу й співробітництво (...) є не більше, ніж політичний галас, розрахований на довірливого Росіянина й Українця, котрі свято вірять у непорушну дружбу народів».

Тут одразу хочу звернути увагу читачів на типово імперську лексичку цього керівника-координатора «у справах співдружності», який вважає, що становище тяжке — у НИХ, тобто Росіян, але на НАШІЙ (очевидно, вони так не вважають) Україні.

Цікаво, що таке судження, як і інші наведені, схвалила абсолютна більшість членів цього Комітету у справах співдружності. Але про яку співдружність може йти мова між сусідами, з яких один вважає справедливим втручатися у суверенні справи іншого? Тим паче, що як ми бачимо, він і кордонів між державами не хоче визнавати, і його визнання суверенності держави-сусіда взагалі є дуже умовним.

«Далі. Проблема територіальних складнощів. Питання, що скільки б ми його не заганняли у глиб, не ретушували, все одно рано чи пізно постане. Мається на увазі Крим і Севастополь. (...) Хто буде там забезпечувати тоді порядок — Росія, Україна чи НАТО?

Про довіру до лідерів. Прочитаю витяг з одного інтерв'ю, прошу уважно послухати: «Стратегічний курс (мається на увазі курс Росії. — Є. Г.) накреслює шляхи й можливості втручання у внутрішні справи країн СНД через захист прав росіян, активі-

зацію ідеологічного тиску, шляхом забезпечення російського теле- і радіомовлення на ближнє зарубіжжя, підтримка просування російської преси у цей регіон... використання російського рубля як резервної валюти».

Ось в чому звинувачують Росію! Питається: хто звинувачує? Президент Кучма у своєму інтерв'ю українською мовою, хоча нещодавно, ми бачили, він клявся в дружбі й братерстві і загубив свої українські акценти тут, у Росії.

Ми не вправі забувати про те, — тут я повторюю і ще хочу підкреслити, — що в Україні мешкає 12 мільйонів Росіян і ми не маємо права погоджуватись з їхнім статусом нацменшини, не маємо погодитись зі статусом вторинності російської мови

...Закріплення територіальної цілісності України, по суті, дає їй можливості безперешкодно перетворити свої достатньо партнерські, дружні стосунки з НАТО у більш близькі, аж до членства в НАТО. (...) Де гарантія (...), що завтра, згідно з Конституцією України, не буде порушено питання про виведення ЧФ, а точніше, його російської частини, з Севастополя?».

Послухавши і проаналізувавши цей виступ, маємо зробити чіткий підсумок: у своїй боротьбі проти України, політики Росії роблять ставку на антиукраїнську активність російської п'ятої колони, тобто тієї частини російськомовних українських громадян, які не ототожнюють себе з українським етносом, не несуть у собі української патріотичної ідеї, вважають себе вільними від обов'язків щодо держави, в якій вони мають громадянство.

Є й інша категорія. Це люди, які ще не визначилися, вони ще в пошуках себе, своєї національної, культурної, громадянської позиції. До таких людей, котрі плавають у сфері невизначеності і малодоцільних компромісів, належать також деякі «державні мужі України».

Отакі наші (дійсно наші!) справи, дорогі патріотичні громадяни України. Тож, врешті, відкиньмо всілякі ілюзії. Бо кремлівські верховоди вважають за необхідне якомога довше торгуватися навколо питання про «закріплення територіальної цілісності України», з тим, щоб якомога довше не було визнання цієї самої цілісності з російського боку.

Поки там парламентарії і політики Києва та Москви ведуть душевні (і не дуже) розмови з висвітлених тут питань, громадяни України (і то не з гірших категорій населення) тікають до тих країн, де не стоять питання територіальної цілісності, присутності інозем-

них військ і п'ятої колони з російської меншини, котра вимагає собі привілеїв в Україні. Чисельність наших громадян, які виїхали до Німеччини на ПМП (на дошках пишуть — ПМЖ) давно перейшла за десятки тисяч...

Борис Пастухов, перший заступник міністра закордонних справ РФ:

«...Ми вийшли на цей Договір після того, як значною мірою було врегульовано деякі великі проблеми,... перед усім мова йде про російський Чорноморський Флот, який мінімум на 20 років, у зв'язку з підписаними угодами, зберігає свою основну базу в Севастополі.

...Договір без сумніву (...) підводить базу під нашу роботу, спрямовану на забезпечення захисту прав і законних інтересів Росіян і російськомовних в Україні. (Читай: інтересів Росії. — Є. Г.).

...Можу стверджувати, що кожна така зустріч (маються на увазі офіційні зустрічі керівників держав. — Є. Г.) активно використовується російськими представниками, керівниками Росії для того, щоб ставити перед українською стороною насущні питання, пов'язані з місцем російської мови в Україні, як викладання російської мови, як існування російських шкіл і дошкільних установ, як можливості для наших радіо та телепередач в Україні, розповсюдження різних видань і російської літератури...»

Отже, як бачимо, так званий великий Договір і різні інші угоди фіксують факт підтримки урядом України тенденції просування Росії на нашу територію. Про це свідчить і збереження Севастополя як основної бази російського ЧФ «як мінімум» на 20 років, і знову «підводить базу» під подальший інформаційний, освітньо-виховний, ідеологічний та культурний наступ Росії на Україну під прапором захисту вже не тільки Росіян, а й всіх російськомовних.

У цих питаннях захисту російських інтересів в Україні обидві бази — військова і мовно-ідеологічна — працюють як міцні точки опори агресивної політики Росії. Причому, виходячи з офіційної лексики (наведено висловлювання професійного дипломата!), Москва веде мову так, неначе йдеться про якусь нічийну пустелю, а не про територію суверенної держави, де діють свої закони, котрі необхідно враховувати, як і інтереси цієї держави, рахуватися з ними.

Плювали Росіяни на наші інтереси. А чого ж їм не плювати, коли «кожна така зустріч активно використовується російськими представниками... для того, щоб ставити перед українською стороною...»

Що саме *ставлять* їхні *представники* і що їхні щоразу отримують, — бачимо. А от що *ставлять* і отримують наші *представники*, а тим паче — ми, патріотичні громадяни України?!

Ніколай Біндюков, член комітету Держдуми у справах СНД (фракція — комуністи Росії):

«Варто висловитися за ратифікацію у майбутньому за певних умов... Доцільно при цьому... зробити особливу заяву... про необхідність подальшої роботи, спрямованої на інтеграцію Росії і України...»

Юрій Никифорова, голова Підкомітету Держдуми з проблем інтеграції слов'янських народів (є й такий Підкомітет! — Є. Г.):

«Крим перебуває у складі братньої держави... Нам потрібна не просто окрема частка України, нам потрібна вся Україна, щоб... можливо, за життя нашого покоління, ми знову возз'єдналися в єдину державу — Союз...»

Юрій Кузнєцов, заступник голови Комітету Держдуми РФ у справах національностей:

«Ми не схильні ратифікувати цей Договір... Поясню, стаття 2 — «Непорушність кордонів». Яких кордонів?!... Так звані Українці називають себе Українцями, можуть називати себе ким завгодно. У нас в Сибіру є Німці, котрі розмовляють російською, пишуть російською. Те саме в Україні, пише російською, розмовляє російською, при цьому в паспорті у нього — «Українець»...»

Політики можуть називати нас як завгодно: Скабарями, Вятськими, Українцями, Росіянами. Як завгодно, але ми єдиний народ... Моя фракція... має рішення не ратифікувати Договір». (Оплески).

Ну от, і оплесків дочекалися. А ви, мабуть, досі думали, що ви Українці?

Років із тридцять тому ходив по Києву такий анекдот: *«Папа, а хто это такой?»* — питає маля, вказуючи на пам'ятник **Богдану Хмельницькому** в центрі Софіївського майдану. *«А это, синочек, когда-то здесь жили Украинцы, так это был их царь»*.

А десь двадцять років тому, повертаючись до Києва з Білорусі рейсовим теплоходом, коли ми стояли на верхньому б'єфі перед воротами шлюзу на Київському морі, мав *«приємність»* слухати на палубі виступ капітана першого рангу, викладача Київського Вищого військово-морського політичного училища; зміст його постаново-вально-роз'яснень з апломбом зводився до одного ключового поняття: *«Україна — это окраина России»*. Це говорив учитель вчителів.

І ось вам тепер, знову, черговий етап їхніх чужинських роз'яснень. Але що з цього приводу думають *свої*?

Олександр Чупахін, секретар Комітету ВР України з питань оборони і національної безпеки, фракція соціалістичної і селянської партії (виступає російською, подається тут в перекладі. — Є. Г.):

«Я ... як секретар Комітету... повинен приймати рішення, як маю чинити у випадку, коли мої племінники служать у збройних силах. Рідні брати: один у збройних силах України, другий — у збройних силах Росії.

Я є ініціатором від нашої соціалістичної партії роботи по входженню України в союз Білорусі і Росії. Я не кажу, що немає проблем, в тому числі, з російської мови. І мені, як депутату, скажімо, від східних областей України, практично щодня доводиться стикатися з ними. Але я досі не знаю, що таке в перекладі з української на російську «панчохи», можливо, Світлана Петрівна мені скаже (Світлана Горячева — заступник голови Держдуми РФ, яка веде засідання. — Є. Г.). Але тим не менше, це не заважає мені сьогодні працювати як народному депутату України». (Голоси в залі: «Це не перекладається»).

Доводиться черговий, можливо, п'ятдесят п'ятий раз, звернути увагу читачів на чи не найголовніше питання для існування Української держави: *хто на кого працює?*

Ви ж розумієте, що коли особа на посаді секретаря Комітету ВР України з питань оборони і національної безпеки має такі переконання, то про яку оборону і про яку національну безпеку нашої держави може бути мова?

Я вже не кажу про цей анекдотичний вислів з «панчохами», за який кожній культурній, інтелігентній людині мало бути б соромно, навіть без зв'язку з сумнівним напівнатяком у зверненні з трибуни до жінки. І все це «не заважає... сьогодні працювати як народному депутату України»(!).

Чи може хтось собі уявити, щоб, наприклад, депутат польського Сейму офіційно хизувався за кордоном тим, що його рідні служать в арміях протилежних сторін, одна з яких висуває територіальні претензії до країни, в якій він офіційно має піклуватися національною безпекою, не володіючи державною мовою?!

Як тут не згадати старе французьке прислів'я: *зраджують тільки свої*. Що воно за *свої*, — можна не деталізувати. Але в кожному випадку зараз, коли перед Україною постало чергове кардинальне питання — бути чи не бути — чи не найважливішим є виз-

начити: хто йде з нами, а хто — проти нас. І зробити певні висновки.

Нагадаємо, що після підписання президентами **Л. Кучмою** і **Б. Єльциним** так званого великого Договору про дружбу і співробітництво між Україною і Росією, Верховна Рада України ратифікувала цей договір і спрямувала його до Держдуми Росії. Натомість Держдума відмовила в ратифікації і призначила парламентські слухання, на які було запрошено делегацію від ВР України. Отож продовжимо розглядати стенограму цих слухань.

Як свідчить стенограма, обговорення поступово набуло гостроти, основною причиною якої є, по суті, небажання депутатів вищого законодавчого органу Росії визнати державність, суверенність і територіальну цілісність України.

Ба більше, з російського боку починає формуватися чітка думка і відповідні висловлювання: якщо буде ратифіковано міждержавний Договір між РФ і Україною, це означатиме офіційне визнання України як держави, включаючи непорушність кордонів України. Саме цього не хочуть законодавці РФ.

Олег Румянцев, заступник відповідального секретаря парламентських зборів Союзу Білорусі і Росії:

«Сьогодні Україна, устами голови її держави, приєднується до альтернативного економічного утворення ГУАМ — Грузія, Україна, Азербайджан, Молдова, що має яскраво виражений геополітичний характер і вже сьогодні спрямований, як це не прикро, проти інтересів Російської Федерації.

...Стратегічне партнерство між нашими державами (Росією і Україною. — Є. Г.), очевидно, є можливим лише в рамках Союзу держав... Договір про Союз Білорусі і Росії — ось де стратегічне партнерство!

...Так, на Україні 1 грудня 1991 року було проведено референдум про незалежність... (але)... Гадаю, що час ратифікувати... Договір не настав, стратегічне партнерство ми повинні готувати... готувати всі умови для розширення учасників нашого Союзу...» (Оплески).

Як бачимо, Росія словами своїх провідних функціонерів від геополітики чітко дотримується вічного імперського критерію: все, що робиться Росією і з Росією — вірне і корисне. Натомість все те, що будь-хто робить без Росії або без врахування її інтересів, — є шкідливим і неправильним. А над усе є неправильним відмова від будь-якого возз'єднання з Росією. Так вони вважають. І певні, що це возз'єднання з часом, все одно відбудеться.

Міхаїл Ненашев, голова громадської ради «Триста років російському флотові»:

«Згадайте, як був пленум ЦК КПСС чи ЦК РСФСР, коли Хрущов передавав Крим Україні. Тоді також переконували, що ми одна країна, один організм, нічого страшного не станеться. Подивіться, що зараз вийшло. Катерина II: тоді Росія була в дуже тяжкому стані, давайте ось кілька десятків мільйонів доларів отримаємо за Аляску, рушимо справу і так далі... Горбачов: виведемо війська з Німеччини, отримаємо 10 мільярдів марок, збережемо армію і отримаємо гроші. Ні армії, ні грошей...»

...Я розумію деяку частину комуністів, котрі підтримують, бо можливо, переможе голова соціалістів Олександр Мороз в Україні. Але ви задайте комуніста Квасневського. Переміг у Польщі. Перший крок, що він зробив, — це подав заяву до НАТО. Чи є у вас гарантія, що Україна (Оплески) після зміни влади не поводитиметься іншим способом? У кого є гарантія, скажіть мені? Російські ми люди, Росіяне, чи знову ми — в угоду комусь?...

...Яка там дружба?!.. Навіть білоруський народ, який налаштований до нас по-дружньому; але білоруський народ при Шушкевичу — це один народ, а при Лукашенкові — це інший. Де гарантії, що після виборів 1999 року Україна не займе антиросійської позиції? Де? Це нова Польща. Вона все, буквально чиним все так робить»... (Оплески)...

Комуністичний вождь **В. Ульянов-Ленін** написав цілий том творів «О правє націй на самоопредєленіє». Час від часу совєцька комуністична пропаганда ризикувала навіть використовувати додаток «с полним отдєленієм». Остання лексична форма застосовувалася особливо добре тоді, коли про борців за національне самовизначення ніхто й не згадував, наприклад, наприкінці 50-х — початку 60-х років або й на початку 80-х (брежньєвських). Тоді все було чітко: українські патріоти — вороги, американці — вороги, НАТО — загроза миру в Європі, а «наші» підводні човни — це ядерний щит.

Тому нікому не спадало на думку хоча б звернути увагу на очевидну абсурдність перших слів державного гімну російської совєцької комуністичної імперії — ССРСР: «Союз нерушимий рєспублік свободних навєкі сплотіла велікая Русь...»

Бо якщо союз *непорушний*, то яким чином рєспубліки в ньому можуть реалізувати практично своє право на свободу і «самоопредєленіє»? Особливо, якщо якась, нехай навіть дуже «велікая», «сплотіла» різні народи «навєкі».

Оця реальна *безвихідність*, за наявності лицемірної теорії «*виходу*» і обов'язкова неминучість бути «*сплочьонними навіки*» за допомогою вічно «*великої*» Росії у «*нєрушимом*» Союзі, одразу впадає у вічі кожній демократично налаштованій людині.

Адже наведена формула — фактично головна теза і зміст імперських інтересів Росії і її кремлівських верховод, котрі кожного разу самі вирішують, який Народ має право на прихильне ставлення з боку Москви, а який — ні.

Як бачимо, навіть одна й та сама Нація може кваліфікуватися і оцінюватися Москвою з точністю до повного навпаки: з таким лідером — цей народ правильний, а от з цим — підлягає остракізмові. Поки Польща з її керівництвом була сателітом Росії, вона була правильною. Як тільки Республіка Польська почала проводити незалежну політику, одразу потрапила в число ворогів Москви.

Ясно, що з точки зору Кремля, Український Народ — при лідерах, котрі підтримують його прагнення державності, — це поганий народ (так само, як і будь-який інший). Поганий, бо не хоче працювати на інтереси Росії, та ще й має нахабство пробувати формувати власну політику, створювати свої блоки, входити до НАТО без дозволу Росії тощо.

Останнім часом все більшого поширення серед російських політиків набуває переконання, що «*відхід*» України від «*нєрушимого*», — це явище тимчасове, оскільки залежить від того, «*при ко-му*» перебуває народ: при одному — один народ, при іншому — інший.

Перший крок до сприятливого для Москви «*при*» вже зроблено: до новообраного українського парламенту за активного сприяння імперських і проімперських сил (і засобів!) вдалося провести небезпечно велику (небезпечно для українського народу) кількість прихильників «*Союза нєрушимого*». Тепер залишилося провести відповідну підготовчу роботу і зробити другий крок: обрати президентом України чергового **Богдана Хмельницького**, який підпише з Росією чергове «*навіки разом*».

Тоді в Києві стане одним пам'ятником більше, але анекдоти про нього з'являться лише через триста років.

Небезпека перетворення України на колонію Росії не є перебільшенням. Ця загроза абсолютно реальна, бо процес перетворення вже відбувається, ми це бачимо, писали і пишемо про це майже постійно. Але повернімося до стенограм.

Після виборів до ВР, питання стосунків з Росією та права Ук-

раїни на власну зовнішню і внутрішню політику набуло ще більшої актуальності. Зрештою, це добре видно з фрагментів стенограми.

Марія Поддубная, депутат Верховної Ради Криму (громадянка України, виступає російською, подається тут в перекладі. — Є. Г.):

«Шановна Росіє, дорогі співвітчизники! Порушено закон. Ви — суб'єкт, ви правонаступник ССРСР, ви, будь ласка, захистіть нас, щоб справедливість було відновлено, або хоча б надати нам провести референдум про незалежність Криму, за що ми зібрали необхідну кількість підписів.

...Завтра ми можемо стати об'єктом знищення. ...У мене дуже багато матеріалів, але у мене вже не вистачить часу сказати, як нас знищують. ...Сьогоднішні керівники української держави в ратифікації Договору з боку Росії бачать лише можливість забезпечити юрисдикцію України над Севастополем і Кримом і остаточно забрати від Росії...

...Більш як 60 відсотків Росіян, 50 відсотків Українців і більш ніж 40 відсотків Татар, котрі мешкають в Криму, характеризують відношення України до Криму як колоніальне.

...Україна рветься до НАТО. На черзі — Сі-Бриз-98...»

Не знаю, як ви, шановні читачі, а я не можу собі уявити, щоб в українському парламенті могло відбуватися таке саме дійство, але *«в дзеркальному відтворенні»* — тобто щоб якийсь російський громадянин української національності, та ще й депутат якоїсь автономії РФ, звертався до нас з подібними провокаційними закликами, щоб ми втрутилися і допомогли їм провести референдум про відділення їхньої області від Росії і приєднання до України(!).

А що про це говорить Конституція України? Ст. 24: *«Громадяни мають рівні права і свободи та є рівними перед законом. Не може бути обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними та іншими ознаками».*

Чи оті українські громадяни, від імені яких **п. Поддубная** волає до Держдуми РФ про захист, мають якісь обмеження в правах? Чи щодо них вчинено якісь порушення ст. 24 нашої Конституції? Якщо в цьому випадку і варто говорити про якісь порушення, то тільки про такі, котрі є дискримінаційними щодо інших громадян України, зокрема Українців.

Бо це тільки для українських громадян російської національності влада створює винятковий режим сприяння і їх не притягають

до відповідальності за порушення Конституції, зокрема ст. 37, де йдеться про заборону утворення і діяльності *«організацій, програмні цілі або дії яких спрямовані на ліквідацію незалежності України,... порушення суверенітету і територіальної цілісності держави, підриз її безпеки...»* тощо.

У Криму, який є невід'ємною частиною України, створені й відкрито діють за підтримки органів і провідних функціонерів влади Росії десятки організацій і осередків, спрямованих на ліквідацію незалежності, порушення суверенітету і територіальної цілісності України.

Російське прислів'я: *«Коготок увяз — всей птичке пропасть»* якнайкраще відповідає моделі розкручування штучно створеної *«кримської проблеми»*. Адже всім відомо, що абсолютно на рівному місці, без будь-яких особливих причин, рядовій області України, з неглибокого *«мудрствування»* тодішнього можновладця України **Л. Кравчука**, було раптом надано статус Автономної Республіки. А далі, знову за російським прислів'ям: *«Назвался груздьом —alez зай в кузовок»*, тобто у кошик.

Якщо назвали *«Республіка»*, то, відповідно, має бути парламент, а отже — і Конституція, а далі ... референдум і ... *«непотопляемый атомный авианосец — полуостров Крым всегда будет бастионом Росии на Черном море»*, — як сказано на одному із зібрань *«Союза советских офицеров»*. Зрештою, ця теза (і тема) з варіаціями досить часто з різних трибун повторюється як у Криму, так і в Росії. Ось одна з цих варіацій, прямо зі стенограми парламентських слухань в Москві 03.03.1998.

Сергій Сокуров, повноважний представник конфедерації російських спільнот Західної України (також громадянин України, виступає російською, переклад мій. — Є. Г.):

«Чи треба підписувати договір із сусідньою державою? Безперечно треба, якщо на її теренах панує спокій. Чи так відбувається в Україні?»

Майже 10 років на території України продовжується агресія галиційської ментальності і пасіонарної енергії з-за Збруча на терени Східної України. Ця енергія вже виливається також в Росію. Вам відомо, що в Чечні вже існують у вигляді шкіл кілька бандформувань УНА-УНСО. Ось з такою державою ми повинні укласти такий Договір.

...Україна, котра є за своєю суттю федеративною, повторюю — федеративною за суттю своєю, а ще точніше — це російсько-ук-

раїнська держава, — вона себе зараз на історичній арені хоче засвідчити як унітарна.

Таким чином, держава, що в ній зараз відбувається ця агресія... повинна бути піддана нашому старанному обмірковуванню, як нам себе далі з нею поводити...»

Невірогідно, але факт: все це говорить громадянин України! Можна було б зрозуміти, якщо б ці слова було сказано десь у дуже секретному російському відомстві, устами якогось значущого функціонера російської розвідки, під час обговорення чергової антиукраїнської підривної акції.

Але це говорить чоловік, котрий після цього спокійно сідає в поїзд і повертається додому в Україну(!), щоб проти цієї самої Української держави «працювати», все більше перетворюючи її на «російсько-українську», борючись проти «агресії галиційської ментальності» (тобто проти відновлення української мови і всієї національної культури) у східних, великою мірою зрусіфікованих областях України.

Факт порушення ст. 37 Конституції України тут є очевидним!

А чого варта ця теза про федеративність, яка, по суті, є відображенням відомої схеми розчленування Української держави на окремі автономії, серед яких першими очікують сприятливого приводу донецько-луганський та харківсько-полтавський регіони, де все українське витіснено майже до рівня резервацій?

Про можливість успіху в цьому напрямку свідчить щоденний розвиток подій у Криму, де п'ята антиукраїнська колона цілком планомірно і легальне розширює свій проросійський плацдарм. Але повернімося до стенограми.

Алексей Митрофанов, голова Комітету Держдуми з геополітики:

«Ви знаєте наше ставлення до розвалу ССРСР, до можливості відтворення на теренах колишнього ССРСР або на частині колишньої території ССРСР — нової держави. Виходячи з цього, укладати Договір про дружбу, співробітництво з Україною просто недоцільно. ...Тому визнавати нам кордони України, а отже і визнавати нам державність України — це означає повністю сказати: ми підписуємося під Біловезькими угодами (що засвідчили ліквідацію ССРСР. — Є. Г.). ...І тут не тільки проблема Криму, хоча проблема Криму є гострою, відчутною для російського серця. А Київ, а Харків?»

А Київ — мати міст російських, я хочу сказати. Б'ється наш Юрій Михайлович за Севастополь, але не тільки у Севастополі

справа. Справа у неприйнятті принциповому. Немає держави України; немає для суспільства, є тільки для президента, для прем'єра. От вони нехай і спілкуються. ...Так що думайте». (Оплески в залі).

Оце — «думайте» — у першу чергу має стосуватися всіх справжніх патріотів України, для яких було б смерті подібно й далі сидіти склавши руки, марно сподіваючись на те, що хижак колись може стати вегетаріанцем.

Польське прислів'я говорить: «Добрий сусід — кращий за родича». І справді, ціна стосунків із сусідами завжди є вищою. Дуже б не хотілося, але, на жаль, сумна історія сусідських стосунків України з Росією знову ризикує повторитися. На це, зокрема, вказує стенограма парламентських слухань у Держдумі Росії.

Насіма Столярова, член Комітету Держдуми у справах СНД:

«Коли знищували нашу велику державу ССРСР, то її знищили всупереч волі народу... Сьогоднішній Договір, який ми розглядаємо, він є якби продовженням знищення нашої держави...»

...Ось українські товариші-депутати виступають за ратифікацію цієї угоди, вони вже її ратифікували. Я їх розумію, тому що їм, їхній державі це вигідно. А чи вигідно це Росії?»

...Між Україною і Росією існує договір 1990 року. Так, ми підтверджуємо кордон України і Росії, але в кордонах ССРСР, там так і сказано.

...Було підписано Хартію Україна — НАТО (...) нас лише закликають бути друзями і кажуть, що в Договорі (між Україною і Росією. — Є. Г.) передбачено буцімто взаємні наші інтереси, але згідно з цією Хартією, Рада Безпеки чи Америка вирішуватиме — тримати Росії ЧФ (у Севастополі. — Є. Г.), чи виводити звідти». (Оплески).

Іван Симоненко, депутат ВР України, голова депутатського об'єднання «Союз»:

«Не треба нас дурити. Це договір про кордони. 73-я стаття Конституції України дозволяє вирішити ці територіальні питання і парламент України це знає... й ще 138-а стаття Конституції України, котра дозволяє вирішувати ще й кримську проблему. Є така можливість, і згідно з Конституцією України треба це вирішувати. Але ви, ратифікувавши це (тобто міждержавний Договір. — Є. Г.), не дасте нам цього зробити». (Оплески).

Цікава ситуація, якщо б не сказати — паскудна. Ну нехай вже **п. Насіма**, громадянка іншої держави, піклується, шукає контрар-

гументи міжнародному праву, «забуває» про те, що Росія підписала і ратифікувала документи ОБСЄ про безпеку і співробітництво в Європі. Але свій, наш рідний депутат українського парламенту, — чим він займається?!

А він шукає для наших російських, м'яко кажучи... опонентів, котрі відверто не визнають за Україною права бути незалежною державою, вигідні для них статті в нашій Конституції, що мають їм допомогти відпанахати Крим від України цілком легітимним шляхом.

Тут я не буду цитувати названих статей, а лише прошу читачів самостійно, крім ст.ст. 73 і 138, прочитати також і ст. 134 Конституції України: *«Автономна Республіка Крим є невід'ємною складовою частиною України...»*

Богдан Горинь, народний депутат України, член Комітету з питань прав людини, національних і міжнародних відносин:

«Не доводитиму панам Митрофанову, Кузнецову, Румянцеву та іншим, що Українці — це окрема Нація, так само, як і Росіяни; це відомо цілому світові. Тільки треба докладніше вчитуватися, а не замикатися лише у своїх якихось вузьких інтересах.»

Стосовно цього маємо ширший погляд. Ми вільно читаємо російськи і все, що ви пишете, ми читаємо. А все те, що ми пишемо, ви не читаете, бо не знаєте української і не хочете її знати, так само, як багатьох інших мов своєї Федерації. Але це вже ваші проблеми. Спинюся на актуальних питаннях.

В першу чергу болісне питання про НАТО... Так, Україна співпрацюватиме з НАТО. Так, Україна зацікавлена в нормальних стосунках з НАТО не менше, ніж зацікавлена Росія. А питання, хто більше співробітничав, а хто менше, нехай це аналізують політологи.

...Найближчим часом Україна вже матиме своїми сусідами країни НАТО. Це Польща, Угорщина, Чехія, а згодом — Румунія та інші. І ми не хочемо, щоб з нашими сусідами були ненормальні стосунки. І Росія не захоче цього. Цілком можливо, що в майбутньому заради власної безпеки Росія захоче стати членом НАТО і, можливо, стане першою, а за нею Україна.

...Друге питання — це російська мова. Я не знаю у світі такого демократичного закону про національні меншини, як той, що його прийняв український парламент.

...Поки що маємо в Україні 50 відсотків школярів, котрі навчаються російською мовою, хоча деякі промовці тут вважають, що

цього мало, бо треба, щоб дві третини або й усі вчилися російською. Але так не буде. Українська держава й надалі розвиватиме українську мову, і Росіяни, що займають 22 відсотка від загальної чисельності населення, матимуть й відповідну кількість шкіл.

Ми не ставимо питання так, як його ставить Німеччина, Франція, щоб нацменшини, яких вони визнають, мали тільки недільні школи. Ми робимо на підставі свого мізерного бюджету, чого не робите ви. І цей перекис у пропорціях стану Українців в Росії і Росіян в Україні треба буде усувати.

Третє питання... Коли постійно говорять, що ми маємо спільну долю, то я завжди згадую розмову з наглядачем, який казав мені в Мордовії, що ми разом у концтаборі — і ти, і я. Так, кажу я, ми разом у концтаборі, тільки ти — наглядач, а я в'язень.

Так, у нас спільна історія — в метрополії і колонії. Але з одного боку — метрополія, а з другого — колонія. Україна незалежна, і це — назавжди. Треба вам звільнитися від старих стереотипів і усвідомити це. Треба більше думати, що робиться в самій Росії (ми знаємо, що відбувається в Росії, бо уважно читаємо російську пресу), а не над тим, щоб вважати Україну за свою губернію...» (Галас обурення в залі)...

Світлана Горячева: «Прошу всіх заспокоїтися... Тут вам, Богдане Миколайовичу, ніхто не казав, що Україна — колонія... тож давайте не будемо».

Богдан Горинь: «Колишня колонія».

Голос із зали: «Тут казали, що України взагалі немає».

Сергій Бабурін, заступник голови Держдуми Росії:

«... Коли кажуть, що Договір дає поштовх економічному співробітництву, то я одразу згадую виступ колишнього... голови уряду пана **Гайдара** під час ратифікації Біловезьких угод, який казав: Ратифікуйте, тому що з України йдуть ешелони з хлібом і салом; все, ось вони вже йдуть, тільки ратифікуйте» (Сміх у залі).

Едуард Балтін, колишній командуючий Чорноморським флотом Росії (цитую документ):

«Всі наші зустрічі з керівництвом Росії мають бути спрямовані на те, щоб, незважаючи на неможливість сплати боргів, ми змогли б отримати всі необхідні енергоресурси для України.

...Нам треба підняти всі політичні, економічні, міжнародні можливості, щоб начебто надати Севастополь в оренду Росії. Тим самим ми нібито робимо крок доброї волі до народу Росії і в той самий час Росія визнає, що це наша земля. Ми надаємо її в оренду, а

оренду завжди можна переглянути... Із запропонованого видно, що надаючи в оренду Севастополь, ми отримуємо його навечно.

...Крім того, важливішим нашим рішенням має бути й те, щоб всі політичні сили в Росії, котрі прихильні до нас, підтримали президента Єльцина, тому що він нам зараз потрібний не менше, ніж президент України» (Бурхливі оплески).

Е. Балтін: «Дякую. Це витяг із запису закритого засідання Ради безпеки України».

Владімір Волков, член Комітету Держдуми РФ з оборони:

«...Дорогі друзі! Якщо ви піднімете документи першого російського перепису, то ви побачите там ось що: великоросів — стільки-то мільйонів, малоросів — стільки-то мільйонів, білоросів — стільки-то мільйонів (і далі) — всього росіян. Ми люди одного кореня. Нас штучно поділяють... (із залу: «Правильно!») Тому ми будемо останніми дурнями, якщо дозволимо від імені російського народу й надалі розділяти нас. Оце усе, що я хотів вам сказати». (Із залу: «Правильно!» Оплески).

Георгій Тихонов, голова Комітету Держдуми РФ по СНД та зв'язках із співвітчизниками:

«...Я був комуністом і ним залишуся, як говорить. Але я ніколи не буду ворогом народу. Того, хто сьогодні розділятиме наші народи, діти назвуть ворогами. Ми один народ і неподільний. (Оплески). ...в цьому Договорі, де обмежується, розумієте, російська мова, де немає дружби між народами, а тільки дружба між двома президентами, вчитайтесь в нього ... У мене є дуже проста пропозиція, поки тут є українська делегація, поки вона не поїхала (читає):

«Ми депутати Державної думи Росії... і Верховної Ради України робимо заяву щодо проведення референдуму Російської Федерації і України про державну єдність (підкреслення моє. — Е. Г.) народів Росії і України. (Оплески в залі). Ми, депутати Росії і України..., виходячи із загальнодержавних інтересів Російської Федерації і України вважаємо доцільним провести референдум... з питання державної єдності народів Росії і України. Ми звертаємося до ... Тут є підписи депутатів ... нашого парламенту». (Е. Балтін йде до народного депутата України **Б. Гориня**, щоб вручити йому документ).

Б. Горинь: «Це провокація!». (В залі — галас, оплески).

Г. Тихонов: «Хто з вас керівник? Прошу прийняти і хто захоче з української делегації підписатися, прошу підписатися...» (передає документ в руки **В. Яценка**).

Г. Тихонов: «А щодо провокації. Ви тут в гостях і поведіть себе

культурно, а то (подаю в оригіналі. — Є. Г.) *вышвырнем к чертовой матери!*» (Галас у залі, оплески).

Б. Горинь: «Провокатора треба називати провокатором!»

С. Горячева: «Георгій Іванович! Я роблю Вам офіційне зауваження. Я роблю Вам офіційне зауваження».

Г. Тихонов: «Ви зробить зауваження своєму другу, а потім мені (...) Ви почніть з Гориня, тоді і я поводитиму себе так, як належить. А то запросили (надаю в оригіналі. — Є. Г.) *чорт знает кого сюда*». (В залі вигуки: «Правильно!» Сміх, оплески).

С. Горячева: «Ось дивіться, шановні колеги, і думайте в цій ситуації. Чи можемо ми хоч трішечки миритися після цього, чи примиритися з іншим народом, коли ось так себе поводять...»

Г. Тихонов: «Какого народа?» (Голос із зали: «Ізвінісь перед Українцями!»).

Г. Тихонов: «Вибачайтесь за себе... я тямлю що я, і за кого повинен. Ви за себе вибачайтесь».

Читачі напевне розуміють, що на жаль, неможливо дати повний виклад, а тим паче — всю стенограму, яка має обсяг близько 70 сторінок машинопису.

Але, навіть, якщо б ми спромоглися подати в газеті всю стенограму, навряд чи це допомогло б відтворити на 100% ефект присутності нашої мирної делегації у далеко не мирному (якщо б не сказати — **відверто ворожому**) оточенні. Треба ще бачити вирази облич, міміку, жести, чути всі нюанси, зміни інтонацій і сили звуку, щоб зрозуміти просту і давно відому істину: в природі існують речі, котрі за нормальних умов не є сумісними.

Можна скільки завгодно говорити про дружбу народів, але як тільки це стосується відносин з Росією, всі загальноприйняті норми і правильні слова про рівноправне партнерство розбиваються о залізобетонний мур добре відомої протягом століть російської підступності.

Скажіть, будь ласка, чи можете пригадати хоч один такий хамський випадок у будь-якому парламенті світу, коли його депутати отак би паплюжили іншу державу, інший Народ, його повноважних представників-гостей і його національні та державні символи?

Чи вже забули, як на подіумі Держдуми кілька років тому один з її депутатів показово пошматував прапор України на очах у всього російського парламенту? А скільки і яких слів чули від **В. Жіріновського**, за яким стоять десятки мільйонів Росіян, підтримка офіційного Кремля і великі гроші!

Не є секретом і те, що подібні провокації розраховано на певну частину публіки в Україні, а особливо на ту частину *російськомовних*, які ніякої державності України визнавати не хочуть, мови української принципово не визнають, радіють з будь-яких негараздів на теренах від Дону до Буга і живуть згідно із засадою «Там, де я, — там Росія!»

Не хочеться бути злим пророком, але, судячи із певної тенденції збільшення випадків неприхованої агресивності до нашої держави з боку провідних і впливових діячів російського істеблішменту (котрих дедалі більше стає на політичній арені саме тоді, коли в Росії обговорюється будь-що, пов'язане з Україною), нас чекають важкі часи.

Фактично зараз настає черговий історично важливий момент випробування для Української Держави. Адже коли вже з'являються певні енергійні дійові особи на сцені *думсько-лялькового театру* Росії, можете не сумніватися, що це вже *Ляльководи* почали відпрацьовувати певний сценарій згідно із вказівками *Режисера*, дії якого забезпечено стараннями *Менеджерів* і *Фінансистів*. Також і в глядачевій залі сидять «свої» з квітами і радісними вітаннями напоготові. Ось вам один з них, представник ВР України, якому надано слово на завершення цього спектаклю.

Володимир Яценко, голова Комітету Верховної Ради України, керівник офіційної української парламентської делегації (виступає російською, переклад мій. — Є. Г.):

«...Мені надійшли запитання, — коли ми ратифікуємо статут СНД, я відповідаю: влітку 1998 року. Коли Україна вступить до Міжпарламентської асамблеї СНД? Відповідаю: влітку 1998 року. Тоді, коли в нашому парламенті буде більшість представників лівих сил.

...Компартія України стояла, стоїть і твердо стоятиме на захисті інтересів російських людей, в тому числі і Українців (підкреслення моє. — Є. Г.).

...Хотів би вам нагадати 1991-й рік, заборону Компартії... Більшість з присутніх тут, які плещуть у долоні сьогодні, плескала в долоні й тоді. Не знаючи чому, але вони хлопали, Прохлопали великий Радянський Союз тільки тому, що комуністів було відсунуто від влади. Хотів би нагадати всім, що Комуністична партія України, як і Комуністична партія Російської Федерації, є сьогодні тією надійною основою, на якій будуватиметься дружба між двома нашими братніми народами».

До редакції надійшло багато відгуків на цю публікацію. Відгуки дуже різні. Було кілька телефонних дзвінків від вперто російськомовних, дуже агресивних і дуже ображених: *«Ви назвали нас пятой колонной!»*

Пардон, це зробили не ми і не сьогодні. І не треба поспішати ображатися, а треба спочатку чесно, без брехні і лицемірства сказати собі: *ти на кого працюєш?*

І якщо ти працюєш на зміцнення вільної держави Україна, на збереження її суверенності, недоторканості її кордонів, територіальної цілісності, на утвердження державної української мови, економіки, культури, якщо працюючи в осередках національних меншин, зважаєш на інтереси Титульної Нації, — можеш спати спокійно: тоді нас всіх поєднає взаємна повага, пошана, шацунек, уваженіє, респект і шляхетність стосунків.

Без брехні.

«Вечірній Київ», 31.03–10.04.1998 р.

«Нєвзірая на національную...»

Російськомовна преса в Україні, в яку б овечу шкуру не одягалась, а вовчі ікла час від часу виставляє і сутність свою антиукраїнську виявляє. Особливо коли йдеться про освіту і виховання національної самоідентичності Українців.

Причому, ні польськомовна «Dziennik Kijowski», ні «Еврейские вести», ні багато інших видань національних меншин ані натяку жодного, а тим більше чогось бодай подібного до критики на адресу національного виховання Українців собі не дозволяють.

Бо по-перше, міряючи по собі, по своєму рівню культури, добре знають, що воно таке — шанобливе ставлення до Титульної Нації. А по-друге, витрачають свій національний ентузіазм на розбудову роботу у власних національно-культурних товариствах, де до речі, великою повагою користується український культурний елемент. Зрештою, чудові наслідки цього ентузіазму ми нещодавно бачили в Палаці «Україна» на заключному концерті III Всеукраїнського фестивалю національних меншин *«Всі ми діти твої, Україно!»*

Але є в Україні одна особлива меншина, яка вважає для себе образливим бути меншиною, а тому постійно невдоволена і шукає приводу для сварки. В усякому разі, зовсім не визнає поняття Ти-

тульна Нація і не хоче розуміти його змісту. Чому? Та тому, що сама хоче скрізь бути титульною.

З цією метою створюються і широко використовуються різноманітні організаційні утворення, на зразок *«Гражданского конгресса»*, назва якого несе в собі відоме імперське ідеологічне навантаження, а самі ідеологи не приховують того, що, надаючи перевагу пропаганді *«общечеловеческих ценностей»*, фактично борються проти *«украинского национализма»*.

Тому цілком логічно, що цими днями в одній з відомих російськомовних газет столиці України з'явилась публікація в рубриці *«Болевая точка»* під провокаційним заголовком *«Кто не украинец — тот не гражданин?»* Судячи з матеріалу, для його автора (авторки) питання, винесене в заголовок, є риторичним.

А шкода, бо йдеться про зміст наради директорів столичних шкіл на тему національного виховання. Зрештою, судіть самі з нижче цитованих мовою оригіналу пасажів, автор яких зазначає у преамбулі, що сьогодні без розмов про національне виховання не відбувається жодне з педагогічних зібрань.

«...Отождествляют гражданственность с национальностью... можно разве что в рамках небольшого африканского племени.

...По мнению заведующего кафедрой... Александра Киричука, ни о каких гражданских качествах не может идти речь, если родители не привьют детям любовь ко всему украинскому — земле, песне и т. д. Ну что же, любит шутить моя знакомая учительница... — киргизу придется повеситься, ведь его мать пела ему киргизские песни.

...По мнению директора Института украиноведения Петра Кононенко, нация — превыше всего... Он призывает... противопоставить разделению на конфессии... партии... национальный монолит, созданный, понятно, путем воспитания в определенном духе».

І далі авторка резюмує, повністю розкриваючись у своїй *«гражданственности»*:

«...Мы ... должны... построить страну..., которую можно было бы любить, невзирая на национальную, конфессиональную... или какую-либо еще «самоидентификацию».

Отакої! Російські шовіністи, користуються будь-якою слушною нагодою, щоб образити національну гідність будь-кого, вважають себе кращими, напридумували принизливих ярликів на кожну Націю, а російську мову хочуть зберегти як *«язык межнационально-*

го общенія» (тобто, як засіб русифікації всіх, кого тільки можна, щоб в такий спосіб утримати лицемірну імперію).

Тому будь-яку роботу, якщо вона спрямована на відновлення національної самосвідомості й самоідентичності, Росіяни сприймають однозначно, як діяльність їм ворожу і антиросійську. Навіть, якщо цю роботу ведуть для себе Українці в Україні, Грузини — в Грузії, Казахи — в Казахстані, Поляки — у Польщі тощо.

Тому Росіянам і російським журналістам в Україні (а може, й їхнім читачам), подобаються блюзнірські *«жарти»* про Киргизів, Чукців чи Євреїв. Тому й рубрика — *«Болевая точка»* — для них є майже бойовою точкою, яка спонукає авторку (очевидно, відображаючи лінію газети) з неприхованим невдоволенням стверджувати: *«ніхто не наважився (на цій нараді. — Є. Г.) висловити хоча б сумнів у тому, наскільки правомірно приводити поняття громадянськості до поняття національності»*.

А чому це *«не наважився»*? Для громадян, які хочуть побудувати нормальну Національну Державу, тут немає місця для сумнівів. Проте Росіяни не хочуть, щоб Українці побудували Українську Національну Державу!

І тому робитимуть все, щоб гальмувати цей процес будівництва, точно так, як уже протягом шести років гальмують будівництво Одеського нафтового терміналу, розбудову Збройних Сил України, багато чого іншого і, звичайно, гальмуватимуть відновлення національної, мовної і громадянської самоідентичності Українців.

А *«кляті»* Українці чомусь ніяк не хочуть замикатися *«в рамках невеликого африканського племені»*, а хочуть прищепити патріотизм всім громадянам Української Держави, незалежно від національності.

«Вечірній Київ», 24.04.1998 р.

Спекуляції навколо демаркації

Український острів Тузла знаходиться у Керченській протоці, за три кілометри від мису Тузла, при вході до Таманської затоки в Азовському морі на лінії Таманського півострова.

За сім кілометрів на південний схід від мису — відоме з давніх-давен напівсело-напівмістечко Тамань, будоване греками, турками, караїмами, асирійцями, кримськими татарами, котрі віками досить мирно уживалися між собою. Атмосферу життя містечка

своєрідно відтворили у своїх творах відомі літературні класики, серед яких — **М. Лермонтов** і **М. Горький**, яких ми *«проходили»* у шкільній програмі саме через їхній зв'язок з Таманню.

Імперська політика Москви поступово домоглася *«звільнення»* цього благодатного краю від автохтонів, у тому числі виштовхуючи одних жертв іншими, зокрема й нащадками запорозьких козаків, яких було розселено по всій Кубані — від Тамані до Майкопа, з подальшим їх зросійщенням.

Таманська затока Азовського моря, котра на 45 км входить углиб Таманського півострова, має важливе стратегічне значення для флоту Росії. Вздовж північного берега затоки, по косі Чушка, проходить важлива залізнична магістраль із станцією Кавказ. Поряд — зручна бухта, вхід до якої закрито з усіх сторін суходолом.

У косі Тузла, у місці її прилеглих до Таманського півострова, було свого часу зроблено широкий прохід для суден, котрий з часом розширився під час штормів, перетворивши косу на острів, який належить Україні.

Аж раптом виявилось, що Москва дотримується іншої точки зору. Бо **утворення держави Україна ніколи не входило (і не входить!) до планів кремлівських стратегів**. Але рік за роком, крок за кроком, у тому числі не без певної науки і тиску із Заходу (який починає усвідомлювати небезпеку наслідків діяльності нинішньої малоукраїнської влади), дожилися ми до утворення державних кордонів: підписано деякі протоколи з Росією, почалися робочі зустрічі українських і російських фахівців у справі демаркації кордону.

Проте, як це в стосунках з Росією бувало завжди, так і цього разу, в потрібний момент з'явилися певні кострубатості та суперечності у визначенні лінії державного кордону України з державою, яка ще досі фактично, юридично і остаточно не визнала нашої держави.

Бо Договору з нею (де, зокрема, визнавалося б, що Росія не має до України територіальних претензій) Державна Дума Росії поки що не ратифікувала.

Ба більше — Росія, її законодавчий орган, інші провідні інституції, чинники, державні особи і лідери протягом тривалого часу висувають до нашої держави все нові й нові умови ратифікації цього Договору, шантажуючи Україну відмовою від його ратифікації в разі, якщо керівництво нашої держави не задовольнить чергових претензій Росії. Зокрема й претензії Москви на український острів Тузла.

Інцидент навколо українського острова Тузла викликав великий резонанс не лише в українському суспільстві, а й за кордоном. Після втручання народних депутатів на острові створено прикордонну заставу і вжито заходів проти можливих провокацій з боку Росії.

Росія вимагає, щоб в Азово-Чорноморському басейні взагалі не було чітко визначеної (демаркованої) лінії кордону, а отже, і прав України щодо захисту свого кордону у цьому регіоні. Вже мали місце локальні конфлікти між судноплавними та прикордонними місцевими функціонерами і виконавцями в районі Керченської протоки.

Ідею прозорості кордонів України російські чинники і чиновники відпрацьовують та забезпечують також через практичну реалізацію численних протоколів і угод про *міжрегіональне співробітництво* суміжних областей: української Донецької з російською Ростовською, Харківської з Белгородською, Сумської з Курською тощо.

Це дає можливість російській стороні суттєво впливати на економічну, інформаційну, навіть кадрову і демографічну політику в цих регіонах. Звичайно, — під благородним гаслом вічної дружби, інтернаціоналізму і слов'янської єдності.

Цей вплив відчутний і в Києві, де провідні керівники держави *«не помічають»* фактів втручання Росії у справи України і загрози практичної реалізації антиукраїнських ідей через проросійські організації та діяльність прибічників розірвання України на регіональні утворення.

Нині Україна має справжні кордони тільки з Румунією, Угорщиною, Словаччиною і Польщею (приблизно п'ята частина всіх кордонів України). Існують відносно повноцінні і нормативно урегульовані кордони з Молдовою і Білоруссю. Сумнівно-суперечливі кордони маємо лише з Росією. Чи відбудеться Україна як держава? Відповідь на це питання залежить також від факту наявності повноцінних кордонів і рішучості їх захищати. Саме цієї рішучості бракує нинішній владі.

«Вечірній Київ», 11.06.1998 р.

Ця стаття виявилася пророчою. Через п'ять років Росія здійснила антиукраїнську провокацію (а точніше — агресію) відносно українського острова Тузла. Провокація триває...

.....

Рік 2007-й. Попередження лишилося непоміченим

Куди коливається маятник

Мова піде про арифметику історичних закономірностей. Тому не беруся нікого переконувати. Проте деякі спостереження та порівняння на зрізі хронологічному дають підстави для неспішних і подекуди небезпідставних припущень.

Про те, що втілення *комуністичної ідеї* у свідомість та організацію життя багатьох народів і держав деформувало нормальний хід розвитку цілого людства — годі говорити. Натомість нас цікавить актуальне питання: коли вже оця клята *«комуністична епоха»*, епоха безбожності, брехні, зла й безмежної жорстокості нарешті закінчиться?

Коли брехливі й підступні апологети комуністичної ідеї та їхні сучасні «оринковлено-олігархічні» прибічники перестануть інфікувати чесних дурнів солодкою казочкою про світле майбутнє «диктатури пролетаріату», використовуючи злочинців для утвердження цієї диктатури?

Відповідь на ці запитання може дати часовий маятник, що з амплітудою у 7 років ритмічно змінює напрям руху, а отже й означення суспільно-політичних змін у просторі часу.

Тому, якщо є справедливим твердження про те, що корені всіх майбутніх подій знаходяться в минулому, почнемо від того кінця де лежить комуністичний початок. У такий спосіб спробуємо віднайти вірогідний комуністичний кінець.

Отже, як пам'ятаєте з підручників, опублікований **1847 року** *«Комуністичний Маніфест»* виголосив, що *«привід комунізму ве-штається по Європі»* і провістив майбутнє політичне зорганізування тих, хто був **нічим**, для перетворення їх у тих, хто стане **всім**. Від такої бздури маятник хитнувся від його нульової позиції й посунувся вліво, тобто відмірюючи час у бік мінусових, негативних подій.

Це пророцтво можливо й залишилося б на рівні наукоподібних

інсинуацій, але через п'ять років **К. Маркс** підливає масла у вогонь: *«Класова боротьба має призвести до диктатури пролетаріату» (1852 рік)*. Відтак амплітуда маятника в негативній зоні подій збільшилася ще на два роки вліво і досягла негативного максимуму в **1854 році**, наштотувхнувшись на Кримську війну (**1853–1856**), яку традиційно агресивна Росія розпочала з наміром захопити Босфор, Дарданели і контролювати вихід у Середземне Море.

Війна, а особливо війна програна Росією, як водиться, провела певну «зачистку» переконань і підняла рівень суспільної свідомості. Відтак маятник активно пішов вправо, у бік позитивних змін. Поразка, що її завдали Росії об'єднані сили Туреччини, Англії і Франції (от звідки бере початок НАТО!) призвела до політичної «відлиги».

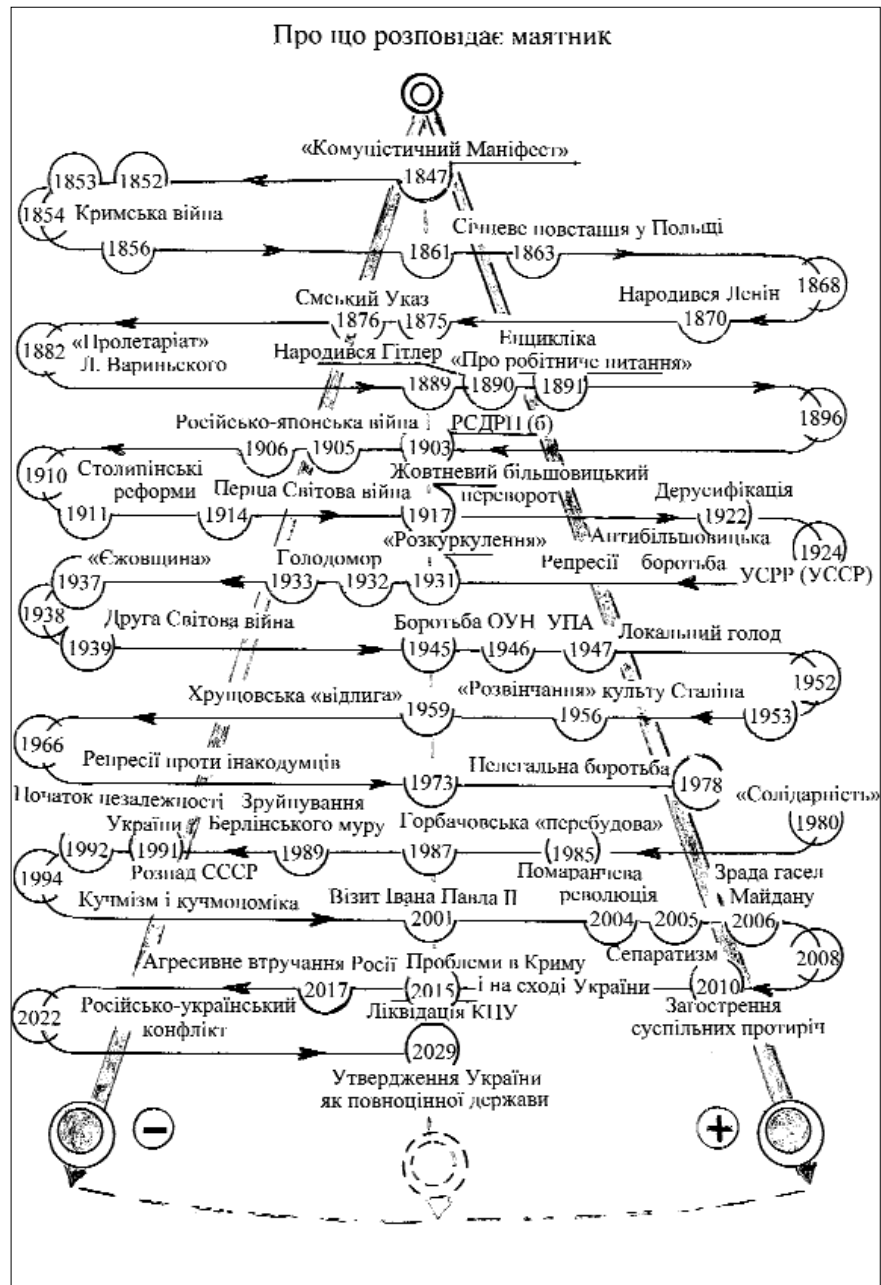
У Росії помер цар **Микола I** і трон посів **Олександр II**, котрий розпочав впровадження деяких реформ, серед яких найбільш визначною подією було скасування кріпацтва (**1861 рік** — центральна позиція у русі маятника вправо, коли амплітуда дорівнювала нулю).

Подальший рух маятника вправо супроводжується активізацією національно-визвольних рухів, у вирі яких найбільш резонансним було січневе збройне повстання у Польщі (**1863–1864**), спрямоване проти російських окупантів. Повстання було жорстоко придушене російськими військами.

Але рух маятника вправо продовжується: **1867 року** Галичина отримує автономію, а новий **1868 рік** (у точці позитивного максимуму маятника) зустрічає нова держава з досить ліберальними порядками — Австро-Угорщина.

Знову маятник починає свій рух вліво до комуністичних ідеалів і невдовзі (**1870 року**) народжується **В. Ульянов (Ленін)** — майбутній вождь комуністичних терористів-прагматиків. Народився вождь, який для нащадків залишить комуністичні ідеали лише теоретично, на папері. А практично, на теренах створеної ним більшовицької російської імперії, залишить після себе концтабори і ЧК–ГПУ–НКВД, а також символи, що досі отруюють свідомість суспільства.

Рухаючись вліво, маятник проходить нульову точку амплітуди (**1875 рік**), вибухає **1876 року** сумнозвісним антиукраїнським Емським Указом **Олександра II** і набуває максимуму лівого відхилення у **1882 році** фактом створення у Варшаві першої в Європі марксистської партії «Пролетаріат» на чолі із соціалістом **Людвіком Вариньським**.

Партія проіснувала впродовж року, російські жандарми арештували її членів і репресували, а лідера замордовано у Шлісельбурській фортеці біля Санкт-Петербурга.

Рух маятника праворуч зазначається закликами **Івана Франка** до радикальних змін в українському русі. Заклики невдовзі набувають конкретних форм у діяльності товариства «Просвіта», Наукового товариства ім. Т. Шевченка, активної патріотичної діяльності української фракції в галицькому Сеймі, у наукових розробках і викладацькій праці **Михайла Грушевського** на кафедрі історії Львівського університету.

Нульову точку **1889 року** маятник проходить динамічно і, переходячи у праву зону амплітуди, зазначає також початок низки інших важливих подій, які на цьому етапі ще не являють прямої загрози для людства: **В. Ленін** повертається до Самари із першого заслання з рішучими намірами втілення *ідеї диктатури пролетаріату* в організацію життя людей. У цій ідеї майбутній *вождь* побачив можливість створення новітньої імперії — комуністичної.

Тоді ж народився **Адольф Шикльгруббер (Гітлер)** — автор німецького варіанта комуністичної диктатури. Потім, не без впливу комуністичних партнерів та використавши їх терористичний досвід, **Гітлер** створить Націонал-Соціалістичну Робітничу партію та її авангард — СС і Гестапо з повним набором концтаборів і відповідною ідеологією.

Але це буде потім. А на разі, папа римський **Леон XIII**, стривожений тим, що привабливу комуно-соціалістичну казочку можуть використати злочинці для реалізації своїх людиноненависницьких планів, публікує **15 травня 1891 року** «Енцикліку про робітниче питання», в якій попереджає:

«...зміна приватної власності на спільну, до якої прагнуть соціалісти (комуністи), погіршила б умови життя всіх працюючих, які отримують заробіток, оскільки в такому разі (тобто за умови загальної власності) відібрала б їм свободу використання заробітку на довільні цілі, а тим самим відібрала б у них надію і можливість помноження родинного маєтку і поліпшення своєї долі».

Після локального позитивного максимуму в досить спокійному **1896 році**, рух маятника у лівому напрямку швидко проходить нульову точку **1903 року**, в якому створюється партія більшовиків РСДРП(б)–РКП(б), яка починає готуватися до втілення ідеї «диктатури пролетаріату».

Далі, під час руху маятника в лівій зоні, відбувається російсько-

японська війна **1905 року**, а потім — в класичному імперіалістичному дусі — російський царат впроваджує столипінські реформи **1906–1911 років**, які зазначають негативний максимум коливання маятника в лівій зоні (**1910 рік**) фактом масового переселення українських селян до Сибіру.

Потенція нагромадженого негативу вибухає **1914 року** під час руху маятника в лівій зоні — починається Перша Світова війна, а далі — в набраному темпі — спалахує жовтневим більшовицьким переворотом **1917 року**, після чого аж до **1922 року** горить вогнем громадянської війни, що відбувається переважно на території України і з українського боку є національно-визвольною, а з російсько-більшовицького — загарбницькою.

Великою історичною подією під час перебування маятника в правому секторі його коливань була знаменита Варшавська битва, яку називають «дивом над Вислою» (**13–25 серпня 1920 року**). Ця битва, що ознаменувала собою переможне закінчення *польсько-більшовицької війни* (саме так її названо у польських підручниках історії), зумовила не лише збереження незалежності Польської Республіки, а й перекреслила плани більшовиків на перенесення *російської пролетарської революції* в країни Західної Європи.

Позитивним явищем у правому положенні маятника була також політика українізації в Україні. Зрештою, вона тривала недовго. Рух маятника праворуч досягає максимуму **1924 року** створенням УСРР (зі столицею в Харкові), пізніше перейменованої в УРСР.

Відтоді, рухаючись ліворуч впродовж чергового 14-літнього напівциклу, маятник історичних подій зазначає згасання антибільшовицької боротьби в Україні й активізацію антиукраїнських репресій, проходить нульову точку амплітуди під час насильницької «*колективізації і розкуркулення*» **1931 року** та виводить нацистів на чолі з **Гітлером** на політичну арену Європи.

Саме тоді антиукраїнські репресії набувають масштабів геноциду. Відбувається організований московським більшовицьким керівництвом Голодомор в Україні **1932–1933 років**. Водночас до повної нелюдської досконалості було доведено російсько-совєцьку систему концтаборів — ГУЛАГ.

Далі, рухаючись в лівій зоні негативу, маятник фіксує злочини НКВД в **1937–1938 роках**, коли амплітуда досягає негативного максимуму, щоб вже через рік, у **1939 року**, за домовленістю між **Сталіним** і **Гітлером**, логічно «розквітнути» пактом **Молотова–Ріббентропа** і спільними зусиллями російських комуністів з німецькими

фашистами розпочати Другу Світову війну фактом окупації суверенної Польщі.

Загалом, рух маятника впродовж чергових трьох напівциклів **1924–1938, 1938–1952, 1952–1966 років** є досить типовим для розуміння «маятникових» закономірностей.

Зокрема, прийнявши «естафету» попередньої мінусової амплітуди, з її жахами репресій і переслідуваннями в лівій частині (**1931–1938**), маятник логічно продовжив ланцюг нещасть, рухаючись у цій лівій частині од точки максимуму в **1938-му** до нульової точки (центрального положення маятника) в **1945 році**. Тобто дві частини лівої амплітуди **1931–1938** і **1938–1945 років** чітко відображають час тривалості панування зла та пов'язаних із ним намірів і відповідних подій, що це зло реалізують.

З цього приводу варто нагадати факт злодійського вбивства у березні–квітні **1940 року** понад 26 000 польських офіцерів, державних службовців і громадських діячів у Катині, Осташкові, Медному та ін. Потаємно, в лісі, кожного кулею в потилицю «*доблесні чекісти*» вбили тих, хто не чинив спротиву, а просто перебував на тій східній частині суверенної Польщі, яку згідно з пактом **Молотова–Ріббентропа** окупували війська російсько-більшовицької імперії.

Водночас на захоплених Червоною Армією теренах розпочато безпрецедентні репресії проти мирного населення. Понад 140 000 осіб вивезено до Сибіру і Казахстану, близько 10 000 розстріляно в казематах НКВД.

Дві наступних частини правої амплітуди маятника, під час його перебування праворуч в зоні позитивних подій **1945–1952** та **1952–1959 років** (з врахуванням певної інерції сталінського репресивного апарату і післявоєнних злочинних операцій НКВД проти українських повстанців), відображають динаміку позитивних змін.

Серед цих змін маятник відмічає смерть **Й. Сталіна** і розвінчання культу його особи, що стало початком «хрущовської відлиги». Зрештою, «відлига» тривала недовго.

Перебування маятника у лівій зоні впродовж **1959–1973 років** засвідчило чергову хвилю репресій проти інакомислячих, проти національно-демократичної еліти: арешти, несправедливі звинувачення, суди, вироки, табори, психушки...

Рух історичного маятника в **1966–1980 роках** набув свого позитивного розвитку доведенням до абсурду брежнєвського «розвинутого соціалізму» у правій амплітуді й закінчився **1980 року** в точці

позитивного максимуму революційним вибухом польської «Солідарності». Вибухом, який заклав фундамент для наступної ліквідації брехливого комуно-соціалізму і всього комуно-соціалістичного табору.

Водночас, майже у тій самій точці позитивного максимуму (**грудень 1979 року**) рух маятника у лівий негативний бік починається з чергової російської агресії. Спецпідрозділи КГБ захопили президентський палац у Кабулі, вбили президента **Х. Аміна**, після чого до Афганістану вводяться війська ССРСР. Сумнозвісна Афганська війна тривала до **1989 року**.

Загалом 14-літня половина циклу **1980–1994 років** позначилась в Україні низкою змін суперечливого змісту. На тлі суцільного дефіциту найнеобхідніших товарів і послуг, нові надії вселяв проголошений **М. Горбачовим** курс «*перебудови і гласності*» (**1985 рік**), скасування військового стану і перемога демократичних сил на чолі з **Л. Валенсою** у Польщі, зруйнування берлінського муру (**1989 рік**).

Конвульсії злих сил в зоні негативного руху маятника виявились у московській політичній афері ГКЧП, яка у **1991 році** збуджує активні сили суспільства зі стану стагнації й, внаслідок сприятливих обставин, у патріотичному зриві національно-демократичних сил, Україна набуває незалежності після розвалу ССРСР.

Але рух маятника в лівому секторі надалі не втрачає своєї негативної сили. **1992 року**, за прем'єрства **Л. Кучми**, починається процес створення державної мафії, зокрема шляхом створення так званих СП, які не обкладались податками, організації трастових афер, пограбування вкладників Ощадбанку, сумнозвісної афери «Бласко-ЧМП», різким падінням виробництва, доведенням потужних підприємств до банкрутства, масового безробіття тощо.

Процес набуває особливо бурхливого розвитку, коли **1994 року** (тобто при максимальному положенні маятника в лівій зоні негативних подій) **Л. Кучма** стає президентом України. Тоді шаленими темпами відбувається *прихватація* державної власності до рук новоспечених олігархів, *закладаються підвалини організації донецького злочинного проросійського клану*.

Незважаючи на очевидність своєї «*діяльності*» (яка цілком слушно була названа *кучмономією*, а її ідеологія — *кучмізмом*), **Л. Кучма** з розгону та завдяки інерції маятника (а по суті — завдяки інерції свідомості громадян) протримався у кріслі президента дві каденції — до **2004 року**.

Перехід маятника з негативного сектора в позитивний відзна-

чився **2001 року** фактом різкого піднесення свідомості українського суспільства в акціях «Україна — без Кучми!» та «Вставай, Україно!».

Цьому піднесенню великою мірою посприяв приїзд в Україну Святішого отця **Івана Павла II (2001 року)**. Після цього візиту не довелося довго чекати на суттєві позитивні зміни у суспільстві та в організації життя держави.

Тому цілком логічним наслідком перебування маятника історичних подій в позитивній правій зоні була *Помаранчева революція 2004 року*, яка у патріотичному зриві народу мобілізувала національно-демократичні сили на рішучий опір злу, а водночас... згуртувала кримінальних носіїв цього зла, котрі невдовзі не забарилися з реваншем.

Логічне запитання: а що буде далі? Шукаючи відповідь на це запитання, маємо спиратися на незаперечні *факти* і враховувати *очевидні тенденції*.

Факти: Як бачимо, всі негативні для розвитку людства і Української Нації події, зокрема руйнівні явища, війни і міждержавні конфлікти відбувалися переважно під час лівого положення маятника. Тоді як під час перебування маятника у правому секторі коливань відбувалися події і зміни, які мали позитивне значення для подальшого розвитку суспільства, народу, цивілізації.

Тенденції: Після кожного емоційного вибуху народного гніву, радості перемоги і суспільного піднесення в Україні наставав період стагнації.

Якщо йти далі за *маятничовою логікою*, нинішній (станом на **початок 2007 року**) 14-літній умовно позитивний цикл руху маятника досягне позитивного максимуму **2008 року**, після чого маятник почне рух ліворуч, у бік поступового нагромадження негативних подій. Вірогідно, що близько **2015 року** це нагромадження негативних подій набуде характеру загрозливої ситуації.

Отож часовий маятник, надалі перебуваючи в секторі негативних подій аж до **2029 року**, спочатку зазначить точку негативного максимуму в **2022 році**, після чого почне зворотній рух у позитивному напрямку.

Якщо звертатися до біблійних аналогій, **40 років** мандрівки по українській «пустелі» (од 1991 року) має закінчитись **2031 року**, якраз на другому році перебування маятника в секторі позитивних змін.

Але маятник — це не електронний мікроскоп. Він не розглядає

події із їх деталізацією до розміру атомів і змін у долях окремих людей, а отже не дає відповіді із точністю хронометра.

Тому, зважаючи на те, що нині маятник завершує свій цикл руху праворуч і знаходиться на відстані двох років від позитивного максимуму амплітуди (після чого починається *відкат* у бік негативу), маємо *маятникові* підстави очікувати поступового погіршення суспільно-економічної ситуації в Україні.

Деякі вітчизняні мудрагелі вбачають причину розділення українського суспільства в різниці поглядів на економіку — поділ на прибічників соціально орієнтованої і ліберальної моделі економіки.

Проте не контрастно-суперечливі заяви політиків, а факт розколу українського народу на національно-патріотичний електорат — з одного боку, і промосковський колабораційний контингент — з другого, набуде небезпечного загострення після **2010 року** і виявиться в громадянському протистоянні не так з приводу президентських виборів, як з приводу термінів подальшого перебування російського (по суті — окупаційного) війська на території суверенної України.

Активізують свою діяльність проросійські сепаратисти на Сході і Півдні України. На порядку денному постане збереження національної держави в її унітарній формі, в якій Українці справді мають почуватися Титульною Нацією.

З огляду на тривале стискання пружини невирішених проблем у відносинах з Росією (в тому числі вперте ігнорування керівництвом України власних можливостей енергозабезпечення і неготовність українського війська протистояти агресорові), цілком можливо, що пружина може вистрілити **близько 2015 року** гострим (можливо, ініційованим іззовні) громадянським конфліктом, з його перетворенням у міждержавний.

У всякому разі, тенденція втручання Росії в українські справи набуде нового небезпечного посилення і загальмує розвиток України. Причому, це відбудеться за активної участі деяких зацікавлених громадян України — *комуністів, всіляких прогресивних і не-прогресивних соціалістів та їх прибічників*, які не лише мріють про відновлення імперіалістичного ССРСР, а й багато що роблять у цьому напрямку за підтримки кремлівських верховод.

Тому закінчення брехливої «*комуністичної*» епохи слід очікувати після останнього серйозного протистояння між Росією і Україною, тобто після **2022 року**, або **через 175 років** після опублікування «*Комуністичного маніфесту*».

Отже в **2029–2031 роках**, коли маятник під час руху праворуч

перебуватиме у середньому положенні, має нарешті відбутися ствердження України як цивілізованої, демократичної держави, рівноправного члена європейської й світової спільноти.

*Газета «Українське слово»,
№ 12, 21–27 березня 2007 року.*

На цю публікацію тоді мало хто звернув увагу. Мало хто серйозно сприйняв це дуже серйозне і, як нині бачимо, цілком конкретне попередження. Дуже прикро. Дуже...

Щоправда, цей матеріал було також надруковано значно пізніше, в газеті «Слово Просвіти» (№ 52, 31 грудня 2014 року), коли прогнози маятника, на жаль, повністю підтвердились фактом агресії Росії, захоплення нею нашого Криму і окупації частини Донбасу...

Рік 2008-й. Куди веде Україну громадянин Ющенко?

Захист російських інтересів в Україні

Так званий гарант Конституції України (тобто громадянин президент України **Віктор Ющенко**) відбув на відпочинок. (Спочатку хотілося написати *наш гарант*, але потім чомусь перехотілося). Відбув на відпочинок після трудів... (дописати тут *праведних* якось рука не піднімається). Бо, власне, що нам гарантував цей «*гарант*» (який після своїх *трудів* відбув до Криму)? До Криму, який за рівнем корупції й антиукраїнських настроїв посідає одне з перших місць в Україні.

До Криму, в якому впродовж минулих трьох з половиною років каденції цього «гаранта» український півострів перетворився на високу антиукраїнську трибуну московських політиків, а позиції Росії в українському Криму зміцнилися настільки очевидно, що питання анексії цієї частини України Росією — це лише питання часу.

Адже на сьогодні немає жодних сумнівів, що вихід Автономної Республіки Крим зі складу нашої держави в інтересах іншої держави (наприклад, через референдум, можливі результати якого також не викликають жодних сумнівів) вже достатньо підготовлено і він виразно проглядається у не дуже далекій перспективі.

Проглядається, як цілком логічний етап розвитку подій в цьому специфічному регіоні України, для якого проросійські розробники і організатори політики у високих кабінетах на Печерську вже зробили все необхідне, щоб Росія запросто відпанахала Крим від України.

Про які нормальні перспективи тут взагалі можна говорити, якщо через якийсь «Русский блок» українське військо не може спокійно провести в Криму своїх навчань, не кажучи вже про міжнародні, тоді як військові формування Росії в Криму практично контролюють все українське узбережжя на суші й на морі, захоплюючи українські маяки разом із навігаційним обладнанням навіть у Херсонській області(!).

За активної діяльності (а формально — бездіяльності) нинішніх «гарантів», повзуча антиукраїнська експансія Росії в Україні давно набуває розвитку не лише в Криму, який перетворено на міцний осередок новітньої окупаційно-загарбницької політики Москви.

За численними прикладами не треба далеко ходити. Адже антиукраїнські збіговиська бажаючих *гарантовано* відпанахати південно-східний шматок України вже двічі відбувалися в Сєвєродонецьку і, судячи з усього, перетворюються на традиційні.

Адже у центрі Києва, на урядовому Печерську, успішно *урядує* потужний ідеологічний центр сучасної Російської імперії — Києво-Печерська Лавра, яку давно перетворено на надійний форпост антиукраїнської політики і пропаганди.

Адже відомі фігури українського політикуму, підтримуючи зазіхання Москви на суверенітет і територіальну цілісність нашої Батьківщини, відверто виступають у пресі, на радіо і телебаченні *з позицій захисту російських інтересів в Україні*. Вони активно підтримують зазіхання Москви, яка вважає Україну сферою свого впливу і тримає в Україні численну армію *агентів впливу*, котрі діють цілком легально і відкрито.

На жаль, *з позицій захисту російських інтересів в Україні* активно виступають і деякі депутати Верховної Ради України. Для прикладу варто тут процитувати один фрагмент статті із дуже привабливим заголовком «Народ має сам визначати свою долю» (газета «Голос України» № 141, 29 липня 2008):

«Росія однозначно сприймає приєднання України до ПДЧ, входження до НАТО (...) як вкрай недружній крок з Боку України, що може завдати серйозних збитків національній безпеці й обороноздатності Росії».

У принципі, привселюдно відмовившись від ПДЧ (...), а також почавши обговорювати з російським керівництвом питання про можливість пролонгації перебування російського флоту в Криму після 2017 року на наступні десять років, українське керівництво могло б домовитися з Росією (...), щоб перехід на європейські ціни газу здійснювався поступово протягом п'яти–шести років».

В іншому разі, за такої політики по відношенню до Росії, ми не те що взимку мерзнути будемо, ми і влітку не нагріємося».

...Партія регіонів рішуче і принципово виступає проти членства України в НАТО як такого...».

Це дійсно небезпечно. Небезпечно для України, коли ціла політична партія, яка має найбільшу фракцію у найвищому законодав-

чому органі України і члени якої тримають в своїх руках не менше половини фінансово-промислового потенціалу держави, так **«рішуче і принципово виступає»** з позицій **захисту російських інтересів в Україні**.

Чому діячі цієї партії так палко піклуються про інтереси Росії? Чому так наполегливо і завзято намагаються переконати українське суспільство в тому, що наш вступ до НАТО (з яким Росія співробітничала тісніше, ніж Україна) обов'язково завдасть **серйозних збитків національній безпеці й обороноздатності Росії?**

Ми що — колонія Росії, чи може наша Конституція зобов'язує нас формувати державну внутрішню і зовнішню політику з врахуванням інтересів Кремля?

«Росія однозначно сприймає приєднання України до ПДЧ, входження до НАТО (...) як вкрай недружній крок з боку України...» — страхає нас регіонал.

Та нехай собі сприймає! Бо нам треба піклуватися не про **національну безпеку й обороноздатність Росії**, а про нашу власну.

Адже Росія не приховує і час од часу нагадує нам про свої імперські претензії на Україну. Нагадує то прикордонною аферою, спрямованою на ліквідацію українського острова Тузла, то висадкою військового десанту в районі Феодосії, то захопленням наших маяків із навігаційним обладнанням, то антиукраїнськими заявами відомих політиків Росії...

І що в цих умовах нам пропонують (як завжди, під гаслом піклування про народ) ці, досить таки своєрідні, дуже регіональні громадяни України, які так **рішуче і принципово виступають** з позицій **захисту російських інтересів?**

По суті, вони пропонують нам продавати суверенітет і територіальну цілісність нашої Батьківщини, зокрема **«почавши обговорювати з російським керівництвом питання про можливість пролонгації перебування російського флоту в Криму після 2017 року на наступні десять років»(!)**.

Отже, регіонали, на догоду Москві, пропонують продовжити термін окупації частини нашої території іноземними військами(!), а водночас заблокувати удосконалення обороноздатності України, **привселюдно відмовившись від ПДЧ!**

Чому регіонали пропонують відмовитися від вступу до НАТО, а отже відмовитися від зміцнення національної безпеки і обороноздатності України?

Тому що зміцнення національної безпеки і обороноздатності Ук-

раїни суперечить планам і намірам Росії по відношенню до України. Росії потрібна Україна слабка, немічна й беззахисна, яку можна шантажувати, якій можна погрожувати, яку можна дурити.

І тому словами чільного представника Партії регіонів зі шпальт офіційної парламентської газети проголошується на всю Україну, що входження України до НАТО — це **«вкрай недружній крок з боку України, що може завдати серйозних збитків національній безпеці й обороноздатності Росії»**.

Зверніть увагу: тут на першому місці — піклування про безпеку і обороноздатність не України, а Росії!

Мабуть автор наведеної цитати хоче створити враження, що не Росія реально загрожує Україні, а саме Україна загрожує Росії військовою агресією і тому *«може завдати серйозних збитків»* Росії. Зайве нагадувати, що подібні оціночні характеристики щодо можливої агресивності України не мають під собою жодних підстав.

Натомість тут можна було б дуже предметно поговорити про конкретні збитки, що їх реально і щодня зазнає Україна від перебування збройних формувань Росії на нашій території. Збройних формувань країни, керівництво якої продовжує саботувати встановлення кордону з Україною.

Водночас, відбувається нарощування військової потуги Росії, яка впродовж останніх п'яти років регулярно витрачає близько десяти частини свого бюджету на зміцнення науково-технічного, матеріального і організаційно-стратегічного забезпечення війська, посилює військове співробітництво з Китаєм, стимулює сепаратистські просування проросійських елементів в країнах так званого ближнього зарубіжжя, не приховуючи своїх претензій на розширення сфери впливу в Європі й світі.

Все це х цілком влаштовує Партію регіонів і їх прихильників у Криму та на Донбасі.

І не просто влаштовує, а створює матеріально-ідеологічну базу для практичної «роботи в масах», коли оцим «масам» пропонується *«обговорювати з російським керівництвом питання про можливість пролонгації перебування російського флоту в Криму після 2017 року на наступні десять років»*.

Отакі та подібні «гаранти» захисту інтересів Росії в Україні (шляхом поступової ліквідації незалежності нашої держави) шантажують нас тим, що *«за такої політики по відношенню до Росії, ми не те що взимку мерзнути будемо, ми і влітку не нагріємося»*.

«Скажи мені, хто твій друг, і я скажу тобі, хто ти...»

Словом, доки ти, Україно, не станеш на коліна перед так званим «старшим братом», доки не даси себе окупувати і поневолити остаточно, доки не визнаєш, що не маєш права на свою мову, культуру, історію і право називатися Українською Нацією, а отже й мати свою Державу у встановлених кордонах, доти Росія шантажуватиме тебе, в тому числі за допомогою своїх *агентів впливу*.

За допомогою своїх *агентів впливу*, не приховуючи свого зневажливого ставлення до України, Росія постійно здійснює економічний, політичний і психологічний тиск на Українців.

Бо відомо: кажи йому «свиня, свиня, свиня...», то врешті-решт воно зарохкає.

А щоб воно швидше відчуло свою свинячість, хохляцькість та нікчемність, понавішуємо для нього відповідних бігбордів на всіх вулицях і шляхах: якщо не про «агресивний блок НАТО», так про те, що Всемогутній Бог — цей Творець всього видимого і невидимого — може приходити в Україну виключно через Москву...

І тому чи не найголовнішою подією під час святкування 1020-ої

річниці Хрещення Русі було дійство за участю глави Російської православної Церкви Московського патріархату.

«Україна вітає *свого* патріарха!» — ще впродовж кількох днів після імпрези можна було прочитати на тисячах рекламних щитів не лише в центрі Києва.

А щоб ні в кого не залишилося сумнівів, нижче зазначеного гасла, під величезним портретом, читаємо текстівку: «*Святіший патріарх Московський і всієї Русі Алексій II*».

Отже, хто патріарх України? Відповідь вже маєте. Бо це саме той громадянин Росії, хто свого часу благословив російських військових і їх зброю на «мочіння в сортирі» волелюбного чеченського народу, хто періодично організовує антиукраїнські хресні ходи через всю Україну, хто може собі дозволити урочисто і офіційно приймати від імені Росії офіційних представників інших держав в українській Києво-Печерській Лаврі.

Хоча, — чому в українській Лаврі? Вона вже давно фактично стала російською територією в українській столиці. Аякже інакше!? Адже згідно із заявами російських попів, Україна — всупереч Конституції України (мало що ви, хохли, там собі написали) — це не незалежна держава, а *канонічна територія російського православ'я!!!*

І тому цілком логічно, що «Україна вітає *свого* патріарха!»

Натомість про святішого патріарха Київського і всієї України-Руси **Філарета** під час святкування 1020-річчя Хрещення — жодного слова. Бо його (і весь його вірний люд православний український) Москва вважає «*неканонічним*», бо од Москви незалежним. Бо на переконання «*дуже канонічних*» московських зверхників, Бог може приходити в Україну виключно через «*їхні російські святійшества*»...

Очевидно, за задумом організаторів дійства, одним із головних завдань імпрези-1020 було дати політико-ідеологічного ляпаса українському патріархові **Філарету**, а водночас продемонструвати вірним УПЦ Київського патріархату, що вони — «неканонічні», а отже — православні християни другого сорту.

Словом, лицемірна демонстрація «*відділення держави од Церкви*» пройшла успішно і показала *хто є хто* на політичній кухні, рецепти якої і сценарії виконання складаються у повній відповідності з інтересами Москви.

А тому нині вже цілком по-блюзнірському звучать слова ст. 35 Конституції України: «*Кожен має право на свободу світогляду і*

віросповідання. (...) Церква і релігійні організації в Україні відокремлені від держави... Жодна релігія не може бути визнана державою як обов'язкова».

Вочевидь не лише норми Конституції України, а й християнської моралі абсолютно не стосуються Росії та її чільних ієрархів, в тому числі й церковних.

І мабуть тому, проф. Московської Духовної Академії **диякон Андрій (Кураєв)** назвав брехнею слова Вселенського Православного Патріарха **Варфоломія**, який цілком правдиво нагадав, що «*Російська Православна Церква здійснила анексію Української Православної Церкви*».

А депутат Державної Думи Росії, директор Інституту країн СНД, відомий україноненависник **Константин Затулін** звинуватив українську владу в тому, що свято 1020-річчя Хрещення Русі це «*диверсія, спрямована на знищення єдиного православного простору*». Цілком очевидно, що під цим типово імперським визначенням — «*єдиний православний простір*» — слід розуміти сферу інтересів Москви (або, що те саме — *канонічна територія російського православ'я*).

Отож «гарант» відбув на відпочинок. Відбув до Криму, що значною мірою вже перетворений не лише на *російську канонічну*, а просто на російську територію. Територію, якій (і то не лише для повного щастя Партії регіонів) не вистачає лише *продлонгації перебування російського флоту в Криму після 2017 року на наступні десять років*».

Як бачимо, виконувати улюблені функції так званих «миротворців» у конфліктних зонах і гарячих точках сподобалося не лише військовослужбовцям Росії.

Але не через десять років, а вже сьогодні бойові кораблі й авіація російського Чорноморського флоту, що базуються в українському Криму, беруть активну участь в агресії проти суверенної Грузії.

Немає сумніву, що імперські апетити Москви щодо України виходять далеко за рамки оптимістичних припущень і наївних ілюзій осіб, чий патріотизм обмежується вдяганням вишиванки на День Незалежності.

Наведені факти викликають суперечливі почуття і яскраво віддзеркалюють стан бездуховності та аморальності нинішньої владної еліти на тлі сьомого абзацу преамбули Конституції України: «...усвідомлюючи відповідальність перед Богом, власною совістю, попередніми, нинішнім та майбутніми поколіннями».

Цілком очевидно, що це (найважливіше!) положення Головного

Закону України ще далеке від справжнього усвідомлення тими, хто, згідно із своїми високими посадами, мали б відповідати за будівництво і організацію гідного і безпечного життя громадян великої незалежної держави у центрі Європи.

Можна принципово погодитись із твердженням, винесеним у заголовок цитованої тут статті, що *«народ має сам визначати свою долю»*. Можна погодитись з цією цільовою тезою, але тільки за умови, якщо усвідомимо той очевидний факт, що деякі високі посадовці в Україні ділять Український Народ на *своїх* і *не своїх* та *визначають його долю, передусім виходячи з інтересів Росії*.

А наприкінці два простих, але дуже актуальних запитання до Президента **В. Ющенка**.

Перше: Чи знає наш всенародно обраний «гарант», скільки громадян, що проживають в Україні й мають українські паспорти, водночас мають паспорти громадян Росії? Бо потім, коли за реалізованою в Грузії абхазсько-осетинською схемою, російське військо поспе на Україну з метою захисту *«своїх»* громадян, вже буде пізно ставити це питання.

Друге: На якій підставі у військовій доктрині України відсутнє головне і обов'язкове визначення, яке є ключовим для кожної військової доктрини, а саме — **визначення вірогідного ворога?**

Бо якщо цього не встановлено, то яка ж це тоді доктрина і на яких підставах можна будувати оборонну стратегію, тактику, відповідне технічне озброєння, військове оснащення та ідейно-політичну підготовку війська до захисту Батьківщини? Чи либонь наші *«гаранти»* бояться, що поява цього визначення в українській військовій доктрині також *«може завдати серйозних збитків національній безпеці й обороноздатності Росії»*?!

Газета «Свобода»,
№ 27–28, 18 серпня 2008 року.

Нахабне пограбування народу корумпованим урядом

Здавалося б, Українців вже важко здивувати якоюсь черговою з великої кількості афер, що постійно народжуються у високих кабінетах Києва, а потім реалізуються з подачі й під прикриттям найвищих осіб держави.

Чи складно двом чоловікам надурити одну жінку? — питання риторичне. Проте у випадку Юлії Тимошенко цього зробити не вдалось.

Але афера, яку вдалося відкрити і оприлюднити на межі 2007–2008 року, після того, як на посаду голови уряду України прийшла **Юлія Тимошенко** і почала розгрібати документи, що їх залишив після себе попередній прем'єр **Віктор Янукович**, побила всі рекорди не лише в Україні, а й у світі. Бо такого грандіозного хамства у сфері господарювання національним майном України у приватних інтересах можновладців, такого бандитизму на очах громадян України ще ніколи й ніде не було.

Ця визначна подія (у найгіршому розумінні цього слова!), яка стала безпрецедентним фактом дивовижного нахабства на міжнародному рівні, була організована і здійснена «дуже високоповажними» і «вельмишановними» громадянами України. Злочинну групу фактично очолили тодішній прем'єр-міністр **Віктор Янукович** і тодішній президент України, котрий завжди повторював, що його «руки нічого не крали» — **Віктор Ющенко**.

Відомо, що український шельф Чорного моря являє собою величезну нафтогазоносну провінцію. Однією з перспективних ділянок на цій території є площа Прикерченського родовища. Автору цих рядків довелося кілька разів упродовж всього періоду так зва-

ної «*незалежності*» публікувати матеріали на тему реальної енергетичної залежності України від Росії. Зокрема й публікувати пропозиції стосовно використання вітчизняних енергетичних ресурсів, необхідності їх геологічної підготовки і промислової розробки.

На жаль, очі і устремління керівників України упродовж попередніх сімнадцяти років були завжди вірнопіддано спрямовані на Москву. І зрозуміло чому. Бо підтримання дефіциту власних нафтогазових ресурсів в Україні давало можливість Росії «викручувати руки» Українцям і тримати їх на короткому повідку. Причому, за активної і достатньо ефективної участі проросійських колаборантів і відповідної промосковської агентури у Києві.

Отож 19 жовтня 2007 року, після відповідної кримінально-корупційної підготовки, у Києві відбулась урочиста церемонія підписання договору між урядом України і досить дивною офшорною фірмою Vanco International Ltd, зареєстрованою на Бермудських островах. Серед ряду офіційних осіб на церемонії підписання були присутні президент фірми Vanco International Ltd **Джин Ван Дайк**, віце-прем'єр **Андрій Клюєв** і посол США в Україні **Уільям Тейлор**.

Згідно з цим договором, Міністерство природних ресурсів України видало зазначеній фірмі ліцензію на розвідку і розробку нафтогазових родовищ Прикерченської ділянки площею 13 тисяч квадратних кілометрів(!) на Чорноморському шельфі в межах території України. Проте Vanco International Ltd майже одразу оформлює передачу ліцензії і відповідних прав власності ще сумнівнішій фірмі Vanco Prykierchenska Ltd, зареєстрованій на Британських Віргінських Островах.

Досить швидко уряд **Ю. Тимошенко** відкриває і виносить на публіку документальні факти цієї афери, а саме, що фірма Vanco Prykierchenska Ltd — це підставні особи — три студентки в одному зі студентських гуртожитків Києва, а статутний капітал цієї «фірми» становить аж... 12 000 доларів США.

Потім з'являється інформація, що за студентками стоїть відомий на весь світ донецький олігарх, який представляє інтереси Росії. Таким чином, в результаті нескладної трихолової комбінації, яку розпочато офіційним підписанням документів за участю високих офіційних осіб, в руках Росії (через підставних осіб в Україні) опинилося 13 тисяч квадратних кілометрів нафтогазоносного шельфу України, ціною 0,92 цента за тисячу квадратних кілометрів!

Український уряд 25 квітня анулює ліцензію, але на цьому афе-

ра не закінчилась. Москва не могла погодитись з втратою заздалегідь запланованого собі багатого на газ і нафту шматка української території. А хто захищає інтереси Росії в Україні? Відомо — ті, хто планували цю аферу — тодішній прем'єр **В. Янукович** за підтримки президента **В. Ющенка**.

Отож під «патронатом» **В. Ющенка** було терміново створено робочу групу *«для вивчення питання дотримання законодавства під час підписання і виконання договору»*. Через чотири дні (а саме 30 травня 2008 року, на засіданні Ради національної безпеки і оборони!) робоча група вже доповідала результати свого «вивчення», з висновком, що фактом анулювання раніше виданої ліцензії уряд **Ю. Тимошенко** *«загрожує економічній безпеці України»*.

Відповідно, Рада національної безпеки (під «патронатом») майже одногосно проголосувала за визнання дій уряду такими, що «суперечать інтересам України», на підставі чого **В. Ющенко** видав Указ про затримання рішення Уряду і подав запит до Конституційного Суду. Отож цей КС раптом мав вирішувати господарчий спір між тими, хто хоче вкрати народне добро і тими, хто намагається це добро зберегти для України.

Яке відношення має орган розгляду проблем конституційного права до факту, що його мав би розглядати звичайний суд (як кримінальне провадження на підставі явних ознак злочину) — таке питання не стояло.

9 червня 2008 року пані прем'єр-міністр **Тимошенко** офіційним листом на ім'я пана президента **Ющенка**, дуже делікатно використовуючи службову лексику і явно намагаючись врятувати суттєво «підмочений» авторитет президента України, повідомляє цього «гаранта», що його, м'яко кажучи, *«неточно інформували про суть справи»*. Зокрема у цьому листі пані прем'єр зазначає, що робоча група *«винесла на розгляд Ради безпеки заздалегідь неправдиві висновки»*.

Лише 21 червня громадяни України дізналися про цей лист з газети «Дзеркало Тижня». Зокрема у цьому листі **Ю. Тимошенко** повідомляла **В. Ющенку** про те, що попередній уряд **В. Януковича** «зклепав» договір тишком-нишком, *«всупереч законодавству, не провів державної експертизи з юридичних, фінансових, природоохоронних та інших питань»*.

При цьому пані прем'єр достеменно знала, що «гарант» був не тільки добре поінформований щодо цієї афери, а й мав безпосередню причетність до неї. Проте намагалась залагодити цю вочевидь

паскудну ситуацію, щоб не «розпалювати пожежу», що вже набрала всіх ознак типового Vanko-гейт.

Але «гарант» вочевидь мав чітку вказівку своїх московських ляльководів, а тому продовжував перти у хибному напрямку, залучивши для виправдання своєї явно антиукраїнської політики навіть Інститут законодавства Верховної Ради України...

Афера Vanko — це цинічна зрада і пограбування Української Нації! Проте наразі Нація мовчить, не зважаючи на те, що все це відбувається на очах Українців...

*За матеріалами статті О. Карпеця
«VANKO-лохотрон»,
газета «Свобода», № 24, 1 липня 2008 року.*

Структура «стратегічної любові»

А тепер запитаймо себе: чи Україна є насправді незалежною державою? Чи корупція державних чиновників із криміналітетом не з'їдає національне багатство дійсно багатой на всі ресурси України? Чи добре і безпечно живеться громадянам в нашій державі? Чи вистачає у громадян України патріотизму, тобто такої справжньої самовіданої любові до своєї країни, що вони будь-коли готові стати на її захист?

Всі ці питання з відповідями найтісніше пов'язані з однією проблемою — проблемою наших стосунків з Росією, більшість населення якої на чолі з її керівництвом де-факто не хоче визнавати Україну незалежною державою.

Бо по-перше, Росіяни не вважають Українців здатними дати собі раду, а по-друге, Україна потрібна Росії лише як колонія, як велике джерело ресурсів, про які в Москві подекуди знають більше, ніж хочуть знати в Києві. А звідси й усі наслідки такої «любові» з боку так званого «старшого брата», як ще донедавна називали Росію шовіністичні кремлівські ідеологи на чолі з їхнім комуністичним Політбюро.

І нині ця «любов», з якою Москва, за підтримки антипатріотичного керівництва у Києві ось уже сімнадцятий рік поспіль шантажує Україну за допомогою нафтогазового крана і веде відверту антиукраїнську кампанію пропагандистськими, економічними, дипломатичними і — чого гріха таїти — розвідувальними методами, набирає щоразу екстремістичніших і відверто зневажливих форм.

Все частіше Росія вдається до прямих провокацій, як от висадка десанту батальйону морської піхоти під Феодосією, побудова дамби у Керченській протоці з метою змити наш острів Тузла, захоплення наших маяків з навігаційним обладнанням, організовує в Україні антиукраїнські виступи офіційних осіб Росії і проросійської п'ятої колони, зокрема втручається у виконання Україною міжнародних зобов'язань (наприклад, блокуючи навчання наших військових підрозділів за участю підрозділів НАТО), тихою сапою посилює свою присутність і антиукраїнську підливну діяльність у Криму й на Сході України.

Посол Росії в Україні **В. Чорномірдин** безапеляційно заявив, що громадяни України не хочуть в НАТО, президент Росії **Д. Медведєв** виступив із прямою погрозою «вжити відповідних заходів», якщо Україна підтвердить своє бажання вступити до НАТО. Відповідним чином висловився і нинішній президент Росії **В. Путін**.

У цьому змаганні нахабства і погроз усіх «переплюнув» міністр закордонних справ Росії **С. Лавров**: *«Ми застосуємо всі необхідні заходи, щоб не допустити вступу України до НАТО!»*

Водночас, проросійська комуно-олігархічна команда в Україні знову розпалює антиукраїнські сепаратистські настрої на Півдні і Сході України та вимагає державного статусу для російської мови, водночас не кажучи жодного правдивого слова про НАТО, зокрема про його мету і суть.

*Зі статті В. Коржа «Питання НАТО — це...».
Газета «Свобода», № 15, 21 квітня 2008 року.*

.....

Рік 2013-й. Цього слід було чекати

Логіка маятника і «маятникові» оцінки

Помаранчева революція 2004/2005 року завершилась фактом обрання Віктора Ющенка на пост Президента України. Через дев'ять місяців цей «гарант», замість обіцяних ним «Десять кроків назустріч людям», робить десять кроків на шляху руйнації України, активно використовуючи криміналізований олігархат.

Чи не важливішим з цих кроків було ухвалення восени 2005 року сумнозвісного Меморандуму між Ющенком і Януковичем, що відкрило шлях для створення організаційного фундаменту сепаратизму на Сході України і в Криму.

Внаслідок діяльності В. Ющенка на посаді президента впродовж 2005–2009 років організацію життя в Україні було доведено до очевидного абсурду, країну поставлено на межу анархії й повного беззаконня.

Дехто поблажливо і помилково пояснював це слабкістю його характеру, але це не відповідає дійсності, бо цей артист просто добре грав свою роль за російським сценарієм. Як наслідок, Україна втратила авторитет в очах міжнародного співтовариства, а єдиний Український Народ було розколото на центрально-західну проєвропейську і південно-східну проросійську частини.

Що буде завтра? Щодня чуємо це запитання й наступні пустопорожні теревені у відповідь, неначе їх автори отримують інформацію безпосередньо від Бога. Натомість мало хто аналізує факти минулого і сьогодення.

Бо й насправді, досить увімкнути радіо чи телевізор, одразу ризикуємо нарватися на виступ «сертифікованого» політолога, астролога або іншого «олога», який з неприхованою радістю і з безсоромливою впевненістю розповідає нам про те, що обов'язково станеться завтра. Причому, ці «фахівці» частіше розповідають не про свої особисті міркування, а про очікувані дії (і думки!) інших осіб.

Завтра буде те, що ми з вами зробимо. А щоб зробити завтра, треба робити вже сьогодні. Дуже проста аксіома.

Отож, що буде завтра? Тут варто повернутися до наведеної вище публікації «*Куди коливається маятник*» в газеті «*Українське слово*», № 12, 21–27 березня 2007 року.

Зокрема у тій статті було зазначено, що маятник «*досягне позитивного максимуму 2008 року, після чого почне рух ліворуч, у бік поступового нагромадження негативних подій. Вірогідно, що близько 2015 року це нагромадження негативних подій набуде характеру загрозової ситуації. ...надалі перебуваючи в секторі негативних подій аж до 2029 року, спочатку зазначить точку негативного максимуму в 2022 році, після чого почне зворотній рух у позитивному напрямку*».

Ба більше: було чітко попереджено:

«...факт розколу українського народу на національно-патріотичний електорат — з одного боку, і промосковський колабораційний контингент — з другого, набуде небезпечного загострення після 2010 року і виявиться в громадянському протистоянні не так з приводу президентських виборів, як з приводу термінів подальшого перебування російського (по суті — окупаційного) війська на території суверенної України.

Активізують свою діяльність проросійські сепаратисти на Сході і Півдні України. На порядку денному постане збереження національної держави в її унітарній формі, в якій Українці справді мають почуватися Титульною Нацією.

З огляду на тривале стискання пружини невирішених проблем у відносинах з Росією (в тому числі вперте ігнорування керівництвом України власних можливостей енергозабезпечення і неготовність українського війська протистояти агресорові), цілком можливо, що пружина може вистрілити **близько 2015 року** гострим (можливо, ініційованим іззовні) громадянським конфліктом, з його перетворенням у міждержавний.

У всякому разі, тенденція втручання Росії в українські справи набуде нового небезпечного посилення і загальмує розвиток України. Причому, це відбудеться за активної участі деяких зацікавлених громадян України».

Нажаль, ту публікацію не було сприйнято серйозно і вона тоді залишилась практично непоміченою. Бо як попереджалося, так воно й сталося. Після обрання **В. Януковича** на посаду Президента України, цей пРезидент почав свою пРезидентуру з підписання догово-

ру про продовження перебування війська і флоту Росії на території України.

Як нині вже бачимо з підсумку подій, що відбулися за нашого життя впродовж майже семи років після опублікованого попередження, зазначеному історичному маятнику можна вірити. А отже, використовуючи маятник як певний інструмент прогнозу, можна спробувати подивитися на перспективу розвитку подій.

Перебування маятника у правій зоні завжди активізує боротьбу між добром і злом, між позитивними і негативними тенденціями розвитку цивілізації, міждержавних і міжлюдських стосунків. Це відбувається тому, що закінчення руху маятника в позитивному напрямку водночас є підготовкою до початку руху в напрямку негативному.

А тому рух маятника вправо впродовж **2005–2008 років** до точки максимуму в **2008 році** характеризувався в Україні загостренням протиріч.

Загострення відбулося між тими, хто розумів *Помаранчеву революцію* як прояв патріотичного піднесення Нації, котра повстала на захист справедливості проти злочинців-фальсифікаторів — з одного боку, і тими, хто фальсифікував вибори-2004 і назвав солідарний зрив Нації *«помаранчевою чумой»*.

Як відомо, **Ю. Тимошенко** на посаді Прем'єр-міністра намагалась дотримуватись гасел Майдана, а її керування господарством України впродовж дев'яти місяців **2005-го, 2008-го** (і навіть кризового **2009-го**) років було чи не найпрозорішим і успішнішим періодом економічного життя держави з моменту набуття незалежності.

Натомість **В. Ющенко** в компанії з **В. Януковичем** зазначились в цей період активною боротьбою проти Уряду і особисто проти **Ю. Тимошенко**, яка відкрила світові їх корупційну антиукраїнську діяльність, оприлюднивши конкретні факти цього *«двохВікторного»* альянсу (зокрема афери *«РосУкрЕнерго»*, *«Венко Прикерченське»* і *«Межигір'я»*).

Отже, згідно «маятникової» логіки, попередній 14-літній напівцикл руху маятника вправо досяг позитивного максимуму **2008 року**. Рух маятника в бік негативу одразу було зазначено початком світової фінансово-економічної кризи в **2009 році**.

Рухаючись далі в бік негативу, маятник фіксує нарощення загрозливих тенденцій, а тому вже наступний **2010 рік** почався зі ще більшого загострення попередньо нагромаджених суспільно-політичних суперечностей в Україні.

Вибори президента — це лише зовнішній привід для виявлення глибинних деформацій в українському суспільстві. Тому цілком логічно, що громадяни України, котрі пішли за підступним закликом **В. Ющенка** і у другому турі президентських **виборів-2010** проголосували «проти всіх» або зовсім не пішли голосувати, відкрили дорогу проросійським «державотворцям» на чолі з **В. Януковичем**.

Чимдалі ставало очевиднішим, що факт розколу українського народу на національно-патріотичний електорат — з одного боку, і промосковський — з другого, є наслідком певних інтересів, що розвивались на етнічному ґрунті. Саме проросійський етнічний чинник був основним і саме він визначив результати парламентських виборів у жовтні 2012 року.

Партія Регіонів (а по суті — політичне об'єднання криміналізованого проросійського *донецького олігархату*) разом з їх прихильниками комуністами набрали понад 43% голосів виборців, що дало їм можливість здійснити подальші кроки на шляху відвертої державної зради, найбільш очевидними складовими якої були:

- кількаразове зґвалтування Конституції(!) і монополізація всієї влади в Україні(!) шляхом протизаконного, антиконституційного переформатування Верховної Ради;

- призначення на ключові державні посади відвертих ненависників і ворогів незалежної України(!);

- надання Росії у користування українського міста Севастополь для зміцнення її окупаційної присутності в Україні впродовж наступного півстоліття(!);

- відкрите й нахабне надання спецслужбам Росії (зокрема ФСБ) право працювати на території нашої Батьківщини проти нашої держави(!);

- надання привілеїв провідним російським компаніям і фінансовим установам для розширення їх діяльності в Україні;

- інші факти послідовного руйнування української державності силами донецько-проросійської команди і їх поплічників-комуністів під акомпанемент істеричних вигуків і безнадійних закликів так званих демократів, котрі так і не захотіли зрозуміти, що є велика і суттєва різниця між патріотизмом шароварним і патріотизмом конструктивним та організаційно-технологічним.

Використавши свою монополію у Верховній Раді, Партія Регіонів, цілком конструктивно і організаційно-технологічно, прийняла цілий ряд антиукраїнських законів України, що відкрили дорогу російським інтересам у сфері освіти, культури, в інформаційному полі України.

Переконливим виявом антиукраїнської діяльності «донецької» влади стало безпрецедентне судилище над **Ю. Тимошенко** і **Ю. Луценком**, їх ув'язнення та спроби позбавлення життя...

*Ганебні судилища над провідниками демократичного руху **Ю. Тимошенко** і **Ю. Луценком** було доброю школою для українського суспільства.*

Влада проросійського олігархату в Україні посилювала свої повноваження не лише шляхом грабування національної економіки, а й за рахунок призначення ставлеників Кремля на високі посади в нашій державі для руйнування війська, правоохоронної системи і спецслужб.

Повзуча російська експансія в Україні ставала чимдалі нахабніша і все йшло до того, щоб «*легітимно*» затягнути Україну в ярмо путінської імперії. Тому маятник, рухаючись вліво до центральної позиції в **2015 році**, крім загострення суспільно-економічних проблем, вже на рубежі **2013–2014 років** позначив актуальність проблеми суверенітету і територіальної цілісності України на тлі розвитку сепаратизму.

Реалізація російського сценарію ліквідації України як незалежної держави набула прискорення у листопаді 2014 року, коли **В. Янукович**, у повній відповідності з планом **В. Путіна**, відмовився підписувати угоду про асоційоване членство України в ЄС.

Це була точка відліку нового часу не лише для України, а й для всього світу.

Москва тоді небезпідставно розраховувала, що США і країни ЄС

махнуть рукою на непередбачувану Україну, яка не захотіла використати наданий шанс піднятися з колін і, на очах усього світу, скочується у прірву поглинання її Росією.

Проте ані розніжений комфортний Захід, ані **Янукович** з його проросійською комуністично-регіоналістською п'ятою колоною, ані його кремлівські ляльководи не очікували, що внаслідок непідписання зазначеної угоди молодь вийде з протестом і не побоїться виявити спротив злочинній проросійській владі в Україні.

Прийшлося Москві спішно рятувати ситуацію вводячи в дію «План Б», в якому головну роль мали відігравати вирощені упродовж двадцяти років проросійські колаборанти, сепаратисти, російські диверсанти і місцевий криміналітет у Криму, на Півдні й Сході України. Й звичайно, у супроводі навдивовиж брехливої антиукраїнської пропаганди, яка завжди тішила вуха Росіян...

Нерішучість українських лідерів і брак єдиної патріотичної позиції у розхристаному українському суспільстві, створила Російській Федерації сприятливі передумови для військового вторгнення на територію України.

Повністю справдилося передбачення опубліковане сім років раніше у статті «*Куди коливається маятник*» («Українське Слово», № 12, 21–27 березня 2007 року), а саме:

«З огляду на тривале стискання пружини невирішених проблем у відносинах з Росією (в тому числі вперте ігнорування керівництвом України власних можливостей енергозабезпечення і неготовність українського війська протистояти агресорові), цілком можливо, що пружина може вистрілити близько 2015 року гострим (можливо, ініційованим іззовні) громадянським конфліктом, з його перетворенням у міждержавний».

Отже, пружина суспільних очікувань демократичних перетворень, що тривалий час стискала в Україні на тлі невирішених проблем у стосунках з Росією (в тому числі політика самоприниження перед так званим «старшим братом», вперте ігнорування попередніми «гарантами» власних вітчизняних можливостей енергозабезпечення, проросійська інформаційна, мовно-культурна і кадрова політика, практична відсутність кордону України на Сході, обмежена здатність українського війська протистояти агресорові тощо), таки вистрілила серйозним внутрішнім громадянським конфліктом.

Конфлікт між патріотичним громадянським суспільством і проросійською корумпованою владою на чолі з **В. Януковичем** почався як *Євромайдан-2013/2014* — як полум'яний сплеск українського

патріотизму, що охопив всю Україну і цілком слушно був названий *Революцією Гідності*.

Це загальноукраїнське піднесення Нації на захист своєї Гідності було сприйнято у Москві, як втрата важелів впливу Кремля на шляху до повної ліквідації незалежної Української Держави. *Євромайдан-2013/2014* став для керівництва Росії на чолі з **В. Путіним** мало не національною катастрофою, а тому упродовж березня 2014 року Москва перейшла до активної підривної діяльності спецслужб Росії на теренах України.

Невдовзі, за підтримки російської агентури, колаборантів і відвертих зрадників, агресивна Росія захопила Крим, окупувала південно-східну частину Донбасу і розпочала проти України так звану «гібридну» війну...

Початок Євромайдану-2013/2014

Розгін студентів у Києві на Майдані Незалежності ранком 30 листопада 2013 року був чітко спланованим. Спецпідрозділи міліції «Беркут», що були зосереджені на підступах до Майдану, навмисно провокували активістів на сутички з комунальниками. Напередодні жорстокого побиття студентів Майдан мав форму мирного зібрання кілька сотен молодих людей, які без світла і апаратури співа-ли пісні під гітару.

Про те, як розганяли Майдан, хто планував цю акцію і що сталося потім, в інтерв'ю для *podrobnosti.ua* розповів журналіст, депутат Верховної Ради України **Андрій Шевченко**, який був там в ніч на 1 грудня.

— *Чи було таке відчуття, що Януковича нам не перемогти?*

— В п'ятницю, 29 листопада зранку стало остаточно ясно, що не буде підписана угода про Асоціацію, була поставлена крапка. Стало зрозуміло — цю частину битви ми програли. Що робити далі було не ясно. Було радикальне крило, яке казало що потрібно стояти і поширювати протест.

Було більш спокійне крило, яке казало, що битва довга, ми її програли і треба відступити і готуватись до якоїсь іншої битви. Потім стався розгін майдану і він все розставив на свої місця.

Мені здається, що на вечір 29 листопада абсолютна більшість Майдана була вичерпана, люди вже були втомлені, активісти, які це починали, або захворіли, або дуже втомилися недосипанням.

Коли Майдан залишився без світла, без звуку, без великих динаміків, мені здавалося, що він не протягне і до ранку. Осталось кількасот людей, які грали на гітарах і грілися біля невеликих багать. На цьому було все вичерпано.

— *Розгін Майдану був спланиованим, чи випадковим?*

— Хтось там переконав Януковіча, що якщо зачистити цей Майдан під нуль — то на цьому все й захлинетесь. Але сталося зовсім навпаки. Тому що люди, в яких тільки що вкрали європейську ідею, в них на очах крали залишки гідності, залишки хоч якоїсь поваги до себе і віри. Я думаю, що саме це змусило на наступний день вийти мільйон.

Для мене є очевидним, що розгін Майдану планувався і те що туди о 4 ранку пригнали комунальні машини і рівно о 4 поклали весь мобільний зв'язок.

Така велика кількість «Беркуту» була зігнана, коли нас загнали в куток під стелу, це все вказує на те, що був саме такий план розгону. Нас хотіли залякати, показати демонстративну силу, показати таку силу, щоб на довгий час не хотілося противитися владі. Не спрацювало.

— *Пам'ятаєте ситуацію з апаратурою, коли її несподівано забрали. Що сталося?*

— Близько опівночі в ніч з 29 на 30 листопада, спочатку нам почали відключати динаміки, потім сказали, що немає пального для дизельного генератора, потім сказали, що буде менший динамік, ще менший.

А о третій ночі на Майдан спокійно заїхала величезна фура. Проїхала через всі кордони міліції. Ми туди не могли бусиком заїхати, а тут ціла фура. На наших очах у цю фуру завантажили залишки сцени і фура хутко від'їжджає. Так, о 4 ранку Майдан залишився без світла, без звуку, без сцени. Залишилось кількасот людей самі з собою наодинці.

— *Як почався сам розгін?*

— Спочатку заїхали комунальні машини, вони зайшли трохи вище від пам'ятника засновникам Києва. Це були великі вантажівки з щитами і вони хотіли розвантажитись. Там їх зустріли «ультрас», при чому зустріли дуже агресивно.

Я зразу ж побіг туди, для того щоб не було конфлікту між комунальниками і «ультрас», щоб потім це не використали для міліцейської зачистки. Нібито цей конфлікт вдалося урегулювати. Думали, що вони розвантажать ці щити та поїдуть.

Але буквально за лічені хвилини «Беркут» почав рухатися. Вони сподівалися, що ми поведемося на цю провокацію і буде якась су-

тичка з комунальниками і тоді міліція вступить. Сутички не було. Міліції це було все одно: в них був план о 4-ій робити штурм, і вони почали це робити.

— *Які у Вас були емоції після побиття студентів?*

— Я пам'ятаю, коли я прийшов додому, бачу перед телевизором сидять мовчки мама, дружина і дочка. Вони мовчали, жодного слова не казали. Вони просто сиділи і плакали. Я зрозумів, що ці сльози я ніколи не пробачу. Це був саме той настрій, з яким вся країна прокинулася в суботу зранку.

Це була така лють, розуміння, що далі не можна так це лишати. В країні відкрилася така чорна прірва, така безодня куди вона сповзає, що кожен зрозумів, далі так лишати не можна.

Для нас стало зрозуміло, що завтрашній день перше грудня стане вирішальним. Стало зрозуміло, що ми готуємо не просто черговий мітинг, не віче, а щось таке, з чого має початися абсолютно нова сторінка в історії країни.

Відчуття вирішального моменту з'явилося дуже чітко.

Звірське побиття мирних студентів стало відправною точкою, після якої кожен Українець зрозумів, що шляху назад вже немає. Треба змінювати владу в Україні.

Київ, 1 грудня 2013 року. Масові протести громадян проти корумпованої, брехливої, антинародної владної верхівки на чолі з В. Януковичем, швидко переросли у загальнонаціональну Революцію Гідності.

Етнічна війна за Україну

Війну за *свою* Україну веде Росія, тобто Росіяни, причому майже постійно, упродовж понад 350 років. Нині ця війна набула особливої гостроти начебто, на перший погляд, через кардинальну різницю напрямків розвитку держав-сусідів: національно-демократичного — в Україні, імперсько-шовіністичного — в Росії.

Проте причина цієї війни зовсім в іншому, а саме в тому, що Росіяни завжди вважали і вважають себе вищими і завжди правими у своїх намірах і діях щодо Українців.

1. Спокійно проаналізуймо факти. Всіх цікавить, що буде далі, чого нам слід очікувати у перспективі? Щоб оцінити майбутнє, слід уважно проаналізувати минуле. Адже саме звідти, з минулого тягнуться тенденції та сьогоднішні наслідки минулих справ, подій, явищ. Отож наберіться терпіння, давайте не будемо нервувати і поспішати, а спокійно розберемося.

На даний момент, як вважає керівництво у Кремлі, Росія має найбільші шанси на перемогу у війні за «*свою*» Україну. Аякже — Росія довго готувалася до цієї війни, причому цілком відкрито, не приховуючи своїх намірів, удосконалюючи свою потугу з одночасним руйнуванням Українського війська за допомогою агентури, колаборантів і наївних псевдопатріотів.

Практично од 1993 року Москва поступово формувала на теренах України мережу агентів впливу і активно підтримувала їх антиукраїнську діяльність, безпосередньо втручаючись у фінансово-господарчі, культурно-освітні, внутрішньо і зовнішньополітичні процеси, що відбувались в Україні. Керівництво РФ впливало навіть на кадрові рішення у вищих ешелонах влади нашої держави.

Російська гра нафтовим і газовим кранами у другій половині 1990-тих років сьогодні вже здається дитячою забавкою порівняно з реаліями 2010–2013 років, коли «*всенародно обраний нами президент*» **Янукович** та антиконституційна януковичова більшість у парламенті, а також януковичовий уряд так званих «*професіоналів*» у Києві радісно танцювали під дудку Москви.

Зрештою, так само «танцювали» обрані нами на посаду президента України **Л. Кравчук, Л. Кучма і В. Ющенко**. Кожен з них майстерно грав роль «президента» у повній відповідності до московського імперського сценарію, кожен цілком реально причинився до ліквідації українського війська, «*боездатність*» якого врешті стала приводом для анекдотів.

Натомість зовсім не анекдотом ставав чимдалі небезпечніший факт повзучої окупації частини України (причому, не лише тієї, на якій у Севастополі розміщена військова база Росії), а також факт активної діяльності російських спецслужб і антиукраїнських організацій проросійського спрямування, зокрема у південних і східних областях України та в Криму.

Також є очевидним фактом, що діяльність багатьох високих посадовців в Україні упродовж тривалого часу була підпорядкована інтересам Росії. Ба більше: бувало, що керівні посади в системі спеціальних і силових структур України обіймали особи, котрі лише кілька років перед тим прибули з Росії.

Не викликає радості й той факт, що значні обсяги приватної власності на землю і майно на території України було надано громадянам Росії, а також те, що впродовж останнього десятиліття немало громадян України отримали паспорти громадян Росії.

Суттєвий ментальний поділ України на переважно український Захід і переважно проросійський Схід також є фактом, який став наслідком тривалої, майже 20-літньої антиукраїнської ідеологічної «роботи», яку вела і веде надалі потужна російська інформаційна мережа в Україні.

У цій мережі існують десятки паперових видань (зокрема таких, як «*Комсомольская правда в Украине*», «*Аргументы и факты в Украине*» тощо, не кажучи вже про такі одіозні видання, як «*Русский мир*» та йому подібні), близько сотні проросійських ФМ-радіостанцій і каналів телебачення, які упродовж тривалого часу «промивали мізки» (і продовжують це робити!) громадянам, особливо на сході і півдні України.

Не марнували часу й легально існуючі антиукраїнські рухи, такі як «*Русский блок*», «*Крым — с Россией*», «*Союз советских офицеров*» та їм подібні. Не останню роль у цій ідеологічній роботі виконувала і продовжує виконувати Російська Православна Церква Московського Патріархату в Україні, яка лицемірно називає себе Українською.

Але чи не найбільшу шкоду Україні, зокрема упродовж

2002–2013 років, завдала офіційна п'ята колона (або новітній «тро-
янський кінь») у вигляді Партії Регіонів та Комуністичної партії
України.

Саме керівні особи і рядові члени цих партій впродовж тривало-
го часу (а особливо активно починаючи од 2002 року) організовува-
ли і впроваджували численні антиукраїнські заходи політичного,
пропагандистського, господарчого та культурно-освітнього харак-
теру на Сході й Півдні України.

Саме правляча парламентська коаліція комуністів з регіоналами
у Верховній Раді України упродовж 2010–2013 і до 20 лютого 2014
року, у повній відповідності до сценарію розробленого у Кремлі, до-
помогла керівництву Росії створити необхідні умови для військової
агресії російського війська на нашу суверенну територію, окупува-
ти Крим і провести у південних та східних областях серію сепара-
тистських виступів під прапорами Росії, підтримала бандитське за-
хоплення обласних державних адміністрацій.

Саме за активної допомоги українських колаборантів і відвертих
зрадників, правляча верхівка Росії швидкими темпами виконувала
план відновлення імперії «*со столицей в Киеве*», впевнено надягаю-
чи на Україну ярмо поневолення.

Росія довго готувалася до нового етапа понад 350-літньої війни
проти України.

Натомість в широких колах українського суспільства панувала
ситуація пасивного очікування. Водночас зростала байдужість і
знижувався рівень свідомості частини громадян, котрі розчарува-
лися в лідерах й не бачили позитивної перспективи. Ставали відчут-
ними брак необхідної маси патріотизму й любові до Правди, низь-
кий рівень особистої відповідальності за долю власної Батьківщи-
ни.

Антиукраїнська влада в особі **Ющенка, Януковича** та альянсу
комуністів з регіоналами активно посилювала ці руйнівні тенденції
шляхом розвитку корупції, хабарництва, проросійської кадрової
політики та збагачення високопосадовців за рахунок утримання
низького рівня життя переважної більшості громадян України.

Все це не давало достатніх підстав до оптимізму. Окремі випадки
обурення тонули в морі апатії, безнадії, розгубленості.

Саме через інерцію розгубленості, навіть на тлі патріотичного
піднесення славного Євромайдану-2013/2014, не одразу були на-
лежно сприйняті й оцінені в українському суспільстві дві важливі
події, що сталися 4 лютого 2014 року.

Перша: Верховна Рада Автономної Республіки Крим ухвалила рішення про офіційне звернення до керівництва Росії з проханням взяти Крим під захист російського війська. У цьому зверненні, всупереч Конституції України, було брехливо зазначено, що АРК — це *російська* автономія.

Як відомо, диявол ховається у дрібницях. Оця «дрібничка» — слово *російська* — потім зіграла зовсім не другорядну роль в активізації російської агентури в Україні, у військовій агресії Росії і окупації нашої території.

Друга: Віктор Янукович зустрівся з в. о. Міністра оборони України Павлом Лебедєвим. Про людське око, на поверхні розмов була тема підвищення грошового забезпечення військовослужбовців на 20%, що пообіцяв Янукович. Проте головне питання розмови було інше: чи не піднімуться патріотичні солдати і офіцери на захист України в разі «загострення ситуації»?

Тодішній керівник українського оборонного відомства запевнив Януковича, що «87% особового складу ЗСУ підтримали дії Президента» і що навіть «в разі загострення» військо сидітиме в казармах, як миша під віником. Та й як могло бути інакше, коли боєздатність Збройних Сил України вже було доведено майже до нуля.

Обидві події мали спільний корінь у контексті чергової зустрічі Януковича з Путіним для отримання вказівок щодо подальшого виконання кремлівського сценарію «перезавантаження» України під імперський формат. Бо Росія вже всебічно підготувалася до війни...

2. Будівництво імперії зі столицею в Києві. Плине час, в Росії змінюються керівники і навіть деякі форми організації життя держави, однак залишається незмінною спрямованість Росії на світове панування. Методи також незмінні: створення конфліктів, перетворення їх в «гарячі точки», потім пряма агресія з метою «захисту співвітчизників» або втручання в якості «миротворців», а далі — створення російського чи проросійського анклаву як плацдарму для розширення імперії.

Впродовж 1919–1991 років Росія захопила території, які в кілька разів перевищують етнічний ареал проживання Росіян. Зруйнування СРСР було винятком з історичного правила, але тривало не довго.

На межі XX–XXI століть імперські апетити Росії породили серію нових конфліктів: Середня Азія, Нагірний Карабах, Придністров'я, Чеченія, Абхазія, Південна Осетія, і ось тепер надійшла черга України (про що автор неодноразово попереджав упродовж понад деся-

ти років, зокрема й в публікаціях *«Слова Просвіти»*, *«Свободи»*, *«Українського Слова»* та у книзі *«Рука Москви в Україні — Хроніка «стратегічного партнерства» у подіях і особах»*.

Російська багатогранна, багатоаспектна, багатогалузева повзуча експансія на Україні вже давно стала фактом, а од листопада 2013 року лише набула особливого прискорення і подальшої ескалації. При цьому вітчизняні колаборанти діяли цілком синхронно з російськими партнерами у Москві.

Принагідно варто нагадати, що майже одразу після сходження **Віктора Януковича** на посаду чергового Президента України народні депутати України отримали з Москви офіційні персональні листи з дивовижною пропозицією (тут і далі цитую мовою оригіналу):

«Предлагаем начать работу с создания в первом полугодии 2010 года организационного комитета и выработки принципов работы по воссозданию Единого государства. Ваше мнение по началу этого строительства (...) прошу сообщить».

Так закінчується лист від 2 березня 2010 року за підписом голови Комітету з економічної політики та підприємництва Державної Думи Росії **Є. О. Федорова**. До листа додано текст на семи сторінках під заголовком ***«Принципы работы по воссозданию на пространствах Украины, Белоруссии и России Единого государства (2010–2020 гг.)».***

Тобто Росія вже впровадила цей проект «в роботу» і справа лише в деяких «дрібницях», як-от щодо термінів: *«...по началу этого строительства...»*

Ідеологічною основою цього *строительства* (тобто «*воссоздания*») єдиної держави є відома міфологема про Київську Русь як *«колыску трех братних народов»*. Щоправда, автори проекту *«строительства»* пішли далі й, розвинувши цю брехливу, кон'юктурно-політичну (а по суті — шовіністичну) тезу, вивели її на рівень провідного гасла, яке епіграфом поставили перед назвою проекту:

«Украина–Белоруссия–Россия: от исторического единства народа — к единому государству».

Щодо так званого *«історієського єдинства»*, то не заглиблюючись у давнину, а лише взявши історичний відлік від початку нової ери (від Різдва Христового), треба принагідно нагадати, що Українці разом з Поляками і Білорусами беруть початок від полянських племен. Натомість Росіяни ведуть свій родовід від племен угро-фінських, ареал яких розташовувався переважно на теренах басейну верхньої Волги з поширенням на північ і схід.

Але авторам *«проекту єдиного государства»* вигідно вважати, що існували не *три народи*, а один; не три Нації, а одна-єдина. А щоб легковірні Українці не дуже пручались у мовному питанні, в проекті пропонується зробити дуже просто: одразу три мови оголосити державними (!?). Яка з них залишиться насправді — годі говорити.

Але чи не найголовнішою *«родзинкою»* цього проекту є те, що столицею *«воссозданного Единого государства»* має бути... Київ(!).

Ідея — просто блискуча! Кращого способу ліквідації України як держави годі придумати. Тоді до Києва переїздить московське керівництво, а такі *«дрібниці»* як українська мова, культура, ментальність, традиції, право на національне самовизначення, Помісна Українська Церква, освіта, право, історія, національні герої, оборона, міжнародна політика в інтересах Української Нації тощо автоматично *усуваються зі сфери вжитку*.

Усуваються, бо нові керівники *«порешают все вопросы»* в інтересах своєї панівної російської нації, керівництво якої формує імперію ХХІ ст. і якій потрібні в Україні лише територія разом зі всіма природними ресурсами.

Показовим є останнє, жирно виділене речення цього проекту:

«Мы убеждены в том, что главным и ключевым условием реализации нашего геополитического проекта является последовательное интеграционное государственное строительство в целях создания к 2020 году нового высокоэффективного Украинско-Белорусско-Российского государства со столицей в Киеве, объединяющего регионы от Кольского полуострова до Крыма, от Карпат до Сахалина, от Буга до Байкала».

Нехай вас не вводять в оману тимчасовий додаток *Украинско-Белорусско-*. Адже основні постулати, що їх поклали автори проекту в цю *«будову»* нової імперії (тобто *...Российского государства*), чітко спрямовані на реалізацію мети в інтересах Росіян: єдина держава, єдине громадянство, єдина валюта, єдина територія, єдине законодавство, *«единое образовательное пространство»*, а отже — лише російська мова.

Чи може вважаєте, що у навчальних закладах *«единого образовательного пространства»* викладатимуть українською? Відповідь на це питання вже давно дав колишній міністр від освіти **Д. Табачник**, який досяг великих успіхів у впровадженні в Україні *«единого образовательного пространства»*...

Як читаємо далі, головним напрямом міжнародної політики цьо-

го відверто імперського *«геоисторического проекта»* є всебічна конкуренція зі США, НАТО і ЄС. Інакше кажучи — руйнування балансу взаємної довіри в системі міжнародної безпеки та повернення до протистояння часів холодної війни.

Варто процитувати деякі інші фрагменти цього проекту, які чітко вказують на його мету — створення потужного геополітичного і гео економічного утворення, в якому інтереси громадян будуть підпорядковані інтересам імперіалістичної стратегії великої російської держави, яка не правдою, а своєю військовою потугою прагне конкурувати у світі:

«Единство народа позволит добиться кардинального повышения производительности труда... (добиться — це від слів бити й добити). ...Создание общего продовольственного резерва (...) это гораздо выгоднее...»

Як відбувалося створення *«общего продовольственного резерва»* у формі *«продразверстки, продналога»*, а потім шляхом Голодомору, — відомо.

«В 2010–2020 годах Украина, Белоруссия и Россия создадут единую общественно-государственную систему, ...будут созданы надгосударственные органы, которым (...) будут передаваться функции национальных государственных органов власти и управления».

Отже: єдина Конституція, єдині збройні сили, єдина поліція, єдина служба безпеки, єдиний ГУЛАГ! Аякже, добре пам'ятаємо такі класичні совєцькі *надгосударственные органы*, як НКВД...

Шановні громадяни України! Воркута, Сибір, Норильськ, Магадан, Колима вже чекають на вас! Причому, вас чекають не лише у *«зонах»*, а й у гарячих точках, яких завжди буде вдосталь, бо, як ви розумієте (й історичний досвід це підтверджує), **Росія не може довго жити без окупації якоїсь території.**

Для порівняння варто нагадати, що у країнах-членах НАТО кожна країна вирішує самостійно: чи надсилати своїх хлопців до гарячих точок, а якщо надсилати, то куди, скільки, на який термін і за яких умов.

І тому вступати до НАТО не хочуть наші «доблесні» регіонали донецького розливу в альянсі з комуністами. Але вочевидь хочуть, щоб Українці служили в єдиних збройних силах *єдиного ...Российского государства*, бо там вже ніхто не питатиме, чи хочуть Українці захищати російські інтереси на Курильських островах, загарбаних у Японії.

3. Про це говорити «не прийнято». Чи вас не дивує, шановні українські співгромадяни, що на розгляд архіважливого **російського питання в Україні** давно і надійно накладено табу? Одразу хочу уточнити, що воно існує внаслідок присутності в українському суспільстві двох різновидів громадян однієї етнічної групи.

Перша група — це Українці російського походження, котрі у братерській єдності з громадянами інших національностей спокійно мешкають в Україні, вважають її своєю Батьківщиною і усвідомлюють свій обов'язок щодо неї.

Вони не вважають себе обмеженими в правах (бо таких обмежень за національною ознакою в Україні просто не існує), мають всі підстави почуватись (і насправді почувуються) рівними серед рівних. Вони досконало володіють українською мовою, здійснюють гідний внесок у розвиток України та її багатонаціональної культури, пишаються, що вони є громадянами великої центральноєвропейської держави.

Друга група — це Росіяни, які не змирилися з фактом незалежності України. Вони вважають себе обманутими, ображеними і кинутими («развалилі СССР, а теперь эта несчастная независимость»).

Вони обурюються, що їх називають національною меншиною в Україні, не хочуть знати української мови (бо вважають це для себе принизливим), постійно скаржаться на свою долю, на те, що хтось обмежує їх права, радіють кожному факту експансії Росії в Україні, трактуючи агресію Росії й окупацію нашої території, як «*факти встановлення історической справедливості*».

Упродовж останніх п'ятнадцяти років, коли руйнування статусу незалежності України поступово набувало динамічного прискорення в усіх аспектах існування держави, вони почали називати себе *російськомовними*, вимагаючи для себе особливих привілеїв. Од самого початку фактичною метою цих вимог було і є створення на теренах України російської автономії з наступним переходом її до складу Росії.

Основна маса громадян України, занурена у щоденні клопоти, не розуміла (на жаль, багато хто не розуміє й зараз) цієї небезпеки. Не розуміють, що проблема стосується не філології і не лінгвістики. Не розуміють, що так звана *російськомовність* є формою сепаратизму, засобом етнічної боротьби проти всього українського в Україні.

Проблему створено фактом тривалої діяльності антиукраїнських сил на території нашої держави. Сил, які під прикриттям питання *російськомовності* відображають і захищають імперські інтереси й політику РФ в Україні. Цю руйнівну роботу російськомовних під-

тримувала (й надалі підтримує) частина відомих політиків та представників інтелігенції, які завжди афішують себе як патріотів і націонал-демократів.

Проте насправді, коли йдеться про *російське питання*, ці «патріоти» поводять себе як конформісти, пристосованці, котрі, під доведенням до абсурду гаслом толерантності, ігнорують очевидні факти втрати позицій, авторитету і прав Українців в Україні.

Саме ці новономенклатурні «патріоти» запліщували очі на очевидну небезпеку і, на догоду Росії, заколисували український загальобрежливими мантрами про «віковічну дружбу двох братніх народів», «стратегічне партнерство», «спільні історичні корені» тощо.

А отже, хвалити, славити і пропагувати вищість Росії і Росіян, вищість їхньої мови, культури, історії, вищість їхньої імперії — «було прийнято». Натомість ставити під сумнів, а тим паче критикувати будь-кого, будь-що і будь-коли пов'язане з Росіянами і Росією — зась! Бо «не прийнято». Нерідко навіть можна було почути: «Не треба дратувати Росіян».

Бо так вже давно «прийнято». Щоб б там говорили чи робили Росія і Росіяни, було прийнято завжди погоджуватись, що вони мають рацію, навіть якщо жодної рації не мають. Це вже такий неписаний, але майже загальноприйнятий закон. Закон самоприниження.

Адже якщо хтось (навіть маючи стовідсоткові підстави) не погодиться чи поставить під сумнів слова, переконання, поведінку або справедливість вимог Росіян, він одразу викличе їхнє обурення. Росіян завжди ображає кожний випадок твердження, яке ставить під сумнів переконання у їхній вищості, зверхності.

При цьому всі знають: коли б і що б злого скоїла Росія, вона ніколи не визнавала своїх злочинів. Чи Росія визнала неспростовний факт організації штучного Голодомору в Україні й вибачилась за цей злочин? Чи Росія спокутувала звіряче винищення понад 26 000 невинних польських громадян у Катині?

Просте й все ще актуальне запитання: коли Росія поверне мільярди грошей, вкрадених з рахунків українських вкладників в Ощадбанку? На це запитання є така сама проста відповідь: *Ніколи!* А тоді, може, взагалі не варто піднімати **російське питання** в Україні (й щодо України)? Може, невдоволення Українців із приводу періодичних антиукраїнських «вибриків» Росіян не має підстав?

Може, ми повинні лише вихваляти Росіян за їхні хитрі маніпуляції з українським хлібом і цукром у 1997 році, за «технічну» аг-

ресію на наш острів Тузла і спекуляції навколо демаркації кордонів починаючи з 1998 року, за звинувачення нас в тому, що ми крадемо російський газ в 1999-му, за активізацію проросійської п'ятої колони в 2000-му, за активне втручання Російської Церкви у внутрішню політику України в 2001-му, за те, що керівник департаменту прикордонної служби РФ погрожував нам агресією у 2002-му, за втягування в СЕП в 2003 році, за пропагандистське і політичне втручання **Путіна** на боці **Януковича** в 2004-му, за демонстративну висадку російського десанту морської піхоти біля Феодосії у березні 2005-го, за аферу під назвою «РосУкрЕнерго» в 2006-му і т. д. і т. п.?

Може слід подякувати Кремлю за періодичну блокаду українських товарів на кордоні з Росією, за демонстративні антиукраїнські виступи її провідних політиків, за те, що патріотів України, котрі вийшли на Майдан з протестом проти всесвітньо відомої брехні, керівник РФ, продовжуючи брехати, назвав хуліганами, бандитами, терористами і фашистами?!..

Натомість Росія у своїх територіальних претензіях пішла далі. 23 березня 2014 року МЗС Польщі отримало офіційний лист від фракції **В. Жиріновського** у Державній Думі РФ, надісланий через Посольство Республіки Польської у Москві.

У тому листі пропонується, щоб офіційна Варшава розглянула питання про повернення Польщі західних областей України, що до вересня 1939 року були частиною суверенної Польщі, а потім окуповані російською Червоною Армією.

Тобто офіційна Москва (зрозуміло, що в диктаторській Росії нічого не робиться без дозволу **Путіна**) пропонує одному з членів ЄС використати досвід Російської Федерації під час окупації Криму! За цією *«логікою»* треба ще й Німеччину спровокувати, щоб вимагала від Польщі повернення територій на схід від Одру... Як бачимо, черговим етапом експансії Росії стало намагання розвалити ОБСЄ шляхом активізації реваншизму в об'єднаній Європі.

А як на ці зазіхання відреагувала Європа? Канцлер ФРН пані **А. Меркель** запропонувала пану **В. Путіну** оригінальну карту історичних фактів, на якій жовтим кольором зазначено територію сучасного Китаю, а червоним кольором — території, на яких, за імперською логікою **В. Путіна**, може претендувати Китай.

Щоправда, в країнах НАТО ці історичні паралелі й очевидне застереження було сприйнято не лише з гумором, а й посилено оборону на східному кордоні ЄС. Отже **російське питання** — це проблема не лише українського, а як мінімум, європейського рівня і світового значення.

У своєму божевільному прагненні побудувати імперію, Росіяни не збираються зупинятися ні перед чим.

4. Час усвідомлення своєї гідності. То може, слідом за *російськомовними* громадянами Криму, Сходу і Півдня України ми всі повинні подякувати Росії і Росіянам за військову агресію та окупацію частини нашої Батьківщини?

Може, наше невдоволення щодо відвертої, послідовної і тривалої антиукраїнської політики Росії є лише *«проявленієм екстремізма бандеровців і других націоналістическі настроєнних елементов в западних областях»*, як це пояснюють російські масмедіа своїм співвітчизникам у Росії та за кордоном?

А як реагують на такі «пояснення» Росіяни, що мешкають не лише в Росії, а й за кордоном, зокрема в Україні? Тільки не хизуймося знову своєю поблажливістю, толерантністю і терпимістю, доведеною до абсурду.

Досить вже дурити одне одного. Треба нарешті чесно визнати, що значна частина Росіян не визнавала і не визнає нашої української незалежності, не визнає права Українців на етнічну, національну, територіальну і державну окремішність, надто — незалежність.

Віковічне гасло Росіян: *«Там де я, там — Росія!»* залишається актуальним, зокрема на Півдні й на Сході України. А там, де воно залишається актуальним, панують традиції російського нахабства, зверхності, культура відповідних стосунків, а передовсім — російська мова з її ненормативною лексикою.

Російська зверхність завжди вирізнялася зневажливим, погордливим ставленням до інших Націй, для котрих Росіяни вигадали образливі прізвиська, серед яких *хохли, нацмени, особи кавказької національності* — ще відносно «благозвучні», бо є й інші, вульгарніші...

Росіяни «збагатили» національні культури й традиції інших народів винятковим хамством і бруднослів'ям, яким вони пишаються і агресивно використовують як зброю у поточному спілкуванні (*«знаменитий рускій мат»*).

Внаслідок 70-літньої російсько-комуністичної окупації України, ще й досі зберігаються в українській ментальності залишки психології кріпаків та схильність до «зеленого змія».

Натомість для себе Росіяни зберегли у відносинах з іншими народами класичні російські постулати: *«ложь во спасеніє»* (в інтересах Росії і Росіян всяка брехня є виправданою), *«коготок увяз — всей птичке пропасть»* (великі території треба захоплювати зі створення

малих плацдармів, зон впливу, гарячих точок), «*военная хитрость*» (переодягнення у місцевих мешканців або в однострої патріотичних бійців, шпіонаж, диверсії, провокації, домовляння про мирні переговори для наступного вбивства керівників противника тощо), «*беспредел*» (антигуманність, злобність, зняття будь-яких обмежень моралі й людяності, всюдозволеність, застосування всіх форм приниження, знущань і тортур тощо).

«*Я б в берьзовие сітци наряділ весь бєлий світ. Я прівик тобой гордїться, бєз тебя мне жїзнї нєт!*» — це не поетична метафора, це — мета. Мета нав'язати російську ментальність усьому світові, причому «любой ценой».

Російська мова — центральний блок російського питання, зокрема в Україні. Чому впродовж понад двадцяти двох років існування незалежної Української Держави значна частина українських громадян російської національності не навчилася спілкуватися українською мовою?

Я провів своє приватне соціологічне опитування з цього питання серед осіб різних національностей. Відповідаючи на нього, громадяни називали різні приводи, але причина була одна: Росіяни вважають для себе принизливим переходити на українську мову.

Як відверто висловилаь одна Росіянка, яка майже п'ятнадцять років мешкає в Україні й займає посаду у відповідальній державній установі: «*Ето нїже моего достоинства!*» Про те, що мало б бути соромно за стільки років не навчитися української, таким особам навіть не спадає на думку, бо «*Гдє я, там — Росія!*».

Характерною була обурлива реакція Росіян Сходу й Півдня України на ухвалення Верховною Радою України 23 лютого 2014 року Закону «*Про визнання таким, що втратив чинність, Закону України «Про засади державної мовної політики*», за який проголосувало 232 народних депутати. Обурення було безпідставним, бо цим законом цілком слушно і справедливо відновлено дію статті 10 Конституції України та попередньої редакції закону України про мовну політику, згідно з якою єдиною державною мовою є українська мова — мова єднання.

Отож так звані російськомовні, які давно й наполегливо вимагають в Україні двомовності, почали протестувати, бо такий закон йде всупереч планам Кремля. Планам, що спрямовані на **роз'єднання і від'єднання**.

На жаль, цілком неадекватною (і характерною для подібних випадків) була самопринизлива реакція Українців, які відверто зля-

кались обурення Росіян, а тому швиденько погодились, що *«цей закон є наслідком недосконалості й непродуманості, що він не на часі»*, почали ніяково виправдовуватись, навіть влаштували спеціальний *день російської мови* на українських каналах радіо і телебачення... І цим самоприпиненням ще більше погіршили ситуацію.

А як вам подобається ще одна мантра: *«Не треба змішувати керівництво Росії на чолі з Путіним і братній російський народ»*(?) Можете не змішувати. Але, згідно з опитуванням, проведеним у Росії фахівцями Фонду Громадської думки ще на початку другої декади березня 2014 року, рейтинг **Путіна** впродовж місяця зріс на 5%. Тобто Росіяни — так званий *братній російський народ* — у своїй масі чимдалі більше підтримували й надалі підтримують агресію військ РФ і окупацію України. Путін лише матеріалізує їхні сподівання і очікування.

У підсумку зазначеного соціологічного опитування було підкреслено, що якби президентські вибори в Росії відбулися у березні, за **Путіна** у першому турі проголосували б близько 60% Росіян, а в травні — понад 78%. Отже, громадяни РФ не засуджують, а схвалюють агресію! Причому, рейтинг **Путіна** в Росії продовжував зростати. Опитування проведене у день всеросійського свята приєднання Криму до РФ засвідчило, що російську анексію Криму радісно підтримують понад 90% мешканців Москви.

Треба нарешті чесно й відверто визнати, що корінною причиною агресивного вторгнення військ РФ в Україну з подальшим планом розгортанням окупації, є конфлікт **етнічний!** *«Ти віноват уж тєм, что хочется мне кушать!»* Імперіалістична Росія і Росіяни ненавидять Українців і хочуть мати *свою* Україну, за яку ведуть війну проти Українського Народу впродовж понад 350 років. Причому, прагнуть перемогти у цій війні *«любой ценой»!*

16 березня 2014 року в трьохмільйонному Донецьку п'ять тисяч мітингуючих Росіян голими руками взяли штурмом прокуратуру і СБУ. Подібне відбувалось у Миколаєві, Запоріжжі, Луганську, Харкові... Так само починалося в Криму.

Агресивні виступи сепаратистів з новою силою відновились 9 квітня 2014 року. І скрізь ті самі пропорції — якісь 2–3 відсотки населення під російськими прапорами ліквідують державні установи і державність України. А де інші 97 відсотків громадян? А вони законослухняно чекали, аж поки буде офіційна вказівка. Отож надійшла офіційна вказівка здати зброю. Законослухняні — здали, «російськомовні» — озброїлись. Бо визначення *«російськомовні»* (в

оригіналі — *русскоязычные*) — по суті — не має нічого спільного з мовою.

Можна надалі сперечатися стосовно слухності різних точок зору, які де-факто існують щодо українсько-російських стосунків. Можна розглядати ці стосунки в історичному аспекті й сучасності, оцінювати з точки зору науки чи пересічного громадянина, співати осанну єднанню слов'ян, спільним економічним, енергетичним, інформаційним, митним та іншим просторам задля протиставлення *«імперіалістической агресії Запада і США»* і т. д., і т. п.

Але це ніяк не наближає нас до чесної, совісної відповіді на ряд гострих і актуальних запитань, на які повинна відповісти не лише Росія, її керівництво і, певною мірою, її Народ — Росіяни, а передовсім — Українці. Відповісти й довершити справу діями, спрямованими на усвідомлення своєї гідності.

На разі, багато хто з Українців ніяк не можуть усвідомити того очевидного факту, що Росіяни — це зовсім не братній народ, і що головним чинником агресії і окупації України військами РФ є ненависть Росіян до незалежної України, до Українців і до всього українського.

У Криму відбувся *перший етап* повзучої антиукраїнської *етнічної чистки*.

Коли терористичні сепаратисти на Донбасі, у повній відповідності до московського сценарію завоювання України, ліквідували трансляцію українських телеканалів, почали арештовувати українськомовних громадян і діячів української культури, заборонили розмовляти українською мовою, вилучили зі шкільного і університетського навчання українську мову, літературу і історію, почався *другий етап етнічної чистки*.

Початок *третього етапу етнічної чистки* ймовірно розпочнеться із розширенням вторгнення російських військ на материкову територію України, до чого Росія і Росіяни активно готуються...

*«Свобода», № 13–14, 1–15 квітня 2014 р.,
«Слово Просвіти», ч. 15, 17–23 квітня 2014 р.*

Хроніка агресії і окупації (10.05–20.06)

10.05.2014. Ситуація в Маріуполі «стабільно напружена». Горять приміщення військової частини і прокуратури. Напередодні

група сепаратистів намагалася захопити будівлю державної адміністрації — 7 загиблих, 39 поранених.

У Донецьку сепаратисти почали так званий «референдум» за приєднання Донбасу до Росії. «Народний» мер Слов'янська заявив: *«Українських полонених більше не беремо. Вбиваємо всіх!»*

У Росії школярам на уроках пояснюють, чому російські війська «правильно» анексували Крим. Терористів для «роботи» на Сході України набирають по всій Росії. Через агресію Росії на Україні, Естонія просить НАТО про додаткове розміщення військ Альянсу на її території.

10.06.2014. У відповідь на мінометний обстріл в районі аеропорту в Краматорську, українські військові знищили понад 40 терористів. Росія почала широкомасштабні маневри у Калінінградській області, у безпосередній близькості до базування підрозділів НАТО на території Балтії. ФСБ Росії продовжує розповідати казки про «Правий сектор».

Сепаратисти в Донецьку продовжують грабувати заклади торгівлі, школи і університети. Терористи за підтримки російського війська окупували значну частину українського кордону й створили коридори для постачання військової техніки і найманців з Росії в зону АТО.

Президент України **Петро Порошенко**: *«Україна не може вважатися безпечною без порозуміння з Росією»*. Українські прикордонники, оточені проросійськими сепаратистами в Ізвариному, стійко чекають наказів свого керівництва.

Радник президента Росії **Сергій Глаз'єв** пропонує нанести по українських військах потужні бомбові удари на знищення. Виявляється, що українсько-російський кордон майже не охороняється. Сепаратисти разом із російськими диверсантами підривають мости і залізничні колії в зоні АТО.

З початку року 600 українців попросили притулку в Польщі.

20.06.2014. У Луганськ увійшли танки та БТРи проросійських бойовиків і російських «добровольців». Поблизу Ямполь і Закитного знищено 300 проросійських бойовиків; втрати з українського боку — 7 загиблих. СБУ затримала 89 терористів та диверсантів, зокрема 13 російських військових. З боку Росії на територію Луганської області в'їхала колона бронетранспортерів, 10 машин залпового вогню «Град», танки Т-64 та велика кількість автомобілей з іншим озброєнням. **Путін** заявляє, що російські війська допомагають охороняти українсько-російський кордон.

У Луганську проросійські бойовики напали на машину інкасаторів і забрали понад 1 млн гривень. У Києві Антимонопольний комітет саботує закупівлю бронешитів для українських бійців. **Порошенко** приїхав у зону АТО, оприлюднив свій мирний план і оголосив про тимчасове тижневе перемир'я з проросійськими сепаратистами.

У деяких містах України мешканці протестують проти діяльності російських підприємств і установ; зокрема у Житомирі громадяни облили яйцями і зеленкою місцеві відділення банків Росії.

Від участі в московському кінофестивалі вже відмовились дві треті учасників.

За даними інформагенцій та «Української Правди».

Про волю, сумління і розум

Не хочу повторювати банальне, але мушу: *«Історія помилок вчить, що багато хто не хоче вчитися навіть на власних помилках»*. Зрозуміло, що необхідність копіюватися в минулому не додає радості, але вчитися все одно треба. Особливо треба вчитися Українцям, щоб усвідомити зв'язок між причинами і наслідками й *не наступати на ті самі граблі*.

Ось зараз народ останніми словами лає **Путіна і Януковича**. Але правда полягає в тому, що кожен народ має такого лідера, на якого заслуговує. Особливо, якщо цього лідера обирає сам, з власної **волі, сумління і розуму**. 7 лютого 2010 року Український Народ мав таку можливість і кожен громадянин України скористався тією можливістю у повній відповідності до власної **волі, сумління і розуму**.

Тоді, перед виборами, мало не під час кожної розмови — чи то в службових приміщеннях, чи на кухнях — довелося чути запитання від різних людей, але з однаковою тривогою в голосі: *Що буде завтра?*

Це запитання є досить характерним для ментальності сучасних пересічних Українців, багато з яких досі вважають, що від них мало що залежить. Вони хочуть жити добре і спокійно, але так, щоб це добро і спокій їм піднесли у готовому для використання вигляді.

Значна частина громадян України не усвідомлюють собі тієї очевидності, що **завтра** буде продовженням і розвитком того, що ти (саме ти, а не хтось інший замість тебе!) зробив **сьогодні** на підставі того, про що ти мріяв (і планував зробити!) **вчора**.

І це **завтра** буде насправді добрим продовженням, якщо кожен громадянин і вся Нація із добром мріяли, добре планували і добросовісно зробили з власної доброї волі, з чистого сумління і розсудливого, раціонального розуму.

Як свідчить практичний досвід, Українці нерідко страждають швидкою втратою історичної пам'яті. А тому доцільно ще раз нагадати:

1. Вчора: Народ принишк і скаржитись нема куди. З лютого 2010 року переважна більшість депутатів Верховної Ради України, в одностайній згуртованості чотирьох фракцій (Партії регіонів на чолі з **Януковичем**, комуністів на чолі з **Симоненком**, блоку **Литвина** на чолі зі «спікером» і «нашоукраїнців» на чолі з **Ющенком**, який мав пряму причетність до організації цього безпрецедентного дійства) проголосували за новий Закон «Про вибори президента України».

Цей «закон» — за своєю суттю і змістом, майже у кожній його статті — став законом про легітимні фальсифікації під час виборів на всіх рівнях їх проведення.

Безпрецедентним за своєю кримінальною суттю став цей закон і безпрецедентним був «порядок» його ухвалення, у чому могли переконатися радіослухачі й телеглядачі, які того дня сліdkували за трансляцією з зали пленарних засідань Верховної Ради.

Після ухвалення, цей закон мав би підписати «гарант **Ющенко**», або накласти на нього вето. А отже він мав в руках навіть не золоту, а діамантово-смарагдову акцію і міг за неї купувати для себе багато привілейованих позицій, водночас ставши на перешкоді агресивному наступові «*донецького пацанату*».

Хоча, як насправді, успішні альянси цього «гаранта» з «лідером» донецьких впродовж 2005–2009 років давно забезпечили для нього багато привілейованих позицій, а тому не залишали сумнівів у кінцевій меті його стратегії. І щоб ніхто не сумнівався, так воно й сталося — **В. Ющенко** підписав закон про вибори президента, прийнятий Верховною Радою в порушення регламенту і всупереч кількох статей Конституції. Але який би не був закон, головним завжди залишається так званий «людський фактор», в тому числі, якщо йдеться (а саме цим був переповнений ефір і шпальти газет) про можливі фальсифікації.

Бо фальсифікує не закон, не літерки надруковані на офіційному папері, а конкретні люди; в даному разі — громадяни України. Зраджують лише свої. Чи можете собі уявити, щоб хтось міг організувати і здійснити фальсифікації, наприклад, у Польщі?!

Зрозуміло, що національно-демократичні перетворення в Україні мали б здійснювати націонал-демократи. Причому, враховуючи українську реальність, перетворення треба було б здійснювати у сфері громадської свідомості маючи на меті пріоритети, які є спільними для всіх громадян.

Зараз дуже добре видно, до чого «доздійснювали» нашу українську реальність так звані «націонал-демократо-патріоти», а головне — як вони це робили, якими формами і методами та якою була ефективність цього «роблення». Головними методами діяльності націонал-демократів були дискусії (особливо на історичні теми), декларації, заяви, заклики і... скарження.

Закликали й декларували полум'яними і дуже правильними словами, рішуче осуджували тих, кого давно немає, обережно й вибірково критикували тих, хто нині є, постійно скаржились на те, що їм не дають можливості нормально «здійснювати», й особливо активно порпались в історії, вишукуючи героїв там, в глибинах віків, а не дбаючи про героїзм сьогодення.

Конформізм став нормою поведінки і переконань. Наслідком цього самопринизливого пристосуванства стали державні нагороди на грудях націонал-демократів — з одного боку, а з другого — повний розгул криміналізованого безправ'я на тлі розмов про демократію, реально доведену до абсурду.

Причому, публічно доведену до абсурду на наших очах відомими активістами «Руху», керівниками численних українських партій і партійок, кожна з яких клопоталася лише про піднесення свого лідера на щит слави за допомогою красивих слів, а не про піднесення Української Нації з колін багатовікового рабства за допомогою чітких технологічних операцій.

Тому народ принишк і скаржитись нема куди: всі гілки влади було віддано в руки корумпованого чиновництва, яке одним оком озиралося на Москву. Ким віддано? — запитаєте. Віддано нами, дорогі співвітчизники.

Було віддано нами, під гарячі заклики дуже національних і дуже демократичних представників «еліти». Представників тієї самої «еліти», для яких важливіше було утримати корону на голові «гаранта», ніж відповідально і насправді патріотично подумати про розвиток подій на підставі відомих і очевидних фактів зради національних і демократичних інтересів з боку цього «гаранта».

Бо для рафінованих націонал-демократів завжди було першочерговим і найважливішим виплеснути емоції, гаряче виголосити пра-

вильні слова. І почути правильні слова. І водночас бути ближче до тіла того, хто може щось «виділити» для пристосуванців-конформістів зі свого можновладного плеча.

І тому од другої половини 1990-х років, так само, як у 1917–1919 роках, сучасні «патріоти» полум'яно виголошували й радісно сприймали багатослів'я, а водночас захищали дисертації на аналізі помилок **Скоропадського** та нерішучості **Вінниченка** і **Грушевського**.

От тільки про реалії початку ХХІ століття в Україні новітні «науковці» не дуже клопоталися. А тому в інформаційному полі залишилося вільне місце для так званих політологів, спічрайтерів, франчайзерів, політмаркетологів та інших менеджерів та «експертів», фахівців з оболванювання легкодушних і наївних Українців, здатних на криваву бійку з сусідом за межу, але не здатних оборонити кордонів власної держави.

Тим паче, коли цих кордонів (наприклад, з Росією) вже тоді не дуже й було, а після п'яти років каденції «гаранта» та його «гарантування», не додало нам кордонного оптимізму на майбутнє. Отож Українці тішилися і упоювалися навзаєм правильними словами, ніяк не перешкоджаючи в реалізації московського сценарію ліквідації України під заколисуючу мелодію мантри про «доброго старшого брата».

За московським сценарієм, ліквідація незалежної України мала відбутися у «легітимний» спосіб, за активної участі народу, який, як відомо *«є єдиним джерелом влади»* (Ст. 5 Конституції України). Інша справа, що цей Основний Закон давно ніхто не виконував. Тобто кожен можновладний функціонер трактував Конституцію України так, як йому вигідно у даний момент. Як завжди, приклад подавав «гарант» **Ющенко**, якого націонал-демократи перетворили в ікону.

А щоб дошкульніше принизити Українську Націю, щоб продемонструвати на весь світ, що Українці — це боягузи і пристосуванці, які тільки базикають про свою патріотичність, високу духовність, глибокі історичні корені, особливу ментальність, а насправді зовсім не мають гідності й цілком заслуговують жити в колонії, а не в незалежній державі, на посаду пРезидента (за тим самим московським сценарієм) вдруге поспіль було висунуто одіозного донецького *«лідера» Януковича*, який *«порешаєт все вопросы»*.

Пані й панове націонал-патріоти-демократи! Чи ви мали нових 300 кандидатів для героїчного бою під Крутами на початку 2010 року!? Маю підстави стверджувати, що тоді могли б тих трьох сотень

не набрати. Бо в тій ситуації суспільної розгубленості, створеної за вашою активною участю, якось не проглядалося багато охочих піти у бій на героїчний захист власної Вітчизни. Натомість була вільна Європа, до якої спрямовували свою зацікавленість чимдалі більше Українців, котрі вже мали досить з підступної гри «*гаранта*» і його компаньйонів у справі «*демократії*». Отієї «*демократії*», що була підтримана майстрами красивого слова.

«*Не по словах, по справах пізнаєте їх*». Цей критерій оцінки, проголошений **Ісусом Христом** ще понад два тисячоліття тому, також не був сприйнятий і не взятий на озброєння українськими націонал-патріотами. Чи не єдиною і неухильною правдою Конституції України є твердження Ст. 5: «*Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ*». Тобто, все що відбувається в державі — це наслідки волевиявлення громадян.

Зокрема й волевиявлення під час виборів, коли громадяни висувують своїх представників до різних державних інституцій та на високі владні посади. Бо навіть якщо йдеться про фальсифікації, то їх здійснюють не прибульці з Марсу, а свої — громадяни України. Зраджують завжди тільки свої.

Саме тому кожен Народ мав таких правителів, на яких цей Народ заслуговує. Особливо в тому випадку, коли Народ обирає своїх правителів сам, з **власної волі, сумління і розуму**. Якраз щодо волі, сумління і розуму українські громадяни мали найбільші проблеми...

2. Сприятливе поле для злочинів. Пророкування — це такий собі новітній жанр сучасної української журналістики, характерної для своєрідної «*епохи гаранта, незалежності й свободи слова*». Щоправда, таке «пророкування» нікого ні до чого не зобов'язувало й не зобов'язує надалі, а тим паче — нічим не загрожує, так само, як і астрологічний прогноз.

Але люди слухають і багато хто серйозно сприймає цю дитячу гру дорослих людей. Вони пророкують, а Народ слухає і, як бачимо з наслідків переконань і поведінки громадян України, свято вірить «ологам». Увімкніть радіо або телевізор і переконайтеся в цьому. Типова схема реалізується під час розмови перед мікрофоном, коли ведучий ставить черговому «*експерту*», наприклад, такі запитання, що заохочують до пророцтва:

«*Як вважаєте, Юлія Тимошенко зніме свою кандидатуру перед другим туром?*» Причому це запитання ставилось члену Компартії, від якого чекали компетенції в справах лідера іншої політичної сили та істини щодо її особистої думки і намірів на майбутнє.

«Чи після виборів Президента будуть дострокові вибори до Верховної Ради?» На це запитання може відповісти хіба що тільки Господь Бог, але *«експерт»* підтримував гру в пророцтва і радо пояснював про те, що і чому має бути.

«Чим суттєвим відрізнятиметься зовнішня політика України за президентства кожного з потенційних кандидатів?» — питав ведучий. Знову таки, це запитання ставилось перед особою, яка навіть не була представником жодного з кандидатів, а тим паче — не була їх радником із зовнішньополітичних питань. Але увійшовши у запропоновану роль експерта, чоловік перед мікрофоном радо *«розкриває нам горизонти майбутнього»* в цій делікатній сфері державної і міждержавної політики.

Звичайно, це простіше всього, не обтяжуючи себе логікою професійного аналізу, гуляти в ефірі на хвилях прогнозування-фантазування. Гуляти, розважатися на теми політики майбутнього, а водночас вирішувати ще одне (важливіше!) завдання — уникати розсудливого і об'єктивного аналізу причин *дотеперішнього безглуздя* і вчинків тих, хто конкретно це безглуздя створював.

Це дуже просто (і безпечно!) запитати перед мікрофоном у якогось політолога його думку, наприклад, про те, чи підпише гарант Конституції певний закон, чи навпаки — реалізує своє право вето. Бо політолог *«прокукурікає»*, а там — чи настане світанок, чи ні — його не стосується. А от ти б краще спробував запитати самого *«гаранта»*... Але навіщо тобі гарант, коли ти не вмієш домовитись з сусідами у вашому багатоквартирному будинку про створення об'єднання співвласників, щоб ЖЕК перестав з вас стягувати гроші за ненадані послуги?

Громадянське суспільство — це суспільство, в якому перед веде громада. До чого тут взагалі гарант, коли на тобі *«козакує»* місцева влада з депутатів району, міста, селища, села, яких ти і твої сусіди самі обрали на *«козакування»*?

За комуністично-советських часів, коли компартія мала монополію права на *«єдино вірну»* думку, слово і дію, від громадян вимагалось лише схвалювати діяльність *«руководящей и направляющей силы советского общества»*.

Тоді талановиті й сумлінні письменники, уникаючи переслідувань, використовували жанр соціальної фантастики для аналізу сучасності та поглядів у майбутнє. Вони переносили дію роману на іншу планету, а вже там будували суспільні моделі, критичні щодо советської комуністичної ери абсурду. Водночас, компартія, а точ-

ніше — її Політбюро, «інформувало» громадян держави про те, яким має бути і буде майбутнє: *«Нинишнее поколение советских людей будет жить при коммунизме! Слава КПСС!»*

Нині громадяни вже не мають цього «схвалювального» обов'язку щодо чужих рішень. Натомість, вони мають обов'язок приймати **власні** рішення згідно із **власною волею, сумлінням і розумом**. Передусім, йдеться про індивідуальні рішення, які (і наслідки яких) мають загальнонаціональне, державне, загальнонародне, суспільне значення. Адже саме із індивідуальних рішень свідомих **громадян** формується **громадська думка**, яка є визначальною для життєдіяльності **громадянського суспільства**.

Доводиться багато чути про громадянське суспільство, але на жаль, навіть під час екстремальних моментів у житті українського суспільства (наприклад, під час виборчої кампанії) рівень свідомості й особистої відповідальності громадян за результати вибору наразі залишається низьким.

І не лише соціологічні опитування, а й особистий досвід спілкування із співвітчизниками свідчить, що значна частина громадян (в тому числі й тих, хто народився в епоху незалежності) переконані, що *«Там, нагорі, вже давно все вирішено, а мій голос ні на що не впливає»*. От і спробуй з такими «активістами» реалізувати на практиці Ст. 5 Конституції України.

Із кожної ситуації завжди є два продовження: добре і зле. Якщо вважаєш, що ти собі не ворог, роби собі й іншим добро, згідно із **власною волею, сумлінням і розумом**. Бо якщо не зробиш цього ти, то цей вакуум заповнить хтось інший.

Але тоді не ремствуй, якщо той інший вчинить тобі й іншим не добро, а якесь зло. Бо **чин**, спрямований на **зло**, так і називається — **злочин**. Адже чому на світі існує зло? Тому що існують носії зла, виконавці зла. І тому для викорінення зла потрібні не лише правильні слова, а передусім — правильні діла, добрі справи, що їх здійснюють, чинять носії добра — **добročинці**.

Натомість там, де існує зло і злочинці, там обов'язково існує брехня.

Чому ми в багатющій Україні досі жили так погано, так знервовано, так хворобливо? Чому впродовж понад двох десятиріч років чисельність населення України зменшилась майже на 15 відсотків? Тому що маса зла панує над масою добра, а дії злочинців досі були нахабними й активнішими ніж дії добročинців. А хто винен? Хто винен, що громадяни України впродовж понад двох десятиріч років

обирали на високі посади в країні зовсім не тих, хто вартий довіри і здатен чинити добро?

Вам подобається, як «працюють» обрані вами, шановні пані й панове(!) депутати Верховної Ради України, зокрема комуністи і регіонали? Чому на право керувати автомобілем треба вивчити правила і скласти іспит, а на право керувати державою не треба мати ніяких підстав крім грошей і горла?

Бо велика кількість громадян живе у полі брехні, яку самі створюють і яку використовують! Брехня стала не лише звичним засобом спілкування у побуті, а й технологічним елементом державної політики! Дійшло до того, що коли хтось один і скаже правду, то його одразу зацькують з десяток брехунів у пресі, на теле і радіоканалах.

«Пізнайте правду і правда вас визволить», — вчить Ісус Христос. Це твердження мало б бути нині одним із головних гасел Українського Народу, його головною метою і засобом побудови громадянського суспільства. Бо громадянське суспільство — це суспільство, в якому панує правда. Бо людина, яка бреше, ніколи не може бути щасливою, а тому й суспільство, в якому править брехня, ніколи не може бути щасливим, не може бути громадянським.

Тому нині, шановні пані й панове, слід подивитися на себе критично: чи всі ми насправді здатні (а передусім — чи завжди хочемо?) мислити правдою, говорити лише правду, шанувати правду, а отже й робити собі й іншим добро, згідно із **власною волею, сумлінням і розумом**?

Ви питаєте: Чому ми погано живемо в багатій Україні? Чому корупція стала у нас нормою життя? А тому, що нормою життя стала суцільна і повсякденна брехня, тому що значна частина громадян України змирились з брехнею, звично чують брехню і не обурюються, бо не вважають брехню джерелом зла, яке нас оточує і в якому ми живемо!

«Вони там всі зазомбовані!» — це пояснення поведінки мешканців Півдня і Сходу України є надто примітивним. Бо причини агресивного ставлення російськомовної більшості мешканців Луганська і Донецька лежать не у сфері психічних патологій, а у тривалому й давньому прагненні *російськомовних* відійти до Росії разом із часткою території України.

Вони не піднімали голову, доки їхній лідер **Янукович** і його вірні регіонали тихою сапою (а часом і голосно декларуючи, як це було на сумновідомому збіговіську в Северодонецьку в лютому 2005 року), послідовно вели Донбас у бік Росії. Що цілком відповідало і від-

повідает тривалій політиці РФ, відповідає очікуванням громадян РФ і далекосяжним планам **Путіна**.

Вони підняли голову (причому, по команді й всі водночас, під гаслами «*Київ нас не слухає!*» та «*Донбас — Росія!*»), коли **президент В. Янукович** 23 лютого 2014 року втік з України в Росію, а *Євромайдан-Революція-2013/2014* виступила проти виконання сепаратистських планів. Але корені сепаратизму і ґрунт, на якому активісти п'ятої колони культивували сепаратизм упродовж практично всіх років незалежності, залишились тими самими.

Очевидною брехнею є намагання певної частини громадян на Сході й Півдні України обмежитись вимогою надання російській мові особливого статусу. Це лише вершечок айсберга. Суть проблеми лежить глибше і давно. Правда полягає не у виссаній з пальця проблемі мови, а в тому, що лідери так званих *російськомовних*, граючи на ностальгічно-етнічних почуттях деяких Росіян в Україні, прагнуть, за кремлівським сценарієм, створити **російський анклав на території України(!)**. «*Через російськомовність — до Росії!*» Власне це є правдою.

А далі — відомо — за прикладом не треба далеко ходити. Ось вона під боком, на нашому кордоні — так звана *Придністровська російська республіка* на теренах суверенної Молдови.

Тому нинішнє кокетування Києва перед Донбасом на тему російської мови є небезпечним і вочевидь матиме негативні наслідки у недалекій перспективі. Бо терпиме ставлення до брехні — це **сприятливе поле для злочинів**. Масштабні фальсифікації, що їх свідомо організовували і здійснювали мешканці Донбасу під час президентських виборів у 2004 і 2010 роках та парламентських у 2012 році, відбулися завдяки терпимому ставленню до брехні.

Саме завдяки толерантному ставленню до брехні, мешканці Донбасу привели малограмотного **Януковича** у крісло президента («*Потому что он — наш!*»), а регіоналів і комуністів — у парламентську більшість, яка «*легітимно*» руйнувала Україну...

Щоб жити краще, треба всім нам (а особливо мешканцям Донбасу) спочатку подивитися на себе критично: чи всі насправді здатні (а передусім — чи завжди хочемо?) **мислити правдою, говорити правду, шанувати правду**, а отже й робити собі й іншим добро, згідно із **власною волею, сумлінням і розумом**? Зріле суспільство — це громадянське суспільство, серед громадян якого панує **Правда**.

«Слово Просвіти», ч. 24, 19–25 червня 2014 р.

Хроніка агресії і окупації (20.07)

20.07.2014. Не зважаючи на втрати, українські сили АТО утримують позиції в аеропортах Донецька і Луганська.

На місці збитого проросійськими терористами малазійського Боїнга-777 знайдено тіла 196 загиблих. Терористи і Росія блокують доступ міжнародних експертів до місця катастрофи, натомість вживають заходи спрямовані на знищення слідів свого терористичного акту, зокрема усувають «чорні скриньки» збитого літака.

Керівники Німеччини, Британії і Франції вимагають від Путіна надати можливість міжнародним експертам працювати на місці катастрофи збитого малазійського пасажирського літака.

Росія продовжує збільшувати кількість свого війська біля кордонів України.

Проросійські бойовики обстрілюють Луганськ з «градів» та мінометів.

В полоні у терористів перебуває 396 українських воїнів.

За даними інформагенцій та «Української Правди».

Щоб виграти війну з Росією, треба мати 100% України в голові!

Слово *незалежність* не існує само по собі й нічого не означає, так само, як словосполучення *незалежність України*. Ці поняття набувають важливого значення лише тоді, коли дають відповідь на запитання: *незалежність від кого?*

Звичайно, не кожен громадянин України, інфікований російським паразитом, обов'язково стає *манкуртом*. Та й той, хто таки став *манкуртом*, ніколи себе таким не визнає. Ще й має «логічне» пояснення своїм словам і вчинкам.

Не визнає, але робить свою антиукраїнську справу, часто-густо навіть не усвідомлюючи цього. Бо така вже є ментальність *манкуртів* — бездумно й гаряче захищати інтереси ворогів.

Не буду вдаватися до критики так званих *конституційних пропозицій* президента України П. Порошенка. Й без мене вистачає цілком обґрунтованих заперечень до цього документа, який, в разі його впровадження, завдасть Україні великої шкоди. Натомість хочу звернути увагу на поведінку так званих *пересічних* громадян України.

Ранком вмикаю українське Радіо «Промінь»... і що чую? З'явився новий «формат» пісень: він співає куплет українською, потім вона — куплет російською. Про що співають? Про єдність України. Про єдність *Західної україномовної і Восточної русскоязычної*. Святкують *єдність у двомовності*.

Хоча яка ж це в біса *єдність*, якщо частина громадян країни не визнають основ культури і традицій Титульної Нації?! Нації, що живе тут споконвіку і отримала назву від імені рідної землі — України.

Тому пісня ця — не про єдність, а про *розділеність*! Бо саме *розділеність* зміцнено і закріплено у цій пісні двомовністю, змістом і двоголоссям виконання.

Як бачимо, деякі «*пересічні громадяни від культури*» швидко вхопили перекручену хитрими політиками тезу про «*регіональну мову*» і задовольнили ринково-політичний попит з поширенням на всю Україну. Інші «*пересічні громадяни від реклами*» заповнили інформаційні дошки й величезні панно двомовним текстом на тлі Прапора України: «*Єдина країна. Единая страна*».

В ефірі побільшало радіопередач за участю *русскоязычних експертів*, яких стали частіше запрошувати до мікрофона *пересічні громадяни від радіо*... Святкують єдність у двомовності.

Мода на *русскоязычність* в українському культурному та інформаційному просторі підкріплюється сумнівною солідарністю і співчуттям до бідних *русскоязычних* втікачів з Донбасу, тобто з проросійських анклавів, створених сепаратистами на фундаменті *русскоязычності*.

Причому, українське Радіо, телебачення і преса, з недоброї голови, одноголосно називають захоплені проросійськими сепаратистами території двох східних областей України не інакше, як «ДНР і ЛНР». Тобто фактично повторюють визначення російської пропаганди, інформаційно надаючи статус легітимності цим антиукраїнським утворенням.

Не зважаючи на загальну економічну скруту, *русскоязычних* втікачів цілими сім'ями прийнято, влаштовано і оточено піклуванням на Київщині, Кіровоградщині, Полтавщині, в інших куточках України, зокрема у «*бандерівських*» Львівській, Івано-Франківській, Волинській областях.

Але деякі з прибульців вже зазначились невдячністю, вимагають для себе привілеїв, поводять себе задирно й не збираються достосовуватись до українських традицій спілкування, зокрема й мови.

Серед біженців прийнятих на Чернігівщині виявились молоді

рускоязычные хлопці, які не хочуть служити в Українському війську. Зрозуміло, що це викликало обурення гостинних селян. Натомість кокетування нинішньої *постєвромайданної* влади перед *рускоязычными* до добра не доведе.

У нещодавно запропонованій *Конституції громадянського суспільства* («Слово Просвіти», №19, 15–21.05.2014) питання мови чітко викладено з патріотичних позицій, в інтересах справжньої (а не штучної) єдності всіх громадян України:

«Стаття 10. Мова — це ключовий, найпереконливіший і найдосконаліший засіб ідентифікації людини у світовій, вітчизняній і місцевій спільноті, важливий елемент суверенності особи, Нації, країни і головний чинник її культури.

Водночас мова є практичним засобом єднання одноплемінників і всіх причетних до неї патріотів суспільства.

Основою культури та патріотичної солідарності громадян Української Республіки є мова Титульної Нації — українська мова, що є державною мовою міжнаціонального спілкування на всій території України.

10.1. Всі органи державної влади, зокрема й передусім *Міністерство культури і національної спадщини, Міністерство науки та освіти*, відповідні посадові особи, а також організації, установи та засоби масової інформації повинні забезпечувати і гарантувати поширення, використання, всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України.

Застосування української мови є обов'язковою умовою діловодства, оформлення всіх офіційних документів і всіх публічних виступів громадян Української Республіки.

Обов'язковою умовою праці на державній службі є належне володіння державною мовою, тобто досконале, практичне, всебічне, повсякденне використання української мови».

Отже, «українська мова є практичним засобом єднання одноплемінників і всіх причетних до неї патріотів суспільства, є державною мовою міжнаціонального спілкування на всій території України».

Отож давайте не будемо лукавити. Свідомий громадянин України не може бути патріотом, якщо залишається *рускоязычным*, якщо досі, на третьому десятку років незалежної України, не зробив для себе патріотичного вибору, не став патріотом українського суспільства, причетним до української мови. Бо відомо: мова — це не тільки звуки...

Про те, що мова є **найдосконалішим засобом ідентифікації людини**, також відомо з давних-давен. Але нині цей засіб ідентифікації набуває особливого значення. У кожний момент спілкування з ким-небудь, ми хочемо бути певними, що ця людина — наша, що вона віддана Україні, не продасть, не зрадить.

Якщо людина розмовляє російською, не можу їй повірити до кінця, на 100%. Бо як можу повірити, якщо ця людина не є стовідсотковим патріотом!? **Бо який же ти стовідсотковий патріот, якщо розмовляєш зі мною мовою ворога, мовою ворожої держави?! Причому, держави, яка воює проти мене за допомогою російськомовної брехні на всіх каналах її мовлення!**

А що нині відбувається у середовищі українських пересічних громадян з подачі євроорієнтованих можновладців? А відбувається «мирне» впровадження у свідомість Українців інтересів ворожої держави шляхом призвичаєння до «*русского міра*» в його підступному філологічно безпечному варіанті.

Шуфрічи, медведчуки та інші різні чечетови з симоненками радіють! Аякже: те, чого не вдалося у мовному питанні зробити команді **Януковича**, одним помахом руки зроблено так званими *євроінтеграторами*.

Бачимо (і чуємо!), що російську мову в Україні, як курс гривні до долара, нині пущено у вільний обіг і вона практично стала другою державною. Відповідно оговтались комуністи і регіонали, котрі почали безперешкодно виступати в українському парламенті по-російськи.

І ніхто їм не заперечує. Отож і в Кремлі задоволені...

Задоволені, бо добре знають про те, що не всі українські громадяни задають собі важливе питання: **незалежність України — це від кого?** Задоволені, бо знають, що багато хто з *русскаязычных* не хоче мати незалежності від Росії.

Оце наша біда. Навіть якщо людина усвідомлює необхідність енергетичної, військової, економічної, інформаційної незалежності від Росії, нерідко не усвідомлює небезпеки мовної, *русскаязычной* залежності.

Звичайно, не кожен громадянин України, інфікований російським паразитом, обов'язково стає манкуртом на 100%. Але й 50-відсотковий манкурт не викликає довіри під час війни, розв'язаної і підтриманої *русскаязычными*. Загальновідома толерантність, терпимість, відкритість і хлібосольність Українців до представників інших національностей нікуди не дінуться й надалі залишаться складовими елементами ментальності й традицій.

Проте не будьмо наївними і пам'ятаймо, що йде війна, і є ментальність манкуртів — гаряче захищати інтереси ворогів. Ця війна щойно розпочалася. Вона розвивається як затяжна, виснажлива й вірогідно буде тривати впродовж кількох років. Триватиме й життя. Женитимуться й виходитимуть заміж, народжуватимуть дітей... От тільки чому навчатимуть своїх дітей громадяни незалежної України?

Для багатьох нинішніх батьків українських дітей було мало історичних 260 років *охохляння* Московією і Петербургом, було мало 70 років *оболванювання* комуністичною казочкою на російський манер, а потім ще й двадцяти трьох років непростого життя в умовах незалежної України, коли Росія щоразу вигадує проти нас чергові паскудства.

Для таких було мало, бо й самі досі залишились *рускоязычними*, й дітей народили і виховали Українцями лише на 50%...

Отож знайте і пам'ятайте: щоб один раз і назавжди виграти війну з Росією й побудувати щасливе життя, треба кожному громадянину мати 100% України в голові й в серці!

«Слово Просвіти», ч. 27, 10–16 липня 2014 р.

Внутрішньо переміщені особи...

Українська земля — дивовижна й незбагненна. Для тих, хто приходить до неї з добром і любов'ю, вона, як мати, щиросердно розкриває обійми й надає можливість збагатитися духовно й матеріально.

Натомість тим, хто приходить зі злом і ненавистю, Україна спочатку надає шанс виправитися. Якщо цей шанс пришельцями не використано, тоді ніщо не може відвернути від них біду, яку самі на себе накликали...

Термін «*переміщені особи*» (англ. *displaced persons*, акронім: *DP*) з'явився 1945 року і стосувався близько 10 млн осіб, які опинились на території Німеччини внаслідок примусового завезення остарбайтерів та осіб з інших країн проживання, арештованих за расовими, релігійними або політичними міркуваннями. Серед них — 2,4 млн Українців.

Після закінчення Другої Світової війни, близько 310 тисяч свідомих Українців відмовились повертатися до СРСР і опинились у становищі біженців або переміщених осіб. Потім своєю культурою, працелюбністю і відповідальністю зміцнили діаспору на Заході.

Ескалація війни вимагає мобілізації ВСІХ громадян!

Невже досі не зрозуміло, що війна, яку розв'язала Росія проти України, триватиме роками? Отож не треба тішитись ілюзіями. Натомість треба переставити всю організацію життя в Україні на рейки боротьби проти російських загарбників.

Давайте чесно й відверто визнаймо одну очевидну істину з обох її протилежних сторін.

З одного боку — Росія, яка має чітку стратегічну мету: створити (і вже впродовж п'ятнадцяти років створює) тоталітарно-мілітарну Імперію. Нині, для досягнення поставленої мети, Москва виконує шість взаємопов'язаних програм:

— відпрацьовує на практиці моделі і методи ведення такої собі

«нібито війни, нібито не війни» шляхом послідовної ескалації й збільшення військового тиску на Україну, з одночасним балансуванням на межі *нібито перемир'я*;

- використовує методи інформаційного забезпечення свого агресивного тиску у двох напрямках поширення брехливої пропаганди — внутрішньо-російському та міжнародному;

- поступово розширює межі Імперії, збільшує її матеріальні й трудові ресурси за рахунок створення проросійських анклавів на територіях інших держав;

- ініціює і підтримує терористичну діяльність екстремістських організацій (зокрема ісламських), спрямовуючи їх діяльність проти країн стабільного демократичного розвитку;

- активно розробляє нові види наступальної зброї, військової техніки і оснащення;

- збільшує присутність і вплив своєї агентури у всіх країнах світу, зокрема у сферах державного управління, оборони і кадрової політики.

З другого боку — Україна, керівництво якої впродовж 2014 року крутиться на місці у пошуках розв'язання воєнної ситуації мирними засобами. При цьому, не має чіткої стратегічної мети, вочевидь наївно сподіваючись, що *«ситуація, яка склалася»*, якось розсопється і, як співаємо Гімн України, — *«згинуть наші воріженьки, як роса на сонці»*, тобто випаруються самі собою.

Керманичі України виявляють дивовижну нерішучість (якщо це не злочинна недбалість) перед лицем відвертої російської військової агресії, всіма силами прагнучи продовжити мирне життя країни у давно немирних обставинах і намагаючись вирішувати принципово нові гарячі проблеми за допомогою заялжених адміністративно-бюрократичних методів.

Внаслідок непевної політики держави, суспільство України розділилось на п'ять чітко виражених груп:

- керівництво і його апарат, котрі намагаються дати раду щоразу складнішим внутрішнім проблемам, апелюючи до світової спільноти, яка наразі заклопотана своїми негараздами;

- патріотичні громадяни, переважно молодь, котрі — хто зі зброєю в руках, а хто несучи волонтерську допомогу — самовіддано воюють проти російських загарбників за покликом серця;

- свідомі громадяни, які готові підставити своє плече і стати на захист Батьківщини, але чекають на організаційні можливості й відповідні дії керівництва держави;

— байдужі, хитрі й вигадливі пристосуванці з дуже поверховим уявленням про совість;

— злочинці, відверті зрадники й проросійські дворушники та ті, що принишкли й сховалися на час, які ненавидять Україну і при нагоді ладні стріляти у спину.

Таке розхристане суспільство — це ласий шматочок для російських окупантів. Вони вбачають загрозу для себе лише в лавах патріотичних і національно свідомих громадян, а не в середовищі заможного корумпованого чиновництва, з яким вочевидь можна домовлятися.

Тим паче, що патріотичні громадяни несуть загрозу й корумпованим бюрократам, для яких доля України завжди мала менше значення ніж власний добробут і майно, яке вони бояться втратити.

Власне цьому бюрократичному адмінресурсу знадобилося півроку (причому, в умовах війни!), щоб нарешті визнати легітимність українських добровольчих батальйонів, які, маючи лише стрілецьку зброю, прийняли на себе перші удари агресора і досягли очевидних воєнних успіхів.

Щоправда, це визнання було дуже відносним. Бо як продемонстрували подальші події у «котлі» під Іловайськом, де упродовж тижня батальйони тримали оборону на голому ентузіазмі, а їх щоденні звернення до військового керівництва по допомогу були проігноровані. Злочинне зволікання і ненадання танків і артилерії призвело до ганебної поразки і величезних втрат серед українських добровольців.

Ця та подібні події на українсько-російському фронті наводять на думку, що дехто у керівному адмінресурсі має певну зацікавленість до створення «котлових» ситуацій.

Як бачимо, од 24 серпня 2014 року почався наступний акт у драмі війни на південному сході України, з піднесенням російської агресії на ще одну ступінь по сходах ескалації. Танкові колони російського війська захопили плацдарм перед Маріуполем і опанували ряд ключових пунктів на центральному Донбасі...

Загалом виходить так, що українська війна проти російських загартбників поки що є переважно добровільним вибором кількох десятків тисяч патріотів. Тоді як кілька десятків мільйонів громадян України продовжують намагатись жити без війни й поза війною. Багатьом це насправді вдається.

Для майже половини наших громадян війна ще не стала їх особистою проблемою, а отже й не поклала на них виконання відповідних обов'язків на передньому краю і в тилу. Бо наше керівництво надалі

вірить, що війну можна зупинити мирними перемовинами з агресором і підписанням протоколів.

Живемо як на стадіоні, де двадцять гравців гаяють м'яч по полю, а сто тисяч вболівальників на трибунах гаряче переживають і кричать «Давай, давай!»

Ситуація небезпечна не тим, що така вона вже «склалася», а тим, що її продовжують «складати». Кролик перед удавом — вічна-віч. Удав наповзає і знає чого хоче, а кролик сподівається, що удав передумає...

Просте, одне з тисячі подібних запитань на обрану тему: *Як ми могли, можемо, повинні та як будемо реагувати на регулярні артилерійсько-ракетні обстріли території нашої країни з території Росії?*

Питання ключове. Від відповіді на нього багато що залежить, зокрема з погляду на подальший розвиток ескалації.

Загалом, як на мене, є лише один вихід — оголошення воєнного стану на всій території України, з повною мобілізацією населення і переведенням національного господарства на воєнний лад. Цей крок треба було давно і дуже досконало підготувати:

- створити комендатури у кожному населеному пункті;
- активізувати і розширити сферу діяльності контррозвідки, провести перевірку надійності кадрів на всіх рівнях;
- спланувати чітку роботу підприємств військово-промислового комплексу та інфраструктури під гаслом «*Все для фронту, все для перемоги!*»;
- організувати загальноукраїнський призов громадян і формування військових частин другого ешелону та резерву;
- створити широку мережу партизанських загонів, підготувати бази, сховища, основні й запасні явки та схрони;
- провести необхідну переорієнтацію роботи ЗМІ на основі єдиного інформцентру;
- створити резервні фонди продовольства;
- вивезти молодих жінок і дітей на територію Прикарпаття і Закарпаття, створивши там мережу фабрик для фронту, а водночас, зберігаючи наш генофонд;
- особливим чином захистити столицю України, позаяк саме Київ — як центр управління — є найбільш важливим пунктом загарбницьких інтересів Москви.

Чим скоріше все це буде зроблено з залученням ВСІХ громадян України, тим надійніше і спокійніше почуватимемося, тим успіш-

нішими будуть наші дії на фронті, тим небезпечнішими ми станемо для агресора.

Треба визнати і самим собі чесно сказати: *Росіяни ненавидять Українців.*

І не лише Українців. Саме ця національна особливість Росіян, а не **Путін** (чи **Іван Грозний**, **Петро І**, **Катерина ІІ**, **Ленін**, **Сталін**, ін.) була, є і буде підґрунтям російської агресії. *«Ти віноват уж тєм, что хочется мне кушать...»*

Російська агресія триває упродовж історії й наразі ніщо не вказує на зміни в цій тенденції та зазначеної риси національного характеру Росіян, котрі розуміють лише силу й тільки силу шанують. Маємо налаштуватись на тривалу війну проти нахабних російських загарбників і на великі жертви з нашого боку. Така вона є — гола правда.

*«Слово Просвіти»,
ч. 37, 18–24 вересня 2014 р.*

Відкиньте ілюзії. Експансія Росії набирає нових обертів і форм

«Як Путін може так нахабно брехати?», «Скоріше б вже ця війна скінчилася», «Хто б міг подумати ще кілька років тому, що Росія кине на нас війська і важку артилерію?», «Все буде добре, коли не стане Путіна», «Понад 80% Росіян підтримують окупацію України, бо зазомбовані», «Цей конфлікт неможливо розв'язати воєнним шляхом», «У ситуації, що склалася, порушень припускаються з обох боків, а отже треба враховувати інтереси сторін», «Мінські угоди відкривають шлях для мирного врегулювання», «Треба шукати компроміс з православними братами-слов'янами» і т. д. і т. п.

І таке доводиться чути не лише від *«компетентних»* бабусь у ху-тряних пальто, котрі вигріваються під лютневим сонечком у затиш-ному закутку подвір'я, а й від начебто обізнаних колег-журналістів та запрошених ними *«експертів»* перед мікрофоном.

Якби ж ви вчилися так як треба... Проте навіщо мати мудрість кандидатам і докторам політично-політологічних наук? Тим паче, коли вони ні за що не несуть відповідальності. Питання: Чи є така наука? — тут розглядати не будемо, а краще спробуємо відповісти на запитання зазначені на початку.

По-перше, «*нахабно брехати*» може і буде кожен, для кого брехня є засобом досягнення мети, а надто зброєю. Зброєю зла. Брехня — це зброя злочинців. Отож не треба все валити на **Путіна**. Він діє не один. Зокрема й за допомогою деяких громадян України.

І взагалі, чи не забагато уваги приділяють **Путіну** наші медіа і публічні особи, вибудовуючи йому культовий постамент та створюючи враження і надію, що «*все буде добре, коли не стане Путіна*». Наївність, але не свята. Бо хто б сів на троні Імперії та як би називалась його посада (не будемо тут перераховувати відомий ряд від **Івана Калити**, через **Петра I** до комуністичних «вождів»), його головна функція завжди буде незмінна — «**Прірастать!**»

Прірастать Сибірю, Кавказом, Середньою Азією, Далеким Сходом (включно з японськими островами), східними воєводствами суверенної Польщі, Бесарабією, країнами Балтії (включно зі східною областю Фінляндії), відпанаханням Абхазії, Південної Осетії, частини Молдови...

Можете самостійно уточнити цей ряд «*прірастань*», здійснених шляхом війн та окупації і розставити відповідні дати. У всіх цих випадках попереду йде російська брехня і провокації. Не важко й висновок зробити та запитати себе: Чи Україна може бути винятком у ряду зазіхань історично патологічного агресора?

Чи Росія здатна на правду? Питання риторичне. Отож і бреше, що «*порушень припускаються обидві сторони*».

По-друге, брехня завжди відкриває ворота для військ агресора, зокрема й для його важкої артилерії. Тому дитячі емоції дорослих людей на кшталт «*хто б міг подумати*» (про минуле) і «*все буде добре*» (про найближчі 3–5 років) відгонять примітивним невіглаством, безпідставним самозаспокоєнням і не наближають нас до позитивного розв'язання проблеми.

Твердження «*Згинуть наші воріженьки, як роса на сонці*» — це зі сфери ірраціонального і не може бути дієвим дороговказом для Нації.

По-третє, «*засомбовані Росіяни*» — це витвір недолугих «*експертів від психології*», що нині успішно конкурують з астрологами. Натомість вся історія Росії свідчить про те, що Росіянам не потрібна правда, не потрібен спокій і чисте сумління, а потрібні факти, події і особи, котрі «*любой ценой*» підтверджують і зміцнюють російський міф про власну велич, винятковість і право панування над іншими Націями.

Шовінізм і ненависть до інших Націй закладено в Росіянах на ге-

нетичному рівні, а тому вони *«прославились»* на весь світ унікальною жорстокістю Голодоморів, політичними вбивствами, масовими розстрілами невинних людей, катівнями, *«чистками»* і *«зачістками»*...

Голодомор був класичною етнічною, по суті фашисткою *«чисткою»*, досвід якої потім використали гітлерівці для проведення Голокосту.

Тому справа зовсім не в *зомбуванні*. Людям з нормальною психікою важко повірити, що більшість Росіян радіють і отримують задоволення, коли знущаються над своїми жертвами. Саме тому 80% Росіян (а якщо навіть 50% — вам мало?) радо підтримують агресію РФ проти ні в чому не винної, тихої та лагідної України. Бо вони сповідують *«філософію»* гвалтівників, сприймаючи тихість та лагідність, як легкодоступність для нападу.

Доречно нагадати, що Росіяни воюють не проти України, яку вони досі бачать як Малоросію і яка їм дуже потрібна як територія з ресурсами, а проти Українців. Росіяни вважають, що Українці не здатні раціонально використати територію і ресурси України. Українці заважають Росіянам.

Але чи це для нас новина? Росіяни завжди вважали Українців ворогами, а тому, за кожної нагоди, навіть не маючи жодних підстав, намагались помститися на Українцях. Згадайте хоча б російський терор 1939–1941 та 1944–1949 років у Західній Україні.

По-четверте, в нашій Батьківщині відбувається не внутрішній *«конфлікт»* і не *«ситуація, що склалася»*, а справжня війна, яку впродовж двадцяти років послідовно *«складали»* згідно з чітким планом у Москві, за участі високих осіб у Києві. Склали і на нас напали.

Тепер мусимо воювати з російськими окупантами, з ворогом, якого деякі наші дуже делікатні медіа сором'язливо називають не ворогом, що має ім'я, а *«східним сусідом»*.

Отже, воюючи і вдосконалюючись у військовій справі, ми повинні не піддаватись ілюзіям — війна сама собою не скінчиться. І не треба вірити гаслам провокаторів, що *«цей конфлікт неможливо розв'язати воєнним шляхом»*. Історія всіх воєн, починаючи з часів Старого Заповіту, вчить, що будь-яка агресія, якщо не перемогти агресора, закінчується загарбанням слабого Народу і перетворенням його на рабів.

Тому *«шукання компромісів»*, в даному разі, є недоречним, що й підтверджується наслідками дев'ятимісячних *«шукань»*.

В нашому випадку, «*кремлівські мудреці*» заздалегідь запланували і підготували напад на практично беззахисну Україну, а нині, набравши темп анексією Криму та значної частини Донбасу, зовсім не збираються зупинятись на півдорозі та вдаватись до якихось «*компромісів*», коли вже сплять і бачать себе володарями чергового «*прірасчєнія*» од Дону до Бугу...

Звичайно, ви можете мені не повірити, адже щойно підписано нові Мінські домовленості, а отже отримано чергові підстави для позитивних очікувань. Але я надалі вперто пропоную подивитись на «*ситуацію, що склалась*» не з військової, а з етнопонаціональної точки зору.

Війна, жертви, ракети, залповий вогонь, руйнування житла, підприємств, інфраструктури, переселенці, фінансові й господарчі проблеми — це лише деякі з можливих засобів і методів досягнення мети агресора, лише зовнішній бік явища на даний момент.

Тому, щоб реально оцінити наше майбутнє, не слід випускати з нашого поля зору мету Росії, зокрема враховуючи Мінські домовленості.

17 годин, упродовж яких глави чотирьох великих європейських держав (Меркель, Оланд, Лукашенко і Порошенко) намагались переконати Путіна в перевагах припинення вогню, не пройшли для керівництва Росії марно. Путін таки побачив для Росії нові можливості «*прірасчєнія*» навіть без використання «*градів*», танків, авіації і артилерії великого калібру.

Зрештою, як часом чуємо, «*нове — це забуте старе*». Нагадаю тим, хто забув: так званий «*народ Донбаса*» масово почався у 1933–1934 роках, коли близько 360 ешелонів з мешканцями центральних областей Росії було завезено на території Донецької і Луганської областей, «*звільнені*» від Українців під час Голодомору.

Хто був фундаментом анексії Криму? Росіяни-кримчани, після відповідної, тривалої понад 20 років підтримки з боку високопосадових Росіян-московитів. 87% Росіян-кримчан проголосували на виборах за В. Януковича, бо було поширено поголос, що в разі його обрання, він віддасть Крим Росії.

До цього «*віддання*» у Криму і в Москві готувались давно. У Севастополі легально працювало відділення ФСБ, Росія побудувала цілий район багатоповерхівок для Росіян, відверту антиукраїнську пропаганду вели російські медіа, на весь Крим було дві українські школи і... філіали п'яти університетів Росії.

На цьому антиукраїнському етнічному тлі цілком логічно ви-

никло політичне гасло «*Крим — с Росією!*», яке вже тоді було не лише закликом, а констатацією доконаного факту.

Російська етнічна війна за Україну чимдалі набирає обертів. Це починають розуміти щоразу більше Росіян України, тобто патріотичних Українців російського походження. Бо заколисуючі мантри типу «*два язики — один народ*» — це витвір російської пропаганди.

Не може бути «*Єдина країна*» і водночас «*Єдіная страна*». Бо це не єднання, а роз'єднання. Можете не сумніватися, — якщо б з якогось дива у США пристали на двомовність, то на цьому й закінчилася багатоетнічна єдність, потуга і цілісність країни. Бо одна мова — один спосіб мислення, спільний засіб єднання.

По-п'яте, Мінські угоди-домовленості можете одразу повісити на гвіздок... Мало хто звертає увагу на прийнятий Верховною Радою у вересні 2014 року *Закон про особливий статус Донбасу*.

Не берусь аналізувати, наскільки цей закон є наслідком переляку, нерозуміння ситуації, захмарної дипломатії нашого Президента або його особистих переговорів з **Путіним**. Але чітко стверджую: цей закон (прийнятий з другого заходу, в закритому режимі й під тиском **П. Порошенка**) є поступкою сепаратистам і закладає передумови для повторення кримського сценарію подій.

На жаль, лютневі Мінські угоди підтверджують факт просування у напрямку реалізації кримського сценарію на Донбасі.

А щоб завдяки Мінським угодам довести антиукраїнську етнічну війну до логічного кінця на Донбасі, **Путін «со товарищи»** таки завезуть на Донбас пару сотень ешелонів із сім'ями з Росії, інвестують у будівництво та відновлення діяльності підприємств, створять на окупованих територіях України «*руській мір*» у повному обсязі (технологія нині вже відпрацьовується в Криму), а отже отримає необхідні підстави для збройного захисту «*соотечественников за рубежом*». І це вже небезпечно. Чи наше керівництво бачить цю перспективу?

Наприкінці хочу звернути увагу на дуже важливий, але майже не згадуваний у ЗМІ момент. Росія почала війну на Донбасі проти України з обстрілів нашої території з «*градів*» і важкої артилерії на глибину до 80 кілометрів зі своєї російської території. Українським військам заборонялося стріляти у відповідь.

Потім цю тактику просування в Україні Росіяни вдосконалили фактом розміщення своїх артилерійських систем у житлових кварталах захоплених міст і застосовують цей прийом до сьогоднішнього дня. А разом з тим, обіцяють у Мінських угодах відновити українсько-російський кордон у грудні 2015 року.

Обіцянка — цяцянка. А поки що «гуманітарні конвої» на весь світ демонструють показове приниження (в бандитській термінології Росіян — «опусканіє») України і Українців, котрі знову повторюють заявлений рефрен — «Захід нам допоможе». Допоможе, певною мірою. Але не буде замість нас воювати на українському фронті.

У кожному разі, можливість обстрілів України з території Росії і прийнята нами (на озброєння?) неможливість адекватної відповіді — це проблема, яка не знайшла місця в жодних перемовинах, а тим паче — в угодах. Вони можуть, а ми — ні? А нерозв'язана проблема має тенденцію до розвитку у перспективі. І не лише на південно-східному фронті.

Ця проблема додатково ускладнюється небезпекою нанесення Росією превентивних ядерних ударів по Україні, що закріплено у військовій доктрині РФ. Про це треба знати, до цього готуватися. Війна щойно розпочинається.

Тому треба закінчувати гратися в АТО, а запровадити в Україні стан війни. Нехай ті, котрі нині тікають від служби в українському війську, а отже наближають прихід війська російського, будуть поставлені на конвейєри з виробництва боеприпасів. Робота знайдеться всім.

Перемога над ворогом — це завжди результат усвідомленої гідності й самопожертви мільйонів громадян, а не сумнівних калькуляцій у сфері дипломатії.

*«Слово Просвіти»,
ч. 7, 19–25 лютого 2015 року.*

Хроніка агресії і окупації (13.02–19.02)

13.02.2015. Порошенко: «Впевненості у виконанні щойно підписаних Мінських угод немає. Згідно з Мінськими домовленостями, Дебальцеве має залишатися під контролем українських військових». Тим часом, до Дебальцевого стягується величезна кількість російсько-бандитського війська, у місті точаться жорстокі бої.

В українському Генштабі запевняють, що «Дебальцівського котла» немає.

В районі Маріуполя війська РФ нагромаджують наступальну військову техніку і особовий склад.

За добу в зоні АТО загинули 11 українських бійців, поранено — 40.

Клімкін: «Самоврядування на Донбасі базуватиметься на законі про особливий статус Донбасу».

За даними опитування, президенту **Путіну** довіряють 85% Росіян. Росія перекинула на окуповану територію Донбасу дві великі колони важкої бронетехніки і особового складу.

Олланд: «Умови для передачі Росії «Містралів» не виконано».

14.02.2015. У ніч на 15 лютого, згідно з Мінськими домовленостями, має бути припинено вогонь на всьому фронті, але російські та проросійські війська штурмують Дебальцеве з особливою жорстокістю, знаючи, що в українських бійців, котрі обороняються майже в повному оточенні, закінчуються боеприпаси.

Через Новоазовськ з території Росії в Україну прибула велика колона військової техніки і боеприпасів. Під Маріуполем — запеклі бої; Росіяни кинули у бій багато танків.

Порошенко: «Росіяни і проросійські найманці атакують Дебальцеве і Маріуполь з потримним озвірінням».

16.02.2015. Ніякого перемир'я від 15 лютого, якого чекали згідно з Мінськими угодами, не існує. Російські війська надалі атакують наші позиції. Упродовж минулої так званої «добі тиші» російсько-бандитські війська завдали по позиціях українських бійців 112 ударів, зокрема 88 разів били по Дебальцевому.

Ватажок так званої «ДНР» вимагає від українських військових в Дебальцевому скласти зброю. В українському Генштабі заявляють, що наше військо не здаватиме Дебальцевого. Таке враження, що високе військове керівництво в оборонному відомстві не володіє повною інформацією. Повторюється ситуація, яка була під Іловайськом.

У боях під Маріуполем загинули 7 і дістали поранення 50 бійців батальону «Азов».

Бюро національної безпеки Польщі: «Політично у Мінську виграла Росія».

Меркель, Олланд і Порошенко обговорили ситуацію щодо ситуації в Дебальцевому. **Меркель:** «Досягти миру на сході України буде вкрай складно».

17.02.2015. Держдепартамент США звинуватив Росію у продовженні бойових дій всупереч Мінським угодам. Британія відмовила Росії в участі у міжнародній виставці військової техніки в Лондоні.

Порошенко у присутності **Меркель** закликав **Путіна** припинити вогонь.

Російсько-терористичні війська взяли Дебальцеве у суцільне кільце артилерійських ударів, тривають важкі бої за вокзал, який утримують наші бійці.

Росія щойно перекинула на терени окупованого Донбасу 12 БМП

і 54 камази боєприпасів. Упродовж двох діб од початку «перемир'я» російсько-терористичні війська 164 рази обстрілювали позиції українських бійців.

Через війну на Донбасі, військові виші України цього року достроково випустять курсантів.

Кабмін презентував «Чорну книгу Кремля» — про злочини Росії в Україні.

Мер Харкова **Геннадій Кернес** не вважає Росію агресором.

18.02.2015. На Дебальцеве Росія кинула силенну потугу війська. Українські військові почали відхід з Дебальцевого на Артемівськ. При цьому загинули кілька десятків Українців і 176 поранено.

Україна не контролює 493 кілометри державного кордону з Росією.

Порошенко хоче введення миротворців ООН на Донбас.

Генсек НАТО закликав Росію вивести свої війська з України.

19.02.2015. У російсько-терористичний полон під Дебальцевим потрапили 90 українських бійців і 82 пропали безвісті. Всупереч Мінським домовленостям, російсько-терористичні формування відмовляються обмінювати полонених «всіх на всіх».

Семен Семенченко: «17 українських добровольчих батальйонів створили свій штаб».

За даними інформагенцій та «Української Правди».

.....

Замість післяслова

Дивовижний народ — Українці! Над ними знущаються, їх пригнічують, принижують, експлуатують, тортурують і гроблять, причому не одиницями, не в поодиноких випадках, а гуртово, оптом, мільйонами, поколіннями, впродовж історично тривалого часу.

А їм — хоч би хни. Люб'язні й ласкаві. Щоправда, переважно до чужих, не до своїх. Вип'ють чарку і козацьким минулим хваляться. Співають і танцюють, як цигани на ярмарку.

І що цікаво: незважаючи на те, що 90% нещастя зовнішнього походження надходить в Україну з одного джерела — від так званого *«старшого брата»* — Українці роблять вигляд, що це не їм плюють в очі, а просто дощ падає. Такі, мовляв, метеорологічні умови.

Цей так званий *«старший брат»* упродовж всіх років незалежності України продовжував і продовжує на нас плювати, не визнаючи жодних меж, кордонів, правових і моральних норм. Ба-більше, — на свій розсуд, ігноруючи закони нашої держави і міжнародні договори, давно поводить себе, як агресор і окупант.

А як на це реагували ми, а особливо наше керівництво? Як реагували ще десять років тому, коли цей *«брат-окупант»* захопив на території України наші державні об'єкти і де йому заманеться встановив власні кордонні огорожі та власні військові підрозділи, як от, наприклад, у лютому 2006 року навколо нашого українського маяка на мисі Сарич у Криму?

Ось як цю ситуацію змалював начальник маяка *«Сарич»* **Ю. Лещенко** у своєму листі до Президента України **В. Ющенка**:

«Шановний пане Президенте! Звертаюся до Вас як державний службовець — начальник маяка *«Сарич»*, і як громадянин суверенної України, який потерпає від свавілля військовослужбовців іноземної держави.

Як службовець, я не виконую покладених на мене обов'язків, тому що не маю доступу до стратегічної навігаційно-гідрографічної споруди, яку повинен обслуговувати. Разом зі мною не виконують своїх обов'язків перед державою Міністерство транспорту й зв'язку та Держава Україна — перед світовою спільнотою у справі безпеки мореплавства в своїх територіальних водах від мису Тарханкут до мису Аюдаг.

Цьому перешкоджають військові підрозділи морської піхоти Чорноморського флоту Російської Федерації. Такі дії ЧФ РФ відповідно до норм міжнародного права кваліфікуються як злочин. Також злочином і окупацією є перебування військових підрозділів ЧФ РФ на території суверенної України без договорів оренди.

Як громадянин незалежної держави, я у своєму помешканні також потерпаю від свавілля іноземних військовослужбовців. Із серпня минулого року вони окупувають маяк, встановили для мене пропускний режим, до мене не пускають моїх родичів і знайомих, вимагають, щоб я звертався за дозволом до окупантів. Із січня цього року на паркані навколо мого й інших маяків вони встановили колючий дріт і свій прапор Росії над територією моєї держави й моїм помешканням.

У серпні минулого року своє перебування на маяку командир підрозділу морської піхоти **Орлов** почав із погрози позбавити життя мене та мого сусіда **А. Салая**. Наші неоднаразові звернення до прокуратури міста Севастополя залишаються без уваги...».

*«Слово Просвіти», ч. 9 (334),
2–8 березня 2006 року.*

Оце вам і факт, і коментар. Як на це зреагував наш «народний» президент **В. Ющенко**?

А він підозріло мовчав. Так само він мовчав і потім, коли почалися перші, спочатку непевні, повзучі спроби сепаратистів щодо надання російській мові в Україні особливого статусу і використання мовного питання як антиукраїнської ідеологічної зброї.

Мовчання, як відомо, дуже часто сприймається як знак згоди. Особливо після фактичної амністії організаторів сепаратистського збіговиська у Севродонецьку. Чи **В. Ющенко** не знав, що мовне питання — це зовсім не мовне питання, бо воно, в даному випадку, зовсім не філологічне, а політичне! Бо це ж питання відокремлення від України так званого *Донецького регіону*!

Нинішня політична позиція і стиль поведінки **П. Порошенка** подекуди нагадують позицію і стиль поведінки його кума — **В. Ющенка**. Проглядається деяка схожість між цими лідерами у невиразних, нерішучих, часом незрозумілих (якщо б не сказати дивних) реакціях цих осіб на певні факти, події і явища, зокрема підозрілі зволікання з прийняттям рішень у відповідальних ситуаціях.

У кожному разі, громадяни України не сподівались, що слова і

дії нового Президента так близько нагадуватимуть риси поведінки його попередників у стосунках з Росією.

Щоправда, часом українське керівництво намагалось на тлі своєї багатовекторності щось добре і слушне зробити, але тут таки обов'язково поспішало сказати превентивно із самопринизливим виправданням: *«Це зовсім не спрямовано проти Росії й не ушкоджує її інтересів!»*

Чи йшлося про вступ України до НАТО, чи до ЄС, чи до Світової організації торгівлі, чи про активізацію співпраці у складі ГУАМ, обов'язково чули наприкінці знайомий рефрен: *«Все це, жодним чином, не спрямовано проти інтересів Москви»*.

А в «неофіційному форматі» можна почути ще й таке: *«Не треба дратувати російського ведмедя»*. Таке враження, що інтереси Кремля бентежать наших поводитирів на Печерську (а також деяких політиків у Західній Європі та США) більше, ніж вітчизняні проблеми. Люди добрі, та щодо Москви все давно зрозуміле!

«Чому в Москві так злостиво сприймають українську незалежність? Бо без України, без Києва уся їхня маячня про «Третій Рим», про збереження та наслідування Росією слов'янських традицій розбивається на друзки.

Нема без Києва «Святої Русі», нема руського архетипу. «Мать Городов Русских» — у Києві, як би Москва не надувала щоки. Християнство прийшло у Росію через Київ, а Севастополь — це місто не російської, а київської слави, бо там хрестився князь Володимир.

І таких прикладів — безліч. Переважна більшість нинішніх «росіян» не мають до слов'ян жодного відношення; їхні землі, навіть у європейській частині — то неслов'янські землі».

Олександр Карпець.

«Свобода», № 19, 2006 р.

Панове керівники! Якого біса ви постійно чіпляєтеся до тієї Москви, якщо насправді хочете від неї відчепитися? Дайте їй спокій і врешті серйозно займіться розкруткою ідеї самодостатності України!!!

Адже у нас є ВСЕ! ВСІ РЕСУРСИ, ЯКІ ПОТРІБНІ для цивілізованого розвитку держави і щастя її громадян. В тому числі й поклади енергоносіїв у достатніх обсягах. Залишилося лише раціонально організувати працю Нації.

Нації, яка є цілком самодостатньою з огляду на реальні природ-

ні, геополітичні та інтелектуальні можливості. Так, дійсно, сусідів не обирають. Вони вже є такими, якими є. Але ж треба обирати відповідні стосунки з відповідними (і відповідальними!) сусідами. Внаслідок невідповідних, нерівноправних відносин України з Росією рука Москви в нашій Батьківщині ставала (у всіх на очах!) щоразу нахабнішою і цілком логічно призвела до війни.

Підступне лицемірство і брехливість москалів вже нікого не дивує. Натомість дивує майже незмінна (упродовж понад двох десятиліть!) позиція офіційного Києва, який не виявляв жодного занепокоєння з приводу прямого втручання можновладців РФ у внутрішні справи суверенної України.

Раптом приїздили до України громадяни іншої держави; приїздили коли хотіли, куди хотіли і робили собі що їм заманеться в інтересах їхньої держави на нашій території!! І — тихо. Мовчали президенти України, мовчало МЗС, не було чути РНБО, сопіло собі у дві дірочки СБУ...

Москва давно вела війну проти України найсучаснішими методами інформаційно-пропагандистської, економічної і політичної експансії, а нині веде військовими. Чи готова Українська Нація, а особливо її високі державні особи до перемоги у цій війні?

«...Да, война, да, объявлена! И у этой войны совершенно определенные экономические и политические цели. Да и кто вообще сказал, что Россия этой войны не хочет? Конечно, радоваться этому факту мы не должны, но считаться обязаны.

...главная цель «газовой войны» состояла в том, чтобы «раз и навсегда» отбить у действующих украинских властей (любых — «оранжево-апельсиновых», «бело-голубых», «серо-буро-малиновых») желание любого сопротивления требованиям Москвы. При этом дополнительные доходы от роста цен рассматривались как очень важный, но все же второстепенный результат.

...Проблема Киева в том, что наши аргументы в газовом споре уходят в пустоту. **Украине пора понять: мы имеем дело со страной, в которой откровенный, вплоть до цинизма, эгоизм по отношению к более слабым государствам стал официальной парадигмой государственной политики.**

...И для того, чтобы удержать Москву от такого поведения в отношении Киева, нужны другие аргументы. И другие рецепты».

Діана Кершенбаум.
«Свобода», № 18, 2006 р.

Це було лише одне з багатьох попереджень, що їх заздалегідь висловлювали громадяни України для керівників держави.

Нині, коли слово **ВІЙНА** набуло прямого і безпосереднього значення, чи буде ліквідовано розрив між рішучими словами і нерішучими діями українського керівництва? Чи спроможнеться це керівництво у найближчому майбутньому організувати всю Націю на захист Української Держави і дати рішучу відсіч іноземному агресору та внутрішнім зрадникам?

Політика так званого «збереження стабільності», яка впродовж багатьох років була прикриттям для повзучої агресії Росії в Україні, скомпрометувала себе остаточно. Абсурдність нерівноправних українсько-російських відносин, в яких впродовж історично тривалого часу переважав і досі переважає негатив, давно не викликала жодних сумнівів, а викликала лише подив: чому досі з цього не було зроблено належних висновків!?

Водночас, ще більший подив викликало досить упереджене ставлення до спроб поглиблення відносин із нашою найближчою сусідкою на заході — Польщею, яка, на відміну від Росії, докладає багато зусиль для незалежнення України, намагається передати нам свій досвід реформування економіки і трансформації суспільства, надає нам практичну підтримку в міжнародних організаціях, сприяє розвитку спільних проектів та ініціатив у багатьох сферах і галузях діяльності.

Польща не має до України жодних територіальних претензій і од першого дня нашої незалежності постійно, практичними справами підкреслює свою лояльність до України, дружнє, братерське ставлення до Українського Народу.

І що? А нічого. Україна на цю руку справжньої братньої допомоги не дуже реагувала.

В Україні практично неможливо купити жодної польської газети, жодної книжки, платівки з польськими піснями чи касети з польським фільмом. Зрідка до Києва приїздила на пару днів якась творча група митців з Кракова чи Вроцлава, яка буквально розчинялась у морі попсових російських гастролерів, котрі постійно паслись на українських сценах, демонструючи далеко не кращі (а нерідко й відверто вульгарні) зразки продукції.

Набагато кращим могло б бути й економічне співробітництво між Україною і Польщею, але...

Донедавна далеко не у кожному пункті обміну валют було неможливо обміняти польські злоті на гривні. Бо й навіщо!? Адже створе-

но таку ситуацію в українсько-польських стосунках, ніби Польщі якби й не існує. Ніби не існує українсько-польського нафтопроводу «Одеса–Броди», десятилітня сумна історія якого є яскравою ілюстрацією антиукраїнського саботажу Печерська на користь Кремля.

А якщо вже українські ЗМІ час од часу й згадували Польщу з якогось приводу, то обов'язково з присмаком невдоволення, ображеності за несправедливість сивої давнини або за події невизначеного, суперечливого змісту. Причому, якщо вірити деяким українським ЗМІ, то виходить, що у теперішніх невідповідних відносинах Києва з Варшавою винна остання.

Натомість відносини Києва з Москвою — мало не щодня — на перших шпальтах газет. Переважно російських. Як тих, що видаються в Росії, так і українського вітчизняного виготовлення російською мовою з відповідним проросійським духом. І тут вже бачимо, що мало не всі негаразди в цих відносинах та їх негативні наслідки бере на себе... Київ!

Самопринизлива звичка наших високопосадовців постійно оглядатися на Москву є дієвою підтримкою російського фактора, а точніше — руки Москви в Україні. Ця звичка, яка в період незалежності набула ваги і значення небезпечної традиції, може посередньо свідчити про існування міцного ланцюга (наприклад, компромату), на якому Москва тримає багатьох осіб українського політикуму.

А звідси — й відповідна політика України — *«Згинуть наші воріженьки, як роса на сонці»*. Ніколи (ніколи!) *воріженьки* не випаруються самі собою!

«Коли ГУ МВС у Криму 5 червня 2006 року відкрило кримінальну справу за фактом групового порушення приїжджими громадянами Росії, активістами ЛДПР (партії відомого шовініста **Жіріновско**го), котрі провокували акції протесту проти розвантаження в торговельному порту Феодосії американського вантажного судна, міський суд виправдав їх.

При цьому судом не бралися до уваги навіть норми українського законодавства (ст. 293 КК України), не кажучи вже про рішення РНБО, яке судді визнали... нелегітимним(!).

Як пише з цього приводу **Георгій Степанов** у російській газеті «Известия»: *«Власти в Симферополе в очередной раз напомнили президенту Украины Виктору Ющенко, что его политическая воля на Крым не распространяется»*. Додам — державна влада, на разі, також...

Тепер, після того, як «федералізм» спущено з повідка (...), може виникнути така ситуація, в якій доведеться оголошувати надзвичайний стан в Україні. І Кремль, скоріш за все, давно має вигідний план на випадок такого розвитку подій».

Юрій Шеляженко.

«Свобода», № 21, червень 2006 р.

«Крымские события показали, что против Украины ведется кампания провокаций. Наша держава оказалась безпомощной и беззащитной; суды не усматривают криминала в подрывной деятельности иностранных граждан на территории Украины, в Крыму бесчинствуют парамилитарные формирования российских «казачков» и прочих «ряженных».

Москва с помощью своей агентуры продемонстрировала Западу, что нынешняя украинская власть не контролирует страну».

Олег Селюк.

«Свобода», № 22, 20–26 червня 2006 р.

Ці два з багатьох попереджень для українського суспільства, тоді також не були сприйняті з необхідною серйозністю...

Та й нині, коли все стало очевидним, деякі люб'язні, ласкаві, добрі, наївні, боязкі хитруни-Українці чекають, що якимось дивом станеться само собою так, що Москва раптом припинить агресію проти України, а в самій Україні епідемія чуми і холери нападе виключно на олігархів, політичних злочинців, правоохоронних перевертнів та судових брехунів з їх прокурорськими колегами; депутати і держслужбовці раптом перестануть займатися бізнесом та брати хабарі; активісти п'ятої колони перейдуть на українську мову спілкування навіть на кухні; російське окупаційне військо і флот вже завтра вийдуть з України, перед тим повністю відновивши сплюндроване ними довкілля у Криму та на Донбасі...

Скажете: фантастика, адже само собою нічого не робиться.

Слушно, маєте рацію. І добрі справи, і злі робляться-чиняться конкретними людьми — відповідно: добродійцями і злочинцями.

Отже, не зважаючи на всілякі перешкоди, треба робити свою добру справу. Бо інакше ніколи НЕ *«запануєм (і) ми, браття, у своїй сторонці»*.

До речі, було б цілком слушно, якби ми, серед інших важливих першочергових справ, почали також **роботу** зі створення сучасного, закличного, мобілізуючого Гімну України.

Гімну, який спонукає до цієї самої **роботи**, не чекаючи, коли оті «вороженьки» випаруються самі собою. Гімну, який має бути бойовим, закличним, радісною і оптимістичною піснею піднесення Гідності Нації, а не дотеперішнім набором двозначних схлипувань, прокламацією марних очікувань і невизначених обіцянок...

Поки що, принципово незмінною залишається СИСТЕМА, в якій панує НЕПРАВДА і в якій громадянам переважно залишено право бути пасивними спостерігачами за іграми політиків, а порада звертатися до суду, з огляду на повну продажність суддів вже давно є відвертим знущанням.

Рука Москви в Україні — це потуга, яку рано чи пізно прийдеться подолати.

Перед усім, подолати ту частину московської потуги, яка сидить у самих нас. Збунтуватися проти власної нікчемності, проти свого байдужого ставлення до долі власної Батьківщини. Подолати архаїчне совецько-хохляцьке самоприниження.

Над морем облуди, лукавства, брехні мусимо гонорово підняти власну шляхетність і національну гідність громадян України. У власне мислення, у власну поведінку, спілкування, мрії, наміри, прагнення, у щоденні функції втілити Гідність Нації. А отже також усвідомити собі суть і необхідність незалежності од Росії.

Це обов'язково, конче необхідно зробити. Якщо, звичайно, ми хочемо жити щасливо, у своїй Українській Державі, у достатку, між своїми!

*Піднімаймо Україну,
Її славу й волю,
Щоб нам жодна вража сила
Не зламала долю.
Нумо, браття, до роботи
Дружно маєм стати,
Разом з Богом, зла супроти
Щастя добувати!*

Зміст

Замість передмови	3
Рік 1994-й. Чи можлива вільна Україна?	8
Мета і реальність	8
Хроніка манкуртизації	12
Рік 1995-й. Москва продовжує дурити	16
Хто кому підіграє?	16
Росії потрібен невеличкий папірець	18
Скільки ще севастополів Україна віддасть Росії?	19
МММ: методика московських махінацій	22
Нам пропонують хвіст від співробітництва	24
Як їхня газета відзначила наше свято	26
Тенета проросійської підступності та комуністичної зради	28
Рік 1996-й. Примітивне хитрування російських «миротворців»	31
Привчають до зради Батьківщини?	31
Колишній «соціалістичний табір» тепер називають «зоною»	32
На що розраховує Кремль	35
Рік 1997-й. Політичне підґрунтя економічних перспектив	38
Змінити вектор інтересів	38
Захисники «отчєства» чи свої Батьківщини?	40
Москва знову шантажує газом	42
Росія накладає мито на український цукор	44
Хіба не було відомо нашому Президенту?	45
Московський стиль не варто запозичувати	45
еСеНДе — це де?	47
Українці дозволяють себе ображати	48
До теплої весни ще далеко	50
Кого виховуємо: патріотів чи колаборантів?	51
Рік 1998-й. Московські верховоди тягнуть ковдру на себе	55
Чого насправді хоче «друг» московський?	55
«Невзірая на національную...»	73
Спекуляції навколо демаркації	75
Обережно: розвідник очолив уряд Росії!	78
Світ підраховує збитки від кризи в Росії	79
«Русская община» не визнає права Українців	81
Л. Кучма боїться втратити російський ринок?	87
Рік 1999-й. Шулери з Москви і Києва грають на одну руку	89
Р. Вяхірев: «Україна краде російський газ»	89
На які труби претендує «Газпром»?	90
Здавалася б, навіщо нам їхній бюджет?	91

Ядерні боєголовки Росії в нашому Севастополі?	92
Державотворення прохідного двору	93
Релігійний фарс, як факт російської окупації	97
Цукор — за газ, і ми знову в боргах	100
Щоб вчорашнє не повторилося завтра	101
На кого працює СБУ?	102
Східне «стратегічне партнерство» вилазить нам боком	103
Росія бомбардуватиме Кавказ використовуючи українські гроші? ...	105
Що святкуєте, панове Українці?	107
Чому не хоче Москва — зрозуміло. Але чого вичікує Київ?	108
Зима. Росія. Енергоносії	110
На шляху відновлення імперії	112
Рік 2000-й. П'ята колона і влада діють синхронно	114
Будь-що заімперіти Україну	114
Маневри довкола газової труби	116
«Коренная» меншина ставить вимоги	117
«Культурно» переконують, що Українці — не Українці?	119
Черговий успіх розпродажу України	124
Чи доживе Україна до членства в НАТО?	125
Оксамитова РОСкапіталізація України	127
У полоні московських штампів	128
Колонізація відбувається успішно	130
В. Ющенко: «Україна не буде ігнорувати інтереси Росії»	131
Російська Церква піднімає царя	133
Не правда, а «комсомольская» правда	134
Ціна життя залежить від політичної кон'юнктури	137
Готуйте труби — Росія чекає	138
Чергова антиукраїнська акція «русской общіни»	139
Ціною, «нижчою раніше пропонованої»	140
Якщо б Україна і Польща... ..	142
Росія не визнає кордонів України	144
Рік 2001-й. Москва ніколи не визнає нашої незалежності!	146
Алексій Другий з Москви хоче бути Першим у Києві	146
Свято великої абстракції	148
Дивні випадковості й брудні тенденції	149
«Співпраця» мухи з павуком	151
Український «віл» звикає до нового ярма?	153
Передвиборчі ремінісценції Російської Церкви в Україні	155
Рік 2002-й. Москва сльозам не вірить	157
«Русский мир» не обіцяє миру	157
Українці — нерепресована Нація?	160

Росія вкрала гроші Українців	161
Рік 2003-й. До питання про національну велич	162
Офіційно російською в Україні	162
Російський генерал загрожує «конфліктними ситуаціями»	165
Росія хоче заСЕПнути Україну	170
Росії не потрібен наш Ан-70	170
Коли, нарешті, образимось на себе?	171
Рік 2004-й. Лихо не спить	175
Вивчайте, але не брешіть	175
Тамбовський вовк — і нам товариш?	177
Росіяни вважають Івана Мазепу зрадником	178
<i>Президент</i> Кучма здає Україну	179
Рік 2005-й. Московське уявлення про дружбу	185
Російська повзуча агресія	185
Тест Олега Тягнибока	189
Підготовка нафтогазової війни	193
Рік 2006-й. Накручується клубок великої брехні	194
Хто і що стоїть за зрадою національних інтересів України?	194
«Добросусідство» по-російськи	200
Співставлення і протиставлення	203
Плювали вони на наш суверенітет	208
Чи не пора вже нарешті означити правду?	209
Рік 2007-й. Попередження лишилося непоміченим	214
Куди коливається маятник	214
Рік 2008-й. Куди веде Україну громадянин Ющенко?	224
Захист російських інтересів в Україні	224
Нахабне пограбування народу корумпованим урядом	231
Структура «стратегічної любові»	235
Рік 2009-й. Польща — ТАК! Росія — НІ!	237
Польські ювілеї — виразний приклад державотворення	237
Рік 2010-й. Повзуча експансія Росії триває... ..	241
Народ принишк і скаржитись нема куди	241
Полундра! Насуваються «проФесіонали»!	246
Росія зі столицею в... Києві	248
Героїзм Українців і Поляків у спільній боротьбі проти більшовизму ...	254
Що і хто стоїть за святом Перемоги	256
Рік 2011-й. Брехня стає нормою	263
Що робити з Донбасом?	263
Україна продовжує рухатись до боргової ями	265
Влада, небезпечна для України	266
Україна — 20 років після ССРСР. Підсумки	269

Навіщо нам (вам) військо?	269
Рука Москви	272
Український феномен	276
Нагадування про «дружбу» і «співробітництво»	278
На зрізі «волевиявлення»	281
Рік 2013-й. Цього слід було чекати	285
Логіка маятника і «маятникові» оцінки	285
Початок Євромайдану-2013/2014	291
Рік 2014-й. Війна під назвою АТО	294
Хроніка агресії і окупації (26.02–20.03)	294
Громадяни України, йдемо у партизани!	299
Хроніка агресії і окупації (10.04–20.04)	301
Етнічна війна за Україну	302
Хроніка агресії і окупації (10.05–20.06)	315
Про волю, сумління і розум	317
Хроніка агресії і окупації (20.07)	326
Щоб виграти війну з Росією, треба мати 100% України в голові!	326
<i>Внутрішньо</i> переміщені особи... ..	330
Хроніка агресії і окупації (10.08–20.08)	337
Виховання чергою	338
Готуватися до тотальної, народної війни	344
Бойкот — справа патріотична, спільна і особиста!	347
Хроніка агресії і окупації (01.09–20.09)	353
Надійде черга Аляски?	355
Ескалація війни вимагає мобілізації ВСІХ громадян!	361
Звинувачую російськомовних!	365
Хроніка агресії і окупації (10.10–20.11)	370
«Донбаський синдром» ставить вимоги суспільству	373
Початок року 2015-го. Війна і спроби умиротворення	379
Хроніка агресії і окупації (22.01.2015)	379
Відкиньте ілюзії. Експансія Росії набирає нових обертів і форм	381
Хроніка агресії і окупації (13.02–19.02)	386
Кілька принципових міркувань	389
Замість післяслова	393
Особи зазначені в тексті	401